

ВЕЛДА И СЕРУУД

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

ПЛАНИ
НА

ЛЮБОВТА

в
р
е
м
е
н
а

ВЕЛДА ШЕРУУД В ПЛЕН НА ЛЮБОВТА

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

За да защити малкия си племенник, красивата Елиз Дюбоа е готова на всичко, дори да се представи за загиналата си доведена сестра Лий. Тед Бърк наистина я приема за Лий. Но когато Елиз с бебето заживяват в ранчото му в Тексас, тя не знае колко дълго ще може да залъгва Тед, защото всяка негова ласка ѝ обещава страст, която тя копнее да изпита, и изкушение, на което не може да устои.

ПРОЛОГ

6 януари 1873 година

Бродът на Боги Крийк, Тексас

Трясъкът се повтаряше отново и отново. Удряше като с ковашки чук по съзнанието, пулсираше зад клепачите му и биеше в слепоочията. Черепът му беше като смазан.

Тед отвори внимателно очи, едно по едно, и се опита да фокусира погледа си. По тялото му премина студена тръпка. Какво търсеше тук, по дяволите? След това си спомни — Патрик и проклетият купон за рождения му ден!

Тед прекара език по сухите си устни, за да пропъди гадния вкус в устата си. Не се беше напивал така от юношеските си години. Потискайки желанието си да изстене, той предпазливо спусна дългите си крака от страни на леглото и седна. Усилието му струваше много. Миг по-късно той замръзна на мястото си.

Обърна се на деветдесет градуса и присви очи към момичето, което лежеше в другата половина на леглото. Голите ѝ ръце бяха протегнати над главата, а лицето ѝ беше забито във възглавницата. Той я огледа от горе до долу, без да пропуска пълните ѝ гърди, натиснати в матрака. Дълга коса покриваше голите ѝ рамене и се спускаше върху възглавницата. По някое време през нощта бе дошла в леглото му. Но коя беше тя?

Тед си спомни с усилие красивата жена, която миналата вечер се беше вкопчила в ръката на Патрик, но колкото и да се опитваше, не можа да си спомни как изглеждаше тя. На дневната светлина това му се струваше като божия благословия. Той нямаше нужда от въображение, за да разбере, че жената е гола. Но как се беше озовала в стаята му? Дали не беше сбъркала вратата, докато беше търсила Патрик? В тъмното едва ли би могла да различи Тед от Патрик. Много хора, някои настроени приятелски, а други не, имаха същия проблем

дори на светло. И двамата братя бяха високи, имаха черна коса и зелени очи.

Но приликата завършваше с предпочитанията им към жените — ако не се броеше тази в стаята му. Тед прокара пръсти през двудневната си брада и се зачуди дали между него и момичето се беше случило нещо. Дали и тя беше толкова пияна, колкото и той? Какво би могъл да направи? Какво трябваше да направи?

Тед бе яздил през половината Тексас, за да пристигне в триетажната къща, скрита в една горичка. Когато се бе появил, купонът бе в разгара си. На слабата светлина бе успял да различи фигурата на брат си, заобиколен от жени.

Патрик беше извикал, за да поздрави брат си, и си бе проправил път през тълпата от гости, за да стисне Тед в мечешка прегръдка.

— Братче, направо бях загубил надежда, че ще дойдеш.

— Не можех да пропусна двадесет и шестия ти рожден ден, Пат — бе отвърнал неохотно Тед.

Тед беше пристигнал в Боги Крийк измръзнал, гладен и раздразнителен. След като бе поел питието, което Патрик бе тикнал в ръката му, той бе направил грешката да изпие още няколко след това. По-късно, по заобиколен път и след многократни сблъсквания с други гости, той бе успял да се качи на втория етаж и се беше хвърлил в първото празно легло, което беше видял.

Тед погледна момичето още веднъж. Не му се искаше да си тръгне, без да я събуди, и той докосна рамото ѝ. Тя измърмори нещо неразбираемо и отблъсна ръката му.

— Събуди се, скъпа. Това е дяволски глупав въпрос, но ти спали... ние с теб дали... — Чувстваше се като пълен идиот. — Цялата нощ ли си останах в моята част от леглото?

Момичето измърмори няколко думи и заби лице още по-дълбоко във възглавницата. След още няколко плахи опита Тед се втренчи в гладката кожа на гърба ѝ и я зави. Тя очевидно нямаше да се събуди. Той си помисли, че на нея едва ли щеше да ѝ бъде приятно да се събуди и да открие, че се намира в едно легло не, с когото трябва. Той самият не беше кой знае колко доволен от ситуацията.

Тед вече се беше събудил напълно и се заслуша в утринните звуци, но не чу нищо друго, освен виенето на студения януарски вятър, който се блъскаше в стъклата на прозорците. Като се опираше на

стената, той взе шапката и я сложи на главата си, след което напъха крака в ботушите и затъкна ризата в панталоните си.

Тед тръгна надолу по стълбите. Къде, по дяволите, беше Патрик? Къде изобщо бяха всички?

Когато излезе навън, Тед нахлупи шапката си, за да се предпази от слънчевите лъчи, и се огледа, докато не забеляза корала. Конят му обикаляше оградата и очевидно искаше час по-скоро да се махне от това място. Тед тръгна натам, но се спря, когато чу един равен, безизразен глас зад себе си.

— Лий е доста хубава. Миналата нощ обаче ми се струва, че пи твърде много. Видях я да тръгва нагоре. — Иззад ъгъла на сградата се появи Джейк Тидуел. — Чудя се дали е знаела с кой от братята си ляга?

Обвинителният тон на Джейк изобщо не впечатли Тед. Приятелчето на Патрик винаги дебнеше наблизко край идола си, така че Патрик сигурно също не беше далеч.

— Коя е тя? — попита Тед, въпреки че не искаше да знае.

— Казва се Лий Дюбоа.

— Кажи на госпожица Дюбоа, че не си спомням нищо за миналата нощ. Можеш да кажеш това и на Патрик. Между другото, къде е той? Аз ще му кажа сам.

Джейк изръмжа и отвърна поглед.

Когато Тед не получи нищо, което дори малко да му напомня за отговор, той хвърли поглед през рамо към безмълвната къща, сякаш очакваше, че брат му ще се появи оттам всеки момент.

— Връщам се в ранчото. Ако той смята да дойде с мен, трябва да се размърда.

Джейк изпъна гръб и се огледа.

— Не мисля, че Патрик ще тръгне за „Мързеливото Б“. Той каза да заминаваш без него.

Патрик го избягваше и Тед се запита дали го правеше заради момичето. Той потърси начин да се освободи от раздразнението и ритна с ботуша си един камък.

— Какво смята да прави?

— Не съм в състояние да ти кажа нищо, освен че ще се видите по някое време.

— Кажи на Патрик, че аз не съм канил момичето. С нея спахме в едно легло. Доколкото знам, това беше всичко.

ГЛАВА ПЪРВА

Огромният черен облак се носеше над прерията, като трещеше заплашително и осветяваше пътя си с назъбените стрели на светкавиците. Внезапно от облака към земята се спусна черна фуния. Торнадото пулсираше и се гърчеше в унищожителен танц, приближавайки към скромните фермерски постройки, които се намираха на няколко мили от Боги Крик, като помиташе всичко по пътя си.

На няколко мили от центъра на бурята Елиз хвърли тревожен поглед към потъмнялото небе. От време на време светкавиците обливаха земята с оранжева светлина. Вятърът се засили и започна да огъва дърветата. Между изблиците на шум Елиз чу плача на Тоди.

— Задава се буря, Маргарет — извика Елиз през рамо към доведената си майка и хвърли мотиката, която държеше. — Да се приберем вътре.

Без да изчака майка си да я последва, тя се втурна към момченцето, което се беше вкопчило в оградата на бебешката кошарка. Къде беше майка му, за бога?

Елиз изкрещя на доведената си сестра.

— Лий, къде си? Задава се буря. Вземи бебето!

Като се молеше на бога да ѝ позволи да стигне навреме, Елиз се хвърли напред срещу вятъра. Трябваше да стигне до детето. Внезапна болка в глезена я накара да се спъне и тя падна на земята. Елиз изруга от раздразнение и тръгна напред на четири крака. Когато стигна до Тоди, ѝ се стори, че беше изминала цяла вечност.

Елиз се изправи, подпря бедро в кошарката и взе плачещото бебе. Притисна го към гърдите си, за да попречи на вятъра да го изтръгне от ръцете ѝ.

От къщата се откъсна една дъска, след нея втора. Небето потъмня застрашително. Обзета от страх, Елиз се огледа за подслон. Ако успееше да стигне до верандата, можеха да се скрият под нея.

Шестте метра, които трябваше да преодолее, ѝ се сториха цял километър. Най-сетне тя успя да стигне до постройката.

Торнадото връхлетя със силата на локомотив. Елиз вдигна ръка, за да закрие главата си и да се предпази от летящите отломки, но закъсна. Някакъв предмет рикошира в къщата и я удари по челото. Тя се олюля, но успя да напъха бебето под пода на верандата и да пропълзи при него, преди да ѝ се завие свят.

Елиз не знаеше колко дълго беше останала там. Когато се свести, дъждът и вятърът бяха престанали. Тоди се размърда и Елиз прекара ръка по телцето му, за да се увери, че не е наранен.

Маргарет и Лий — какво се беше случило с тях? Майка ѝ бе садила боб, а сестра ѝ се беше приготвяла да отиде в бара в Боги Крийк. Къде бяха те сега? Очите ѝ се насълзиха и Елиз тръсна глава, за да пропъди страховете си.

Усети болка в слепоочието и прокара длан по челото си. Нещо мокро и лепкаво замъгли погледа ѝ. Отново ѝ се зави свят, но тя успя да се справи, като започна да диша дълбоко, за да се успокои. Подсъзнателно Елиз разбра, че дъждът беше спрял, но сега ги заплашваше нова опасност.

Потокът Боги Крийк беше излязъл от коритото си и водата скоро щеше да стигне до скривалището им. Трябваше да влезе с Тоди в къщата и да накладе огън. Бебето скоро щеше да огладнее. Искаше ѝ се главата да не я болеше толкова силно.

Елиз пропълзя навън, като държеше здраво бебето, и се изправи. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, я накара да изкрещи истерично. Къщата я нямаше. Останали бяха само подът и коминът.

Сърцето ѝ се сви. Сълзи потекоха по бузите ѝ. Направо беше невероятно, че двамата с Тоди бяха оцелели. Елиз реши, че след малко, когато се почувстваше по-добре, щеше да отиде да потърси Маргарет и Лий.

Внезапно осъзна нещо, за което не се беше сетила досега.

Ако майката и бабата на бебето бяха загинали, сега то беше нейно. Тя се разплака отново. — Тоди, ти си моето дете.

Тед си спомняше първото си посещение в Боги Крийк, когато бе закъснял за рождения ден на Патрик и му се бе искало да не е идвал изобщо. Година и половина по-късно все още проклинаше съдбата, че го беше върнала на това забравено от бога място. Торна до се беше опитало да изравни околността със земята. Той заби чети в хълбоците на коня си. Животното подскочи и се втурна напред по пътя.

Всичко около него беше опустошено. Покъщнината беше пръсната из двора на фермата. Дрехи бяха захвърляни в локви вода. Една сплескана вана стоеше изправена до оградата. От фермата бяха останали само дървеният под и каменните стълби, които водеха към онова, което някога бе служило за входна врата. Тед изруга.

Какво се бе случило със семейство Дюбоа? Може би бяха избягали, преди да бъдат застигнати от бурята, но той не хранеше големи надежди. Когато забеляза неподвижната фигура, която лежеше до остатъците от камината, Тед изруга отново.

Разтърсен от чувство, което беше толкова дълбоко, че той усещаше пулса на сърцето в ушите си, Тед слезе от седлото и си проправи път през локвите. Заобиколи отломките и коленичи до тялото.

Толкова много искаше синът на Патрик да е жив и се зачуди как щеше да понесе загубата на още един член от семейството си.

Камарата се раздвижи, от нея се надигна една глава и Тед погледна в невероятно мръсното лице на едно бебе. Той потрепна от облекчение.

Мили боже! Детето беше живо. Както му беше казал Джейк, момчето имаше зелени, големи очи. Очите на един Бърк.

Зарадван от откритието си, Тед протегна ръка и погали сина на Патрик.

— Ще се справиш, приятелче. Татко ти не може да дойде, но изпрати мен да те заведа у дома. Ти приличаш на него. — Тед преглътна, за да премахне буцата в гърлото си. — Приличаш и на мен. Предполагам, че това ни прави роднини. — „Може би дори по-близки — помисли си той, докато се опитваше да потисне чувствата си. — Може би малко по-близки.“

Внезапно пред него се появи второ лице, две ръце изскочиха изпод камарата и се забиха в носа на Тед. Шапката му падна в една локва.

— Мръсен ловец на кожи! Дръж гадните си ръце далеч от бебето ми! — каза жената.

Тед изпъшка, изправи се и докосна струйката кръв, която се стичаше по горната му устна.

— Чакай малко. Аз не съм ловец на бизони. Аз съм... — Стройната жена се изправи неуверено на крака. Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Скитник! Плячкаджия! Всички сте еднакви. Не ни ли стигаха толкова беди?

Той бе пътувал три дни и три нощи с малко храна, още по-малко сън и само с половин одеяло за подслон. Беше адски уморен.

— Опитвам се да ти кажа, че... Внезапно тя го ритна силно в слабините.

— Че кой те слуша? Разкарай се оттук и ни остави на мира.

Тед посегна към нея, но не успя да я хване и изгуби равновесие. Докато падаха, той премести тежестта на тялото си и успя да мине под нея. Хвана я за китките, извъртя се и обкрачи крехкото ѝ тяло.

— Слушай, малка вещице! Тя се опита да го ухапе.

— Пусни ме!

— Виж, мое правило е да не наранявам жени, но ако продължаваш така, може да забравя за това. Дошъл съм тук, за да помогна.

— Показваш го по странен начин. Тед се разсмя.

— Не е странен. Безопасен е.

Той беше любопитен да види как изглежда жената и хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си. Очите ѝ бяха големи и интелигентни, устата ѝ — твърде щедра, брадичката — малко по-квадратна от необходимото, носът — леко вирнат, а косата — той не си спомняше косата ѝ да е била с цвета на жито. Колкото и мръсна да беше, тя все пак си оставаше красива — и твърде ядосана, за да може да се разбере разумно с нея.

Тед се поколеба дали да я попита за семейството ѝ, тъй като не искаше да ѝ причини болка. Тя сама щеше да повдигне този въпрос, когато бъдеше готова. Той нежно отметна сплъстената ѝ коса и разгледа раната на челото ѝ.

— Виж, скъпа. Трябва да почистим тази рана. Мислиш ли, че ще можеш да се държиш прилично, ако те пусна?

Лицето ѝ беше безизразно, но той виждаше презрението в очите ѝ.

— Трудно ми е да отговоря, след като заплахата отказва да си тръгне. А това на главата ми е просто драскотина. Проблемът е в глезена ми. Изкълчих го. А сега, ако не искаш да се разнищя, ще ми направиш услугата да слезеш от мен.

Той не можеше да си представи това предизвикателно момиче да е било в леглото му. Не можеше да си я представи и на купона на Патрик.

— Викай колкото си искаш. Няма кой да те чуе. Що се отнася до това да ти правя услуга, все едно да направя услуга на гърмяща змия.

Докато се изправяше, той плъзна ръце към кръста ѝ. Отдръпна се бързо, но не и преди нещо топло и чувствено да премине през него. От изненадания поглед в очите ѝ разбра, че тя също го е почувствала.

— Долен мръсник! — процеди тя през зъби.

— Съжалявам, по дяволите. Не исках да те докосвам толкова интимно. Стана случайно. Не че не бих искал, нали разбираш, някой друг път или на друго място. Дори бих забравил, че изглеждаш така, сякаш си прекарала нощта в свинарник. — Той погледна бебето, а след това отново към жената. — Ти ли си Лий Дюбоа?

— Ти коя си мислеше, че съм? Мария Магдалена?

Предизвикателният ѝ отговор го накара да се ухили. Трябваше да ѝ признае, че беше куражлия жена, дори когато бъдеше притисната. Тед стана, уви пръсти около ръцете ѝ и ѝ помогна да се изправи. Изчака, докато се увери, че жената може да се държи на крака, наведе се, взе мократа си шапка и я удари в бедрото, без да обръща внимание на доволния смях на жената.

— Лий Дюбоа, аз се казвам Бърк. Тед Бърк от ранчото „Мързеливото Б“ близо до Тули Крийк, на юг от каньона Пале Дуро.

— Бърк. — Гласът ѝ потрепери и тя направи бързо крачка назад, сякаш се беше изправила пред самия сатана. — Още една причина да се махнеш от дома ми, ти... ти, Бърк такъв! — Тя изглеждаше като мръсна парцалена кукла, косата ѝ беше разрешена и сплъстена и падаше по лицето ѝ. Жената посочи с пръст към стълбите. — Веднага!

Ако положението не беше толкова трагично, той сигурно би се изсмял.

— Патрик Бърк ми е брат. Той ме изпрати да се погрижа за сина му. Каза, че се казвал Тоди.

Очите ѝ се разшириха.

— О, така ли? — каза презрително жената. — И къде е той, та не може да дойде лично? В затвора ли?

Тед се намръщи. Тя беше по-близо до истината, отколкото предполагаше. Ако не бъдеше принуден, Тед нямаше намерение да казва на никоя жена, че преди мексиканските власти да метнат въжето на шията му, Патрик беше надраскал една бележка, с която признаваше Тоди за свой син. Пат дори беше изпратил най-добрия си приятел да занесе бележката, за да бъде сигурен, че тя ще бъде получена в „Мързеливото Б“.

Тед реши, че засега ще бъде най-добре да остави жената да си мисли, че Патрик може да се появи в ранчото във всеки момент.

Патрик беше непредсказуем като подплашен мустанг и несъмнено му е било трудно да се ожени за майката на детето си. Той никога не се свърташе на едно място и бе водил живот, който съвсем естествено го бе отвел до мексиканската бесилка.

Тед избегна изпитателния ѝ поглед, като погледна надолу към бебето.

— Патрик искаше... Патрик иска синът му да живее в ранчото, където ще бъде в безопасност. Той е в Мексико и затова изпрати мен да взема Тоди.

Красивото ѝ лице преbledня, но по вирването на брадичката и страстта в гласа ѝ Тед разбра, че тя вярва във всяка дума, която изрича.

— Тоди е мой. Това, че нямам семейство, не означава, че можеш да ми го вземеш. Е, нека да си изясним нещо, господин Голям Ранчero Бърк. Няма да го получиш.

Той можеше да ѝ каже, че старецът Томас Бърк беше научил добре синовете си, че те бяха хора, които държаха на своето и си вземаха онова, което смятаха за свое. И този път не беше по-различно.

— Патрик е Бърк. Тоди е Бърк. Пат иска момчето в ранчото, където ще има свой дом.

— Патрик е копеле.

— Предполагам, че си права — отвърна той с широка усмивка. — Я ми кажи, винаги ли ругаеш така, или само когато говориш с хора с фамилията Бърк?

— Проклети да сте всички Бърк!

— Точно от това се страхувах — отвърна Тед. По гласа му личеше, че се забавлява.

На слабата светлина в края на деня лицето ѝ показваше признаци на изтощение. Тя тъкмо щеше да каже нещо, когато се олюля и ако Тед не беше реагирал незабавно и не я беше подхванал, тя сигурно щеше да падне на земята.

Той коленичи, придърпа главата ѝ към гърдите си и отметна косата ѝ, за да разгледа раната на челото ѝ. Можеше да бъде и по-лошо. Раната не беше много сериозна и Лий щеше да се отърве само с главоболие за известно време. Той я остави да легне и нежно разтърси ръцете ѝ. Клепачите ѝ потрепнаха, но очите ѝ останаха затворени.

Тоди подсмръкна. Тед се опита да успокои бебето, преди да се беше разплакало.

— Всичко ще се оправи. Повярвай ми. — Тоди погледна сериозно Тед, вдигна мръсното си пръстче и го натика в устата си. — Точно така, синко. Чувствай се удобно.

Тед си спомни за сушеното месо, което носеше винаги със себе си, и го извади от дисагите. След това даде едно парче на Тоди.

— Засмучи това, Тоди. Ще ти хареса повече отколкото пръстът. Опитай се да заспиш с него.

Тед ги остави, за да свали одеялото от седлото си и да запали огън. Последното се оказа невъзможно, тъй като листата по дървата бяха толкова мокри, че не се запалваха. Беше захладняло, но след бурята се бяха появили звездите и небето беше ясно. Той свали сакото си от бизонова кожа и уви внимателно бебето в него. След това зави жената с одеялото и пропълзя между тях. След няколко минути Тед придърпа главата на жената на рамото си.

Някога, в Боги Крийк, той може би бе държал тази жена в ръцете си и я бе любил. През съзнанието му премина картината на голото ѝ тяло. Неговото тяло реагира неволно и тя се напрегна и измърмори нещо. Тед ѝ заговори тихо да не се тревожи.

Искаше му се да ѝ каже, че оттогава той се беше заклел, че ако решеше да прави любов с някоя жена, и двамата щяха да бъдат напълно трезви. А също така, че ако тази жена беше Лий Дюбоа, очите ѝ щяха да бъдат широко отворени и той щеше да се увери, че тя знае с

кого си е легнала. Това беше нещо, което тя щеше да запомни — а и той също.

Малко преди разсъмване той се събуди и видя, че лицето ѝ се намира само на няколко сантиметра от неговото, а устните ѝ са леко разтворени. Тед подозираше, че семейството ѝ се намира някъде наблизко — удавени, потрошени от торнадото или убити от хвърчащите отломки. Той отиде тихо до брега на потока и тръгна по него, като се оглеждаше внимателно. От семейството на Лий нямаше и следа.

Когато Тед се върна, жената вече се беше събудила, но отбягваше погледа му.

— Всичко... всичко ли е...

Той седна до нея и сложи ръка върху нейната.

— Всичко е унищожено — каза тихо той.

— А семейството ми? — Тя се задави при тези думи. — Намери ли ги?

— Съжалявам, но не знам къде другаде да ги търся.

Тя изстена, зари лице в ръцете си и заплака. Тед се почувства неудобно като ученик и се опита да я успокои. Сложи ръка около раменете ѝ.

— Срамота. Дяволски срамно е.

Тя се дръпна и той я остави да се наплаче. Когато жената си върна донякъде самообладанието, той я попита тихо:

— Как оцеляхте с бебето?

— Скрихме се под верандата.

Тед отвърна поглед, за да не вижда отчаянието в очите ѝ, и погледна към спящото дете.

— Трябва да се махнем оттук бързо.

— Но семейството ми?

— Ще изпратя някой да ги потърси.

— Не мога да ги изоставя просто така. Дори един Бърк би трябвало да разбере това.

— Лий — каза търпеливо той, — ние нямаме храна. Нямаме подслон. Няма как да се грижим добре за бебето. Това ли искаш? Е?

— Знаеш, че не искам това.

— Тогава нека да тръгнем към „Мързеливото Б“. Тя не се предаде толкова лесно.

— Не се тревожи за Тоди. Аз ще печеля достатъчно пари, за да се грижа за него. Ще се оправим и сами. Бърк могат да продължат да си живеят и без нас, както правеха досега.

Тази жена беше готова да се нахвърли сама срещу целия клан Бърк.

— Имаш рана на главата и изкълчен глезен. Какво ще правиш, ако се появят индианци. Или пък ловци на бизонови кожи, или някой от войниците на полковник Макензи? Те са сбирщина проклетници и са зажаднели за красиви жени.

— Кой има нужда от един Бърк? — попита тя, въпреки че отчаянието в гласа ѝ беше очевидно.

— Ти. — Той прокара пръст по меката буза на бебето. — И бебето ти също.

Тед усети болка в гърдите си. Той копнееше да се отърве от тревожещите го спомени и от още по-тревожните въпроси. Дали тя си спомняше, че е спала в едно легло с него?

Той я погледна изпитателно.

— Е?

Очите ѝ проблеснаха и тя се изправи така, сякаш в гръбнака си имаше стоманен прът.

— Ти искаш Тоди.

— Разбира се. Вече ти казах това. Той е Бърк.

— Ти мислиш, че можеш да дойдеш и да го вземеш само защото си богат. Може би можеш да купиш някой съдия. Но те предупреждавам — аз също държа на своето и се боря да запазя онова, което ми принадлежи.

Тед се наведе, за да я погледне право в очите. Въпреки окъсаната си рокля и превързаното с мръсно парче плат чело, големите ѝ очи излъчваха гордост и сила.

В този миг някакво непознато и дълбоко чувство се събуди в него. По дяволите репутацията ѝ. На Тед му се искаше да може да предяви права върху жената и детето.

— Никога няма да отделя Тоди от теб, Лий. Нито пък ще ти позволя да го вземеш със себе си, когато няма къде да отидете. „Мързеливото Б“ ще бъде ваш дом — твой и на Тоди — и някой ден той ще го наследи.

Гъстите ѝ клепачи се сведоха и когато ги вдигна отново, той видя в очите ѝ болката и страстта.

— Тоди е мой. Ще останем, докато намеря начин да изкарвам достатъчно пари, за да се издържа.

Доволен, че беше спечелил спора, Тед се оттегли. Когато жената и бебето бяха в безопасност в ранчото, щеше да намери начин да ги задържи там. Засега обаче смяташе да се задоволи с онова, което беше постигнал.

Не искаше да я кара да бърза, но започна да се приготвя за тръгване.

— Познавам един ранчоро, който живее на няколко мили оттук. Ако има каруца, ще я вземем на заем. Дотогава ще яздим заедно коня ми.

Той устоя на изкушението да ѝ каже какво беше разстоянието от Боги Крийк до „Мързеливото Б“, но със скоростта, с която се движеха, когато пристигнеха, патиците вече щяха да са започнали да отлитат на юг.

Имотът на Бейли се намираше на югозапад и встрани от пътя им, но нямаше как да избегнат отклонението. Трябваше да се запасят с храна — особено жената, ако кърмеше бебето. То беше намалило нуждите си до смучене на палеца си, но това можеше да се промени бързо.

— Ти все още кърмиш бебето, нали? Жената се изчерви като домат. Тед изпита разочарование.

— Колко е голям той? Кога спря да го кърмиш?

— Той е на девет месеца, а кога съм спряла да го кърмя, не е твоя работа — каза тя с неприкрито отвращение.

Когато кафявите ѝ очи заблестяха гневно, тя беше направо прекрасна. Тед никога не беше виждал очи с този цвят в комбинация с коса с цвета на нейната.

— Съжалявам. Просто си помислих, че така ще решим проблема с изхранването.

— Е, вече е твърде късно за това.

— Скъсах едно парче от роклята ти, за да превържа главата ти. Имаме нужда от пелени. Тоди е малко влажен и освен това надушвам някаква миризма да се носи от него. И от теб също.

Внезапно тя се ухили.

— Ще гледам да стоя срещу вятъра.

Промяната в настроението ѝ го завари неподготвен. Пленен от трапчинката до устата ѝ, Тед ѝ отговори също така шеговито.

— Имаме две възможности — или твоите поли, или моите доновки.

— Искаш ли да хвърляме монета? — попита тя и прекара остро езиче по устните си. — Предполагам, че имаш монета.

— Мислиш, че си късметлийка?

— Може би.

Той вдигна ръце във въздуха.

— Току-що си спомних, че имам един допълнителен чифт доновки.

— Тогава защо...

— За да видя дали ще блъфираш.

Тя сведе гъстите си, тъмни клепачи и погледна встрани.

— Аз блъфирах. — Той се засмя.

— Знам.

— Но съм много добра в това.

Когато видя лицето ѝ осветено от утринното слънце, Тед осъзна колко млада беше тя. Нещо топло и жизнено кипеше вътре в нея и той го усещаше чак в слабините си.

— Под тази окъсана рокля няма кой знае колко много. Ако я бяхме направили на превръзки, щеше да останеш почти гола.

Тя подскочи от изненада.

— Откъде знаеш?

Тед се ухили от удоволствие, когато забеляза неудобството ѝ.

— Потърсих фуста, за да направя превръзка, но нямаше. Тя погледна засрамено към мястото, от което той беше откъснал плата.

— Трябвало е да отвърнеш глава. Той се изсмя високо.

— Ако не гледах, можеше да откъсна повече плат, отколкото ми трябваше. Мислиш ли, че ще можеш да стъпваш с този глезен?

— Не знам.

Той хвърли един поглед и каза спокойно:

— Ако имаш нужда от уединение, зад онези дървета има твърда земя.

Лий остави бебето встрани и се опита да се изправи.

— По дяволите — каза тя. — Не мога да си стоя на краката.

— Да предположим, че аз ще ви нося, госпожице Дюбоа. Когато тя наведе глава, косата закри лицето ѝ.

— Още помощ от един Бърк?

— Толкова трудно ли е да приемеш помощ от един Бърк?

— Не е лесно.

Пулсът на Тед се ускори. Той предупреди Тоди да внимава и помогна на Лий да се изправи.

— Имаш ли нужда от още помощ?

— Не. Можеш да ме оставиш.

Тед се ухили и се върна до стълбите тъкмо навреме, за да попречи на Тоди да пропълзи в една локва на неравния под.

— Съжалявам, бебчо. Тръгнал си в погрешната посока. „Мързеливото Б“ е на юг. — Когато детето се засмя, Тед целуна малката му, мокра уста. Той все по-осезателно започваше да усеща промяната в себе си, необяснимата смесица от чувства, която го обземаше, сякаш целият му живот се беше стремил към този момент и това място.

Тед продължи да си играе с бебето, докато Лий не го извика.

— Идвам веднага!

Вирнатата брадичка не можеше да скрие червенината на бузите ѝ.

— Благодаря ти много за...

— Rog pada — отвърна, смеейки се, той.

Когато тя не му отговори, усмивката на Тед изчезна бавно от лицето му. Той се наведе над Лий и докосна с пръст бузата ѝ.

— Не трябва да се притесняваш или да се страхуваш от мен, Лий.

— Няма такова нещо. — Тя млъкна замислена. — Мразя да се чувствам безпомощна и да завися от друг. И се питам какво се е случило със семейството ми.

— Разбира се, че се тревожиш. Не е лесно нито за теб, нито за бебето. Осъзнавам това и ще се постарая да ви накарам да се почувствате по-добре.

Гърдите ѝ се надигаха и се спускаха. Той напразно търсеше откровението в погледа ѝ, в говора ѝ, в някоя провокираща извинка на устата ѝ. Досега обаче той забелязваше само невинност и огромна гордост, каквито не бе очаквал от една жена, която беше дошла на

купона за рождения ден на брат му и която не беше проверила кой е мъжът, в чието легло ляга.

Тед я отнесе до бебето.

— Погрижи се за него, докато доведе коня. — Той свали доновките си от дисагите и с няколко бързи движения ги разкъса на груби квадрати. След това ѝ ги подаде и се усмихна леко. — Няма да му казваме, че първият му чифт е бил носен.

— Той е късметлия, че изобщо получава нещо. Ако имяхме достатъчно време и ако аз нямах нужда от патерица, щях да събера памучни влакна от канадски тополи и да натъпча с тях пелените му.

Зората беше отстъпила пред ярките лъчи на слънцето. Навсякъде, докъдето стигаше погледът им, се виждаше опустошение. На Тед му се искаше да се махне колкото се може по-бързо от това място и той заведе коня си до стълбите и хвърли юздите върху врата му.

— Вече можем да тръгваме. Остави Тоди, докато те кача на седлото.

Когато той посегна към нея, Лий вдигна ръце, за да се остави той да я изправи. Тед си пое бавно въздух. Беше държал жени много поинтимно, но никога толкова внимателно.

Тя се изправи на един крак, докато ръцете му обвиха тънката ѝ талия; след това той я сложи на седлото и ѝ подаде бебето. Миг покъсно Тед вече беше на седлото зад тях и ги обви с едната си ръка.

Цъкна с език и подкара коня към ранчото на Бейли. Лий не се обърна да погледне назад. Очите ѝ бяха втренчени в детето в ръцете ѝ.

Докато яздеха, Тед оглеждаше околността, като внимаваше да не срещнат индиански разузнавачи. През пролетта команчите започваха да се размърдват. Също толкова опасни бяха и скитащите бандити, които се преместваха на запад. Редът и законът се появяваха в Тексас рядко и на малки порции. През по-голямата част от времето мъжете сами прилагаха закона с 45-калибров колт.

Конят продължаваше да го носи напред, като от време на време отмяташе глава, за да покаже недоволството си от ограничаващата го юзда. Когато Тед видя дима, който се издигаше над комина на къщата на Бейли, му се стори, че бяха пътували цяла вечност. Дъсчена ограда заобикаляше старата къща на семейството, а до стопанските постройки се виждаше голям корал.

Тед извика два пъти, за да бъде чуто от хората вътре в къщата.

— Руфъс Бейли, аз съм Тед Бърк.

Изад къщата се появи един мъж, който вървеше предпазливо. Когато стигна до оградата, мъжът се спря. В ръцете си държеше пушка и дулото ѝ беше насочено към тях.

— Не се приближавай повече, Бърк — извика той и поклати пушката. — Това тук е заредено.

Тед огледа лицето на мъжа с надеждата да види нещо подобно на добра воля.

— Не търся неприятности, Руфъс.

— Какво ѝ има на тази жена?

— Домът ѝ бил унищожен от торнадо. Нещо я ударило — дъска, откъсната от къщата, клон от дърво. Не знам какво точно, но я е повалило в безсъзнание и е наранило челото ѝ.

Бейли присви подозрително очи.

— Може би. Но може и да е болна. От едра шарка или нещо такова. Говори се, че има епидемия от едра шарка в индианските лагери. Мръсни диваци. — Той се изплю презрително. — Така им се пада.

— Тя не е болна от едра шарка, Руфъс.

— Няма значение. И бебето може да е болно като майка си. Ние с Мърси изгубихме момченцето си миналата година... Нямаме намерение да губим повече.

— Можеш ли да ми заемеш каруца?

— Не, нямам.

— А кон?

— Команчите ми отмъкнаха всички коне, с изключение на старата кранта за оран.

— Ще ми го продадеш ли? Мъжът го погледна лукаво.

— И колко си готов да дадеш за него?

— Десет долара, ако добавиш и малко храна. Бебето има нужда от мляко.

Бейли обмисли предложението.

— Двадесет долара и нито цент по-малко.

Тед сви рамене и слезе от седлото. В такива времена беше нормално човек да очаква, че ще бъде ограбен от всеки.

— Добре. Двадесет долара.

— Ще отида за храната. Ти само не се приближавай повече.

Бейли се върна скоро с коня и с една торба с храна. Той бутна торбата през оградата и се отдръпна, без да изпуска пушката си.

— Вече можете да си вървите — каза той.

— Конят жив ли е?

— Той е добро животно. Струва си всеки цент, който плати за него.

Тед извади една златна монета от джоба си и я сложи на оградата.

— Ето ти още двадесет. Ще ти бъда много задължен, ако отидеш до Боги Крийк и потърсиш семейство Дюбоа. Ако са още живи, кажи им къде са Лий и бебето.

Бейли сграбчи монетата с блеснали очи.

— Разбира се, Бърк. Ще се погрижа за това.

Тед беше отвратен от алчността на мъжа и не вярваше, че той ще удържи на думата си, но дълбоко в себе си му съчувстваше. Семействата на границата бяха изправени пред ежедневни изпитания, които им поставяха работата, бедността, болестите и индианците.

Тед кимна отсечено и обърна гръб на Бейли.

— Подай ми бебето, Лий, и тръгни на югоизток.

— Мога и сама да държа Тоди.

— Когато се почувстваш по-добре. — Той праметна крак през гърба на коня и улови въжето, което висеше около врата му. — Ще ядем по пътя, ако това жалко подобие на кон издържи.

Лий приглуши смеха зад ръката си, след което с усилие си наложи да го погледне сериозно.

— Изглеждаш страхотно.

— Трябваше да се досетя, че тази кранта не струва толкова много, щом като и команчите не са се потрудили да я откраднат. Е, да видим дали изобщо може да се движи.

На около миля след ранчото на Бейли Тед спря зад групичка мескитови дървета. И тримата бяха гладни, а като знаеше каква добра цел представляваха, не му се искаше да излязат непредпазливо на открито, без преди това да са се нахранили. Ако им се наложеше да бягат, за да се спасяват, по-добре щеше да бъде да го направят на пълен стомах.

Тоди ревеше силно. Докато гледаше как Лий се опитва да го успокои, Тед ѝ подаде чаша мляко и парче хляб.

— Натопи хляба в млякото.

— Никога нямаше да се сетя за това — отвърна язвително тя.

Тед се разсмя.

— Трябва да тръгнем по-бързо.

Той смяташе да язди колкото се може по-близо до каньона Пало Дуро. Тази огромна дупка в земята се виеше на юг — югоизток в продължение на поне сто мили. Нощем щяха да имат заслон от вятъра, а ако се наложеше, каньонът можеше да им послужи и за убежище.

Първата нощ направиха лагер на разклонението „Прерийното куче“ на Червената река. Бяха изминали двадесет мили, като през последните пет от тях Тед бе яздил зад Лий ѝ бебето, а другият кон се бе влачил след тях.

Той усети кога Лий се предаде пред умората и кога ръцете ѝ около бебето се отпуснаха. Някакво ново чувство се бе пробудило в него. Харесваше му, че те разчитаха на него.

Спря коня си до една група дървета близо до потока. Не му се искаше да слезе от седлото и погледна към лицето на жената пред себе си. Не можеше да се закълне в това, но беше доста сигурен, че в Боги Крийк се бе любил с нея.

— Събуди се — каза ѝ тихо.

Лий се опита да види кой говори.

— Господи! — прошепна тя. — Заспала съм. Можех да изпусна Тоди. — Като забеляза, че Тед е хванал здраво и бебето, и нея, стисна плътно устни. — Не е трябвало да се тревожа. Бърк могат да се грижат сами за себе си.

— Точно така.

За да подчертае думите си, той слезе от седлото и взе бебето със себе си.

ГЛАВА ВТОРА

Слънцето отстъпи пред здрача и някаква нощна птица запя меланхоличната си песен. Вятърът промени посоката си и малко по-късно утихна. Лагерният огън се превърна в купчина тлеещи въглени. Тед настани Лий и Тоди така, че да може да ги наблюдава.

— Възможно е в околността да има команчи, но те са се скрили добре.

— Да не би с това да искаш да ме успокоиш, за да заспя?

— Не — отвърна мрачно той, — но исках да го знаеш. Сега ги води Куана Паркър и индианците са гладни и разгневени.

— Може би трябва да им съчувствам.

Той спря до нея и сложи ръце на раменете ѝ след това повдигна с палец брадичката ѝ, за да я накара да го погледне в очите.

— Ужасно съжалявам, че си загубила семейството си, Лий, но трябва да приемеш истината. Там, където отиваме, те очакват безопасност и подслон. Защо просто не се възползваш от ситуацията?

— А това означава, че трябва да предам бебето си на семейство Бърк и да живея по техните правила, без да имам правото да възразявам.

— Ти все още имаш Тоди, а и двамата оцеляхте след торнадото, за бога. В „Мързеливото Б“ ще бъдете в безопасност. Радвай се, че не са ви намерили команчите. Някои от скитниците и ловците на бизони не са по-добри от индианците.

Тя се отдръпна, без да сваля очи от неговите.

— Ти ми казваш, че нямам избор.

— Точно това ти казвам. Опитай се да ми повярваш. Лий въздъхна нетърпеливо и прокара пръсти през косата си.

— Човек винаги има избор.

Тед ѝ даде време да обмисли възможностите, след което ѝ се усмихна.

— Предполагам, че си права. Пътуването ни може да се окаже по-продължително, отколкото си мислех. Запази хляба за Тоди.

Той потърси клон, от който можеше да стане добра патерица. Когато намери такъв, го отсече на подходящата дължина и обели кората. Изглади дървото и го подаде на Лий с усмивка и комичен поклон.

— За моментите, в които бихте предпочели да останете сама, мадам.

Когато тя най-после осъзна какво имаше предвид той, лицето ѝ стана моравочервено.

— Няма ли граници твоята загриженост? Той се ухили.

— Няма. Ето ти и един сапун.

Преди да успее да ѝ подаде сапуна, тя го дръпна от ръцете му и вдигна другата си ръка, за да може Тед да я изправи на крака. Очите ѝ блестяха радостно.

— Не мога да повярвам, че държа сапун. — Лий тикна патерицата под мишницата си. — Наблюдавай Тоди.

Тя закуцука към потока. Тед не се изненада, когато жената се обърна да погледне назад. Той ѝ каза със знаци:

— Измий се.

— Стига си ме зяпал и се обърни!

Той се направи, че не разбира, и ѝ помаха весело.

— Не се притеснявай, Лий. Аз съм тук. Раздразнението ѝ беше очевидно от кръгообразното движение, което тя направи с ръка.

— Трябва да си сваля дрехите и да ги изпера, докато се къпя.

— Давай. Можеш да спиш в резервната ми риза, докато дрехите ти изсъхнат.

Тя влезе във водата, наведе глава и я потопи. След това насапуниса мократа си коса и започна да я мие. Когато изплакна косата си, Лий свали полата си.

Тед се засмя, но бързо отрезвя. Може би да сваля дрехите си пред погледа на мъж не беше нещо ново за нея. А може би тя просто бе искала да провери дали той блъфира?

Той се обърна с гръб към приятната гледка и вдигна детето. След малко хвърли поглед към потока — тъкмо навреме, за да види как Лий разкопчава блузата си. Тя свали мократа дреха и под нея се появи влажна долна риза, под която се очертаваха едри гърди. В съзнанието му се появи спомен за гладки, голи рамене и руса коса, разпиляна по

възглавницата. Когато желанието започна да пулсира през него, Тед изруга тихо.

Тоди се размърда и събуди Елиз. Когато отвори очи, тя си спомни за торнадото, за изчезването на майка си и сестра си, както и за неочакваната поява на Тед Бърк. Сега тя и Тоди бяха тръгнали към някакво място с мъж, когото тя не бе виждала до вчера и който смяташе, че тя е Лий.

Ако Тед откриеше, че тя не е майката на Тоди, щеше да ѝ отнеме бебето.

При мисълта, че можеше да загуби Тоди, едва не се разплака. Обичаше момченцето и се грижеше за него още от раждането му, което беше повече, отколкото можеше да се каже за майка му. В бързината си да стигне до бара в Боги Крийк Лий понякога забравяше, че има дете.

Поради репутацията на Лий баща ѝ винаги бе бил непреклонен. „Не се мотай дълго из града — бе казвал той. — Не можем да позволим хората да си мислят, че си като доведената си сестра. Съжалявам, че изобщо ѝ позволих да приеме моето име. Маргарет искаше това и аз се съгласих, но знаех, че не трябва да го правя. Никога не осинових законно Лий.“

Елиз отдавна бе подозирала, че стриктните инструкции на баща ѝ произлизаха от собствената му репутация. Доведената ѝ сестра я бе осведомявала за всичко, което се случваше край масите за хазарт, като с особено голямо удоволствие ѝ бе разправяла за загубите на баща ѝ.

Дори след смъртта му Елиз се бе държала настрани от Боги Крийк. Сега ѝ се струваше прекрасно, че никой не я познаваше и нямаше да липсва на никого. Елиз Дюбоа щеше да загине в бурята и да се прероди като Лий Дюбоа. Приемайки това име, тя щеше да стане и майка на Тоди. И никой нямаше да ѝ отнеме бебето — дори Тед Бърк.

Тя се повдигна на лакът, за да хвърли поглед наоколо.

Тед стоеше в потока гол до кръста. Едрото му загоряло тяло блестеше на светлината на сутрешното слънце. Без да проявява никаква скромност, Тед разкопча първото копче на панталона си, насапуниса тялото си и се изми. Мускулите му се стягаха всеки път, когато се наведеше, за да се наплиска с вода. Докато излизаше от водата, по тъмната растителност на гърдите му се виждаха водни капчици.

Тя остана да го гледа как избърсва лицето си, спира да си свие и запали цигара, след това се намръщва и облича ризата си. Тя наведе глава, преди да се бе обърнал към нея.

Като Елиз вдигна отново поглед, Тед присви очи и тръгна към нея.

— Никога не съм имал толкова внимателна публика. Може би трябва да се къпем заедно. Така ще спестим време. Мога да ти изтъркам гърба — каза през смях той, — а в замяна ти ще изтъркаш моя.

— Категорично не.

— Трябва да признаеш, че нямаме много тайни един от друг.

Тя се изчерви, но остана да го гледа право в очите. След това, без самата да знае защо, също се разсмя при спомена какво беше направил той с роклята ѝ.

— Харесва ми как се смееш.

Усмивката ѝ се изпари и тя отвърна поглед встрани към скалите, върховете на дърветата и потока.

— Е — каза тя най-накрая, — и двамата се изкъпахме. И това е истинска благодат.

— И миришем по-добре. — Тед потупа Тоди по бузата, след което вдигна карабината си. — Отивам да потърся зайци. Остава ни много път, а Бейли не беше много щедър. Разбира се, той може да ни е дал всичко, което е можел да отдели.

— Винаги ли смяташ, че всички хора са честни?

— Докато не разбере, че не са. — Той огледа внимателно лицето ѝ. — След това ми е трудно да им се доверявам. А ти?

— Предполагам, че не ми струва нищо да разбере дали на някого може да се има доверие. — Тя нямаше намерение да започва философска дискусия върху ползата от честността. Елиз посочи към поляната и скалите. — Къде ще отидеш за зайци?

— Надолу по потока, там, където се разширява при завоя. — Той извади револвера си от кобура. — Вземи това. Ако стане нещо и искаш да се върна, използвай го. Можеш ли да стреляш?

— Татко лично се увери във възпитанието ми да бъде включена и стрелбата с огнестрелно оръжие.

— И какво друго?

— Обичайното — граматика, история, френски, математика. Скициране, чертане и рисуване. — Тя се ухили малко глуповато. — И...

— Господи, още ли има? Елиз се разсмя.

— Играя на карти.

— Ти си комарджийка?

— Една от най-добрите според баща ми.

— Това може да се окаже полезно някога, но не върши кой знае колко работа при хващането на риба или убиването на пъдпъдъци. Имам чувството, че ще се наложи аз да осигуря закуската.

Елиз наблюдаваше как широкият му гръб изчезва в храстите. Внезапно осъзна, че щеше да ѝ бъде много лесно да разчита на Тед Бърк за нещо повече от улавянето на зайци. Истината беше, че на нея ѝ се искаше да бъде честна с него, но не можеше и Елиз се чудеше доколко откровен беше той с нея.

Тя изми Тоди и започна да си играе с него, като от време на време хвърляше поглед към слънцето, за да провери колко време беше изминало. Малко по-късно Тед се появи от храсталака. Във всяка от ръцете си носеше по един заек, а на лицето му грееше широка усмивка.

— Радваш ли се да ме видиш?

— Не толкова, колкото за зайците.

— Никога не съм си мислил, че ще ми се наложи да се съревновавам с мъртъв заек.

Елиз се изкиска и Тоди се разсмя заедно с нея след това всички започнаха да се смеят в хор. За миг светът ѝ се стори не толкова жесток.

Тед накладе огън, одра зайците и скоро те вече се печаха.

— Надявам се, че не си очаквала заешко задушено. Предполагам, че трябваше да те попитам.

На нея ѝ беше трудно да задържи изражението си сериозно.

— Само хората с най-лоши обноси биха си помислили да променят менюто, сър. Пък и заешкото задушено е едно от любимите ми ястия.

Той я погледна развеселен. След това кимна бавно и сякаш му беше трудно да отмести поглед встрани.

Двамата се нахраниха и Елиз се сви до Тоди.

— Предполагам, че вече е време да тръгваме? — Когато Тед не ѝ отговори веднага, тя вдигна поглед и го погледна в очите.

— Предполагам, че е така. — Но той не се помръдна. Вместо това вдигна една пръчка и започна да чертае с нея кръгове в пясъка около ботуша си. — Старецът ми даде ранчото. Вярвал, че ще го управлявам добре. Той беше разглезил Патрик. Оставяше Патрик да прави каквото си иска и всичко му се разминаваше, но не можеше да поеме риска да завещае ранчото на него.

Елиз осъзна, че сега ѝ се удаваше възможност да научи повече за Патрик Бърк, при това от гледна точка, различна от тази, която ѝ беше представила доведената ѝ сестра.

— Да не би Патрик да не е харесал решението на баща ви?

— Не знам. Той винаги се е забърквал в неприятности. Елиз си спомни хаоса, който бе предизвикал престоят на Патрик в Боги Крийк. Тя никога не се беше виждала със самия Патрик, но сестра ѝ се беше влюбила лудо в него и според нейните думи повечето млади жени в града не бяха устояли на чара му. Доведената сестра на Елиз бе вярвала, че младият богаташ Бърк иска да се ожени за нея, но един ден Патрик си беше тръгнал, без да се сбогува с никого, и Лий бе плакала в продължение на дни. След това мъката ѝ беше прераснала в гняв.

— Това е един начин да се избяга от отговорност — каза най-накрая Елиз.

— Патрик не е толкова лош, Лий. Може би на теб ти се струва така. Може би просто е бил... е твърде разглезен и е адски сигурно, че не обича да се държи сериозно.

— Значи е клоун. Трябваше да се досетя, че ще го защитиш. Та ти си му брат.

Тед се ухили.

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш? Очаквах нещо повече, като например „кръвта вода не става“ или...

— Или „рано или късно всеки си плаща“. Ти да не се опитваш да изплатиш дълга на Патрик?

На Тед вече не му беше забавно и той се изправи.

— Аз съм Бърк. Във вените на Патрик тече същата кръв, която тече и в моите. — Той посочи към Тоди. — И в неговите също.

— И всички Бърк могат сами да се грижат за себе си — цитира с горчивина тя.

— Точно така, госпожице Дюбоа.

— Женен ли си?

— Не, по дяволите. Откъде ти хрумна такава идея?

— Не ми беше казал. Не бях сигурна как жена ти ще приеме Тоди и мен.

— Всички са добре дошли в „Мързеливото Б“, когато аз кажа, че са добре дошли. — Той я вдигна и я подпря на бедрото си, преди да я качи на седлото. Погледът му се плъзна към мястото, на което гърдите ѝ се повдигаха под блузата. — Ти ще бъдеш добре дошла.

По тялото ѝ премина тръпка от усещането за близостта му. Тед Бърк беше опасен човек в няколко отношения. Откъслечни, объркващи мисли се въртяха в главата ѝ. Тя го беше накарала да се почувства неудобно с въпросите си, но той ѝ беше отвърнал със своя стратегия, която бе дала не по-лош резултат. Тя се зарадва, когато той сложи Тоди пред нея и тя можеше да се концентрира върху нещо друго, освен чувствеността на думите му и обаянието на погледа му.

Като се качи на товарния кон, той посегна за бебето. Понеже Елиз възрази, Тед каза:

— Чака ни дълъг път. Няма смисъл да се преуморяваш. Пък и времето се променя. Изглежда, че ще вали. Може да ни се наложи да потърсим подслон.

Дъжд! По дяволите! Какво още можеше да се случи?

Проливният пролетен дъжд ги застигна късно следобед. При вика на Тед Елиз започна да следва гласа му слепешком, оставила коня сам да избира пътя си през потока и скалите в основата на каньона. Тед продължаваше да вика, насочвайки я към една надвиснала над земята скала. Той бързо скочи на земята и протегна мускулестите си ръце, за да помогне на Елиз да застане на крака.

Когато се отпусна върху наранения си глезен, тя се намръщи. Без да се церемони, Елиз седна на земята и протегна ръце към детето.

— Запазих ти малко хляб, бебчо. И съм сигурна, че ще имаш нужда от сухи гащички.

Раздразнението на Тед избухна в ругатня.

— Одеятото е влажно, по дяволите! Тази пролет беше дяволски гадна. Едно бебе не би трябвало да бъде навън в такова време.

Елиз притисна Тоди към себе си.

— Той е топъл. — Когато сложи хляб в устата на детето, то спря да се дърпа. — Още колко ни остава? — попита тя. — Като си помисля, може би не искам да знам.

— Ще пристигнем утре вечер, ако имаме късмет. — Той погледна косата ѝ, която беше залепнала върху главата. Дрехите ѝ бяха просмукани от дъжда. — Изглеждаш ужасно. По-добре махни тези мокри дрехи.

Тя вдигна глава.

— И какво според теб да облека вместо тях?

Без да каже нито дума повече, той седна до нея. Силните му пръсти започнаха да разкопчават копчетата на блузата ѝ. Елиз беше толкова шокирана, че не успя да реагира веднага, но след няколко секунди отблъсна ръцете му.

— Ще го направя сама.

— Давай тогава.

Този човек беше тиранин. С треперещи пръсти тя разкопча блузата си. След това погледна нагоре и видя, че Тед е застанал до нея и държи одеялото.

— Е?

Усмивката му беше разтеглена и палава.

— Не че не съм те виждал без нея.

— Ти си надничаше?

— Не бях единственият, който надничаше.

Тя се почувства неудобно и се обърна с гръб към него, преди да измъкне ръце от ръкавите.

— Просо хвърлих един поглед, за да проверя дали си свършил да се миеш. — Като държеше мократа дреха пред себе си, тя отметна глава назад и завърши: — Това беше всичко.

Тишина. След това той я попита тихо:

— И бях ли свършил?

— Нямам какво повече да ти кажа. Моля те да увиеш одеялото около мен.

— Слушам, мадам. — Той ѝ се подиграваше с усмивка. — Ако някой команч наmine насам, ще му кажа, че си моята скво.

— Никога няма да бъда ничия скво. Пък и те не са руси. Тед се загледа в косата ѝ.

— Според слуховете майката на Куана Паркър имала руса коса.

— Но тя е била бяла жена, отвличена от индианците.

— Омъжила се е за вожда.

— Не е имала избор.

— На Синтия Ан обаче това ѝ харесало. Твърди се, че се превърнала в истинска скво.

— Ти защитаваши индианците, че са отвлекли бяла жена? Той клекна до нея и я погледна право в очите.

— Ако моята жена или детето ми бяха отвлечени от команчите, нямаше да намеря покой, преди да си ги върна. Дори ако това отнеме целия ми живот.

Елиз демонстративно оправи одеялото около себе си и потръпна от влагата, която преминаваше през тънкото ѝ бельо. Неговата жена и неговото дете. Тези думи ѝ се струваха объркващи, но същевременно и някак странно успокояващи.

След неловка пауза той стана, като измърмори, че трябвало да се погрижи за огъня. Докато минаваше покрай нея, търсейки сухи дърва, тя осъзна колко изобретателен беше Тед — както и че не вършеше нищо без цел. Той постави мокрите ѝ дрехи да се сушат близо до огъня, свали седлото от жребеца и върза двата коня под заслона. Тя си спомняше мощните ръце, които бяха обгръщали нея и бебето, когато Елиз се бе чувствала твърде изморена, за да се задържи на седлото. Какво ли щеше да бъде да спи цяла нощ в тези ръце?

Когато чу прашенето на огъня, тя затвори очи. Събуди се, когато чу Тед да вика името ѝ; струваше ѝ се, че са изминали само няколко минути. Небето на изток беше почервеноло от лъчите на изгряващото слънце.

Тед беше клекнал до нея. Наболата черна брада му придаваше див, жесток вид.

— Време е да ставаш.

— Вече?

— Закуската е готова. — Той погледна към голите ѝ рамене. — Може би първо трябва да се облечеш. Дрехите ти са почти изсъхнали.

Той ѝ обърна гръб и оседла жребеца, изведе конете и се върна, за да ѝ помогне да се качи на седлото. След това Тед се качи на товарния кон и ги поведе извън каньона.

Тед прихвана Тоди в извивката на ръката си и започна да му говори, за птиците, които срещаша по пътя си, за дърветата и тревите и

какво трябваше да очаква, когато стигнеха в ранчото. Засмукал палеца си, Тоди слушаше, докато сънят не затвори очите му.

Понякога жребецът следваше товарния кон твърде отблизо, при което Безцелен подскачаше напред, но скоро забави и той се върна към обичайния си мързелив ход.

Тед продължаваше напред и тъкмо когато Елиз беше убедена, че няма да може да измине още една миля, той спря. Тя се свлече напред върху седлото, тъй като беше твърде уморена, за да слезе. Той ѝ помогна и този път тя можеше да се обляга на него. В продължение на един миг, който ѝ се стори цяла вечност, лицето ѝ остана обърнато към неговото.

С почти незабележимо движение той се наведе към нея и каза с дрезгав и тих глас:

— Добре ли си?

Тя отвърна на погледа му; след това, осъзнавайки болезнено, че телата им се докосват, се отвърна.

— Малко съм уморена. На Тоди му тече носът и се страхувам, че може да е изстинал.

Тед почти я отнесе под сянката на едно дърво и остави Тоди до нея, преди да отиде да се погрижи за конете.

— Ще починем малко. Мисля, че късно следобед ще си бъдем у дома.

Елиз се настани удобно и погледна към кафявата трева, която се простираше чак до хоризонта. Тя остана да чака Тед, като трепереше и усещаше как някаква невидима сила я тегли напред към нещо неизвестно.

Тоди изплака и тя го погали по челото. Скоро бебето заспа. Елиз затвори очи.

Когато се качиха отново на конете, те продължиха пътя си и пристигнаха в „Мързеливото Б“ точно по времето, указано от Тед.

Елиз не можеше да отвърне поглед от ранчото. Пред тях се виждаше основната постройка — триетажна сграда, окъпана в мека светлина от слънчевите лъчи. Широки каменни стъпала водеха към голяма веранда и двойна врата. Под едно дърво имаше парапет за връзване на коне.

Ранчото не беше онова, което тя бе очаквала. Като гледаше къщата, дъхът ѝ буквално замираше. Противно на обичая на запад да

се строи квадратна кутия върху голата прерия, към която след това да се добавят стопанските сгради, архитектът на това ранчо беше имал за модел плантациите на юг. Изящни колони се издигаха до балкона на втория етаж, който имаше парапет от ковано желязо. От трите страни на къщата имаше дървета, които очертаваха границите на наклонени зелени поляни. Всички цветя, които можеха да растат в такъв сух климат, се виждаха сред тревата. Между къщата и ябълковата градина се простираше зеленчукова градина.

Внезапно в съзнанието на Елиз нахлу една неканена мисъл — това място и всичко, което то представляваше, щеше да бъде наследството на Тоди.

Тед спря колкото да извика: „Веспер!“ Той почака някой да му отговори, след това хвърли поглед на Елиз.

— Веспер е готвачка и домакиня. В ранчото има и готвач за момчетата. Наричаме го Дебелия. — Той посочи надясно. — Това е кухнята. До нея са спалните помещения. След тях се намират плевнята, коралът и няколко складови помещения. — Той ги поведе към задната част на къщата, като извика още веднъж домакинята.

След няколко минути се чу затръшване на някаква врата и една огромна черна жена се появи и тръгна към тях.

— Стига си ревал, Тед, не виждаш ли, че идвам? — Веспер се беше втренчила с неприкрито любопитство към детето, което държеше Тед. Елиз се усмихна и протегна ръце, за да поеме бебето. — Проклетата да съм. Имаме си бебе с мръсен нос. Струва ми се обаче, че е малко настинало.

Елиз наблюдаваше безмълвно как Веспер тръгва към вратата на кухнята.

Тед посрещна доктора при корала и му помогна да измъкне едрото си тяло от двуколката.

— Здравсти, док.

— Бях тръгнал към Горман, когато твойт човек ме настигна. Уил Горман трябва да роди скоро и си помислих, че преди това мога да се отбия тук. Когато тя е готова, не си губи времето. Това ѝ е седмото поред, ако не ме лъже паметта. — Той огледа къщата и плевнята. — Някой наранил ли се е?

— Тук имаме една жена, която може би си е изкълчила крака. Но искам, освен нея да прегледаш и бебето ѝ. То е изстинало и има треска.

Тед поведе лекаря в къщата и към втория етаж. Почука на затворената врата на спалнята.

— Лий, докторът е тук да види бебето. — Когато тя се обади, Тед отвори вратата и двамата с лекаря влязоха в спалнята. — Как е Тоди?

В плен на любовта.

— Трескав.

— Докторът ще го прегледа. Сега по-добре му покажи глезена си.

След като ги запозна, Тед затвори вратата и слезе долу. Веспер сложи една чаша кафе пред него и той изпи още две чаши, преди докторът да започне да слиза тежко по стълбите.

— Младата дама си е изкълчила глезена. Няма счупване. Превързах го. И майката, и бебето са изстинали и имат треска. Оставил съм лекарства. Сложете един тиган с гореща вода в стаята им. — Докторът сложи две лъжици захар в кафето си, добави щедра порция сметана и кимна в знак на благодарност към Веспер. — Да не са стояли навън под дъжда?

— Спасили са се от торнадо близо до Боги Крийк, но са били настигнати от дъжда.

— Кой е бащата на бебето?

— Патрик. Момчето е син на Патрик.

— Той е Бърк, в това няма съмнение. Не прилича много на майка си. Разбира се, още е твърде рано да се търсят прилики. — Лекарят пресуши чашата си и я остави на масата. — По-добре да тръгвам към Горман, иначе Ед ще изроди бебето както последния път. Уплашил се адски. — Той се разсмя. — Но не чак толкова, че да се откаже да си направи ново.

Те отидоха до корала и докторът се настани с усилие на седалката на двуколката си.

— Ако момчето не се оправи до няколко дни, доведи го при мен. Жената също. — Той взе юздите. — Трябва да тръгвам. Искаше ми се да остана, за да опитам манджите на Веспер.

— Винаги си добре дошъл, док.

Тед обърна гръб на отдалечаващата се двуколка и започна да си подсвирква, докато вървеше обратно към кухнята. Когато влезе вътре, той седна и се обърна към домакинята си.

— Патрик така и не се оженил за Лий. Предполагам, че сама си се досетила за това.

Веспер се ухили.

— Предполагам, че тя не е единствената, за която не се е оженил.

— Тя изглежда толкова млада и невинна, че човек не може да си помисли, че тя би... че някога е...

— Бъди проклет, Тед Говориш като малко момченце. Невинни или не, момичетата са еднакви, когато се появи подходящият мъж.

— Предполагам, че си права — каза той, въпреки че картината, която бе изплувала в съзнанието му при нейните думи, не му харесваше. Той се зачуди защо изобщо беше започнал този разговор с готвачката си. — Сигурно е така.

Тед обиколи кухнята, погледна към коридора, след това се върна в двора. Там си сви една цигара и я плъзна по езика си, за да намокри хартията. Драсна една клечка, запали цигарата си и се отпрати към корала, без да спира да мисли за брат си и за златокосата жена, която се намираше на втория етаж в дома му. Колкото и трудно да му беше да си представи Лий да се клатушка по коридора, търсейки леглото на Патрик, това беше много по-обезпокояващо от мисълта за Лий в прегръдките на брат му.

Защо Патрик беше изчакал примката да се затегне около врата му, преди да признае сина си? От съжаление? От суетност? От желание да остави нещо след себе си?

Дали Патрик би се оженил някога за Лий, ако знаеше, че тя бе споделила леглото на брат му? Казал ли му беше Джейк за нощта в Боги Крийк? Твърде много въпроси, които оставаха без отговор.

Тед захвърли цигарата на земята. Господи, как му се искаше да беше говорил с Патрик преди смъртта му. Един мъж трябваше да разреши проблемите с брат си.

Тъгата се върна в мислите му и Тед се намръщи и за стотен път се зачуди как можеше да докара тялото на Патрик у дома. Той се бе свързал с мексиканските власти в три от граничните градове и те му бяха отговорили с едно и също незаинтересовано свиване на раменете. Джейк също не се бе оказал кой знае колко полезен и му се изплъзваше и избягваше да говори като влюбена курва.

Тялото на Патрик трябваше да бъде погребано в „Мързеливото Б“, за да може някой ден Тоди да знае, че баща му е бил погребан както

подобава. Докато бебето и Лий свикнеха с живота в ранчото, той нямаше да им каже, че Патрик е мъртъв. Междувременно може би трябваше да се качи горе още сега и да се опита да отговори на всички въпроси, които Лий може би искаше да му зададе.

Той почука леко на вратата ѝ и влезе, когато тя го покани.

— Помислих, че трябва да мина да видя как сте с Тоди. Бебето спеше до нея, а тя се беше облегла на възглавниците, облечена в нощница, която беше твърде голяма за дребното ѝ тяло. Нощницата несъмнено беше на Веспер и се бе плъзнала надолу, така че откриваше розовата плът на рамото ѝ и извивката на една едра гърд.

Под деликатните вежди и дългите мигли очите ѝ бяха с цвят какъвто той не бе виждал никога. Кожата ѝ беше гладка като коприна и зачервена от треската.

Тед придърпа един стол близо до леглото и седна.

— Ако искаш, можем да поговорим. Тя кимна предпазливо.

— За какво?

— Босуел, един от моите хора, е на път за Боги Крийк, където ще разпита за съдбата на семейството ти. Помолих Руфъс Бейли да направи същото, но няма начин как да разберем дали го е направил. Уверен съм, че се тревожиш. — Болката в очите ѝ му напомни за погледа на ранена сърна. — Ще се опитаме да те накараме да се чувстваш удобно в „Мързеливото Б“.

— Благодаря.

— Патрик е в Мексико. — Това поне беше вярно. Тед се опита думите му да не звучат толкова фалшиво за нея, колкото звучаха за него. Той мразеше лъжата, но Тоди бе променил живота на всички им. — Не сме сигурни кога ще се върне. Някой ден той просто ще се появи да те потърси.

— И твоята работа е да ни задържиш тук, докато това стане, така ли?

— Аз... ние искаме вие да останете тук, Лий. А и на Тоди му е тук мястото.

Очите ѝ проблеснаха заплашително.

— Тоди остава на моите грижи. Аз съм тази, която ще прави планове за живота ни.

Тед замълча за малко. Погледът му се отнесе към ръба на нощницата ѝ и изкусителния хълм, който се намираше толкова близо

до ръката му. Тя изсумтя раздразнено и той вдигна очи, за да срещне гневния ѝ поглед. Тед се усмихна уморено. За да прогони неловкото мълчание, той се облегна назад и кръстоса крака пред себе си.

— През някой от следващите дни ще отида до търговския пост. Мога да ви купя всичко, от което ще имате нужда с Тоди.

Отказът ѝ беше изречен, преди той да успее да довърши мисълта си.

— Ще се оправим, докато аз мога да решавам кое е най-доброто...

— Но точно сега не е необходимо да решаваш нищо — прекъсна я той. — Ще те оставя да поспиш. Когато пожелаеш, ще те представя на момчетата от ранчото. — Той стана и тръгна към вратата. — Това е твой дом, Лий. Ако Патрик беше тук, той щеше да поиска това да бъде уредено според закона.

Тя погледна надолу към пръстите си, които трескаво мачкаха плата на завивката. След това се разсмя неочаквано.

— Съмнявам се.

За миг Тед остана като омагьосан. Какво, по дяволите, ставаше в тази красива глава? Тя отказваше да сподели мислите си, освен ако те не бяха свързани с Тоди, а когато бъдеше споменато името на Патрик, тя упорито отбягваше всички лични въпроси.

Сложната роля на Патрик в тази драма на живота и смъртта се превръщаше във все по-голяма загадка с всеки изминат ден. Какъв мотив би имал той да откаже да се ожени за Лий заради детето си, а след това да признае сина си, преди да умре?

ГЛАВА ТРЕТА

Тед беше подготвил Лий за срещата.

— Трябва да познаваш работниците в „Мързеливото Б“, Лий, а и те трябва да те познават. Рано сутринта ще им кажа за теб. Вие с Тоди сте добре дошли в ранчото и вече сте част от него. Те трябва да знаят това.

Добре дошли? Само докато не се появеше някой, който щеше да я разпознае.

На Елиз ѝ се струваше, че бе прекарала по-голямата част от нощта, крачейки из стаята в очакване на срещата. Непокойна, изплашена, неспособна да заспи и дори да остане в леглото си, тя дръпна завесата на прозореца и се втренчи в тъмнината. Какво щеше да ѝ донесе сутринта? Разкриване? Осмиване? Загубата на Тоди?

Треперейки, тя си спомни за Тед, за гъстата му, рошава коса, силните устни и изпитателния поглед. Спомни си как той се бе извисявал над нея, как я привличаше към себе си. Можеше да си представи презрението му, когато той научеше истината.

Когато се съмна, тя стана и облече единствената си рокля, изпълнена с благодарност, че бе дошъл краят на очакването.

Дочу мъжки гласове отвън. Време беше да се срещне с работниците — или с врага. След един внимателен поглед в огледалото слезе долу.

— Те, те очакват, Лий. Тед ги е събрал всичките. — Вesper държеше Тоди на ръце. — Момчетата са станали отдавна.

Елиз прибра една къдрица, която се беше изплъзнала от кока ѝ, и оправи няколко от иглите за коса, които ѝ беше дала Вesper. След това вдигна глава, пое дълбоко дъх и излезе изпълнена с отчаяние през вратата на кухнята. Мъжете се мотаеха и разговаряха край задните стълби, а неколцина отпиваха кафе от метални чаши. Когато я видяха, те се изправиха и сграбчиха орфаните си шапки.

Нито един от тях не показва, че я е познал, и тя изпита толкова голямо облекчение, че за миг си помисли, че ще припадне.

Гласът на Тед разцепи чистия въздух.

— Лий, запознай се с работниците на „Мързеливото Б“. — Той посочваше към всеки един от мъжете, докато извикваше имената им — Слим Андерсън, близнаците Джо и Джим Джонсън, Пит Патерсън, Тоуб Гарисън — Дебелия и неговият помощник Хуан Руис. — Господинът вдясно от мен е гръбнакът на „Мързеливото Б“, Бонифас Босуел.

— Да, Бонифас — поухилиха се ехидно близнаците. Босуел изръмжа заплашително, преди да пристъпи напред и да се обърне към Елиз.

— Мадам, искам да знаете, че добрите хора в Боги Крийк са погребали роднините ви. Намерили ги... — Той заекна и промени онова, което искаше да каже. — Хората там казаха, че много съжаляват за случилото се. Бих искал да добавя и моите съболезнования.

Всички те вече си бяха отишли — майка ѝ в Ню Орлийнс, баща ѝ в Боги Крийк, доведената ѝ майка и сестра някъде по калните брегове на потока.

Елиз премигна, за да се отърси от горещите сълзи, които напиреха в очите ѝ в резултат от неочакваното съчувствие на Босуел. Тя бавно успя да си възвърне смелостта, но думите засядаха в устата ѝ и тя можа само да кимне. В Боги Крийк бяха приели, че тя, а не доведената ѝ сестра, е загинала в бурята. Най-сетне Елиз успя да проговори.

— Благодаря.

Тед пое ръководството бързо и ефективно, като нареди на хората си да се върнат на работа. Скоро осъзна скърцането на кожата на седлата и вдигнатия от копитата на конете прах и се сети да помахна на отдалечаващите се мъже.

Тед бе застанал до нея и я заговори. Тя се обърна и видя, че той я гледа с разбиране. Какво, за бога, ѝ беше казал? Какво беше казала тя?

Той изчака в тишината, която последва, след което сложи силната си ръка върху нейната.

— Повече не трябва да се тревожиш, Лий.

Лъжа, но той не можеше да знае това. Какво беше видял? Достатъчно, за да се усъмни, че тя е майката на Тоди? Тя издърпа пръстите си, сякаш ги беше изгорила.

— Ще се опитам да запомня това.

Какви клюки бе чул Босуел в Боги Крийк? Че там са наричали Лий Дюбоа Кралицата на Боги Крийк? Че Пиер Дюбоа е проиграл на хазарт наследството на дъщеря си? Кой беше казал, че животът е лесен?

Тя се върна в настоящето, когато Тед свали шапката си и прокара пръсти през косата си.

— През по-голямата част от деня ще бъда с каубоите. Късно следобед ще излезем, за да огледаме прерията. Дивите цветя сега цъфтят и са много красиви. — Той беше много близо до нея, гледаше я и чакаше тя да се съгласи.

Елиз усещаше доминиращата сила на присъствието му. В продължение на няколко секунди не можеше да разсъждава; след това мислите ѝ се върнаха внезапно. Как смееше той да си въобразява, че тя ще подскача всеки път, когато той заговори.

— Татко казваше, че всеки трябва да се научи да язди, да плува и да ругае малко.

— Знам, че можеш да ругаеш. Можеш ли да яздиш и да плуваш?

— По-добре от средното. — Тя повдигна грациозно полата си и се приготви да се върне в къщата. — Бих искала да пояздя, когато това бъде удобно.

— Ще бъде удобно.

Тя стисна зъби и се престори, че не е чула последните му думи, вдигна гордо глава и се отдалечи, без да погледне назад, за да провери дали той я наблюдава.

Денят мина бавно, въпреки че тя вършеше задачите, които ѝ даваше Веспер, както и всичко, за което се сетеше сама. Тъй като Тоди си играеше наблизко, тя отдели малко време да изскубе плевелите от градината и да ги занесе на камарата за компост. Окастри розовите храсти и ги поля. След това си поигра с Тоди, изкъпа го и го сложи да спи.

Когато се върна в стаята, Елиз оправи леглото си. Стаята беше голяма и приятна. През снежнобелите завеси се процеждаше слънчевата светлина. Завивката на леглото и тапетите бяха в преливащи оттенъци на розово, синьо и жълто. Столът до северния прозорец беше тапициран със син брокат. Тук нямаше нищо нейно, нито дори чифт пантофи.

Тя мина покрай камината, застана пред голямото огледало и среса косата си, след което я сплете в дебела плитка. Роклята ѝ, която поначало си беше поизносена и окъсана, изглеждаше още по-зле с откъснатото парче, което тя беше закърпила с плат в друг цвят. Благодарение на Веспер, дрехата поне беше чиста.

Елиз се огледа критично и завърза една престилка, за да прикрие разкъсаната си дреха. Нищо не можеше да се направи по отношение на износените ѝ обувки. Божичко, не само изглеждаше като някаква бедна роднина, но и се чувстваше като такава. Не разполагаше с други дрехи, освен роклята на гърба си, нито пък с нещо подходящо за езда — не че смяташе да язди, където и да било с Тед Бърк, но ако можеше да се облече по-добре, това щеше да се отрази благоприятно на самочувствието ѝ. Колкото по-далеч стоеше от него, толкова по-добре и по-безопасно щеше да бъде. Тя се намръщи, отвори вратата на спалнята и слезе долу.

Тед се беше избърснал гладко и тръгна да я посрещне. Косата му беше все още влажна и докато вървеше към нея, тя долови лекия мирис на сапун. Облечен в дънки и риза, той изглеждаше много по-млад и съвсем безопасен ранчero.

— Мислех, че ще ходим на езда. Искаш ли да дойдеш?

— Може би някой друг ден.

— Няма да има друг ден като днешния. Да отидем да ти изберем кон. Вече имам един предвид. Все някога трябва да се запознаеш с ранчото.

— Не днес.

— Няма смисъл да чакаме — той развърза престилката и я хвърли върху един стол. — Ще отидем до корала.

Отвори вратата и я покани да мине пред него. Елиз му хвърли бърз страничен поглед, докато преминаваше покрай него. Дяволите да го вземат, той се смееше вътрешно.

Тя се препъна, вдигна глава, но не посмя да му попречи да сложи ръка върху нейната и да я поведе към корала. Дори когато стигнаха в плевнята, той не я пусна, а се приближи още повече до нея и започна да върви в крак. През цялото време Тед се държеше така, сякаш това, че двамата бяха заедно в тъмната сграда, беше част от ежедневието им.

— Мадам, тук ще видите най-хубавите коне. В цял Тексас няма такива като тях, а може би дори и в целия проклет свят.

Те излязоха през задната врата на плевнята и бяха заслепени от ярката слънчева светлина. Тед беше прав. Конете бяха двойка арабски жребци с лъскав черен косъм и пристъпваха нервно в ограденото пространство. Бяха великолепни и определено много по-красиви от конете, които баща ѝ бе описвал толкова красноречиво или бе проигравал с такава лекота на комар.

— Дъхът ми спира, като ги гледам — прошепна тя.

Тед не отговори веднага и тя му хвърли един бърз поглед и се зачуди дали той беше чул думите ѝ.

— Красиви животни — каза най-накрая. — Мъжкият е Огнена птица, а кобилата се казва Блясък.

Преди появата на Тоди в живота ѝ не бе имало много неща, които да я накарат да почувства страст, но тя осъзнаваше любовта на Тед Бърк към животните му. Поканата му да язди с него не беше отправена само защото той искаше да я манипулира, а за да ѝ покаже своите ценности. Тя се приближи и погали гладкия врат на Блясък.

— Обзалагам се, че са бързи — каза тя повече на себе си, отколкото на Тед.

— Когато Огнена птица усети юздата между зъбите си, няма друг кон, освен Блясък, който може да го настигне, а дори и тя не би могла да се справи, ако му даде голяма преднина на старта.

Внезапно движение привлече вниманието на Елиз и тя се обърна и се изправи срещу един голям жребец, който стоеше сам, вдигнал глава над оградата, и махаше с опашка, за да пропъжда мухите. Тя огледа жребеца с окото на опитен ездач. Липсваха му мускулестите очертания на арабските коне, но когато жребецът я погледна, тя не се поколеба нито за миг.

— Аз бих избрала този.

Тед се втренчи в нея и повдигна вежди.

— Барабанист ли? Той е добър за всеки ден, но е товарен кон.

Елиз знаеше, че бе наранила гордостта на Тед, но някакво упорито чувство я караше да продължава да държи на своето.

— Когато му дойде времето, аз ще яздя Барабанист.

— Защо?

Тя сви рамене и се обърна.

— Предполагам, че ще трябва да искам разрешение, ако пожелае да яздя някой от арабските коне. Техният собственик, изглежда, е

ревнив и не дава току-така собствеността си. Пък и...

На лицето му се появи заинтересовано изражение, последвано от изпитателен поглед, който изчезна бързо.

— Пък и какво?

— Някои коне могат да бъдат опознати по-лесно от други.

Той кимна, приемайки думите ѝ сериозно.

— Барабанист се държи много цивилизовано.

Когато Тед оседла жребеца си, Елиз го огледа внимателно. От Тед Бърк се излъчваше сила, която той сякаш едва успяваше да удържи. Очите му срещнаха погледа ѝ и той се усмихна. Когато я погледнеше по този начин, Елиз се чувстваше странно несигурна и интуитивно разбираше, че ако направеше дори едно двусмислено движение, ако кажеше само една лъжа, той незабавно щеше да разбере.

Тя го наблюдаваше как затяга колана на седлото.

— Защо не яздиш един от черните?

— Ако го направя, ще изостанеш твърде много. Този жребец е в една категория с Барабанист.

— Съмнявам се. — Пристрастността на баща ѝ към залаганията на конни състезания го беше направила доста добър ценител на конете и той бе предал уменията на дъщеря си. Тя се усмихна с абсолютна увереност. — Според мен Барабанист е сам в своята категория.

— В такъв случай ще го оседлая за теб.

Подчинението не беше в характера ѝ, но гордостта определено беше. Нямаше никакво намерение да позволи липсата на подходящи дрехи да попречи на ездата в прерията. Обърна се и увеличи разстоянието между тях.

— Тоди може да има нужда от мен, а и обещах на Веспер да ѝ помогна да поправи няколко неща.

Тед се изправи и на нея ѝ стана съвсем ясно кой беше шефът в „Мързеливото Б“.

— Веспер може да се погрижи за Тоди. Що се отнася до онова, което си ѝ обещах, аз ще го свърша вместо теб.

Той щял да го свърши! По дяволите! Беше направила неправилна преценка, като си бе помислила, че може да го откаже с глупавите си извинения. Прииска ѝ се да се нахвърли върху него, да му каже високомерно, че преди много време бе носила кадифени дрехи за езда

— преди смъртта на майка ѝ и сватбата на баща ѝ с Маргарет и преди той да се бе пристрастил към хазарта.

— Моля те да не притесняваш Веспер. Тя си има достатъчно работа.

Погледът на Тед се плъзна по тялото, по гърдите, бедрата и обувките ѝ. Преди да проговори отново, той оседла набързо Барабанист.

— Трябват ти по-свободни дрехи. Ще проверя дали синът на Хуан има нещо, което можеш да облечеш. Време е да получиш и други дрехи, освен тази избеляла рокля. — Той не ѝ даде възможност да му възрази. — Връщам се веднага.

Думите му я накараха да измисли няколко отговора, с които ѝ се искаше да възрази срещу натрапчивата му авторитарност, но той вече се бе отдалечил толкова, че нямаше да я чуе. След няколко минути Тед се върна, като вървеше към нея с триумфален блясък в погледа.

— Мисля, че това ще ти свърши работа. Може би не са толкова удобни, колкото трябва да бъдат, особено на някои места. — Той се ухили и ѝ подаде дрехите. — Но поне изглеждат по-добре от сегашното ти облекло.

Елиз го погледна ядосано.

— Никога не съм обличала мъжки дрехи. — След това тя осъзна колко смешна беше ситуацията и добави игриво: — Ако ми станат, може пък да си намеря работа в ранчото.

Той повдигна вежди.

— Как се справяш с ласото?

Елиз се втренчи в него, опитвайки се да разбере чувството, което се бе породило между тях.

— Не би трябвало да имам големи трудности да уловя добиче и да го вържа. — Тя взе панталоните в едната си ръка и ризата в другата и тръгна към къщата. — Дай ми една минута.

Когато се върна, Тед се беше облегнал лениво на оградата и пушеше. Дългите му, мускулести крака бяха кръстосани при глезените и той гледаше втренчено през прерията към спираловидния дим, който се издигаше над една скала. Погледът ѝ се плъзна по силната му брадичка и очертанията на устата.

Красив не беше най-подходящата дума за него, но той несъмнено беше привлекателен мъж — черна коса, очи, които хвърляха зелени

искри, когато беше ядосан, или блестяха закачливо, когато му беше весело, загоряла почти до кафяво кожа. Отговорността, която носеше, бе изтрила безгрижието на младостта от изражението му.

Тед я огледа, като започна от лицето. След това, с нарастващ интерес, погледът му се плъзна надолу до мястото, на което крачолите на прилепващите плътно по бедрата ѝ панталони се сливаха. Той се ухили, когато забеляза момчешката шапка, която Елиз беше нахлупила на главата си. Гърдите ѝ се напрягаха под копчетата на ризата. Тя забеляза погледа му и повдигна леко вежди.

— Така вече е по-добре. — Той изглеждаше твърде доволен от себе си, но угълчетата на устните му се оформиха в половинчата усмивка. — С нетърпение очаквам момента, в който ще се отървеш от другите си дрехи — завинаги.

Думите му я накараха да се изчерви, тъй като двойственият им смисъл не остана неразбран от нея. Този човек притежаваше тактичността на крава. Не осъзнаваше ли, че тя се чувстваше неудобно, зависима не само за прехраната си, но и за дрехите си от него? Сложи крак в стремето и се метна на седлото. Беше решила да приключи темата за това какво трябваше или щеше да облича.

— Барабанист те харесва.

— Беше любов от пръв поглед.

Странното беше, че той разбра думите ѝ по друг начин.

— Чувал съм какво се случва с хората, но не познавам човек, на когото това се е случвало. На теб случвало ли ти се е?

— Животните са по-различни от хората. Той отново ѝ се смееше.

— Така ли?

Те излязоха в тръс през вратата и минаха покрай корала. След това се пуснаха в галон през прерията и се отправиха на север. Късното следобедно слънце се беше сплескало на хоризонта като голям жълтък.

Тед водеше и често се обръщаше назад, за да провери как се справя Елиз.

— Харесва ли ти конят?

— Добър е.

— Готова ли си да провериш дали може да надбяга Буканир?

Елиз се разсмя.

— Че кой не обича надбягванията с коне.

— А искаш ли да се обзаложим?

— Какво имаш предвид?

Той се поколеба, очите му огледаха лицето ѝ и се спуснаха към отвора на ризата ѝ. Нещо мощно премина през тялото ѝ. Погледът му се плъзна към краката ѝ.

— Чифт ботуши?

— Нямам какво да заложа.

— Съвсем нищо ли?

Внезапно Елиз беше осенена от една мисъл.

— Чакай. Работа. Мога да работя. Залагам една каубойска надница в размер на чифт ботуши. И — добави бързо тя — малко въглен за скициране.

Веселото изражение на лицето му се превърна в изпитателно.

— Става. Не знаех, че си художничка. Съмнявам се Мълдун да има въглен в търговския си пост. Но може да го поръча. — Той изравни коня си с нейния. — Тръгваме по моя команда.

Тя беше завладяна от играта, но се опитваше да не го покаже и сграбчи юздите в очакване на сигнала от Тед. Когато той даде знак, тя заби пети в хълбоците на коня си. Докато се навеждаше ниско над врата на животното, Елиз бе изпълнена от радост. Шапката ѝ, която беше вързана под брадичката, бе отнесена и започна да се подмята на гърба ѝ. Кога за последен път беше чувствала вятъра в лицето си?

Поведението на Барабанист оправдаваше напълно доверието, което тя му беше гласувала. Уверена в преценката си, тя остави коня да галопира свободно. Той беше по-силен и по-бърз от жребеца на Тед, но Елиз не беше готова да сподели това с Бърк. Мъжете не обичаха да губят, още по-малко пък от една жена. Освен това тя искаше сама да купи ботушите.

Постепенно тя намали скоростта на Барабанист и остави Тед да я изпревари.

— Предавам се — каза тя през смях. — А сега накъде?

— Можем да тръгнем в три посоки, ако се изключи онази, от която дойдохме, но тъй като вече сме почти стигнали до един поток, предлагам да отидем на север.

Те продължиха да яздят спокойно и скоро Тед даде знак за спиране. Скочи от жребеца си и отиде да ѝ помогне да слезе от седлото. Топлите му ръце обгърнаха кръста ѝ. Твърда, мъжествена

жизненост се появи на лицето му. По челюстта му вече започваше да набожда брада. Там, където триъгълната кърпа висеше свободно около врата му, се виждаше как загорялата кожа се среща с по-бяла. Той повдигна без усилие Елиз и сякаш не забеляза как ръцете му се бяха плъзнали по-нагоре.

Тед пое въздух.

— Миришеш хубаво, а от ездата бузите ти се зачервиха, но се страхувам, че загуби не само надбягването, а и плитката си. — Той прокара чувствените си пръсти през гъстата ѝ коса. — Харесвам косата ти повече, когато е пусната и се развява от вятъра. Отразява цвета на слънцето.

Интимното докосване на пръстите му я изненада толкова, че няколко секунди Елиз не бе в състояние да каже нищо. След това тя се отдръпна и остави косата да закрие лицето ѝ.

— Хората свикват косата си по същия начин, както свикват и с кожата си. И в двата случая биха се почувствали неудобно, ако бъдат лишени от тях — каза тя и се усмихна на неочаквания му смях.

Без да престава да се смее, Тед се обърна с гръб към нея.

— Кога осъзна, че си загубила надбягването?

Значи той не беше разбрал, че тя нарочно го беше оставила да я победи.

— Видях те с ъгълчето на окото си.

— Яздиш като тексаско момиче, а не си от Боги Крийк. Къде си родена?

— В Ню Орлийнс. Дори и там младите жени се учат да яздят.

Тед изсипа малко тютюн в една хартийка и си сви цигара.

— Кога се преместихте в Боги Крийк?

— Преди около две години. Тръгнахме от Ню Орлийнс, където татко — доведеният ми баща — беше учител. — Тя вече започваше да се обърква в лъжите си. — Постепенно се преместихме на запад.

Той драсна една клечка и сви длан пред нея, за да не ѝ позволи да угасне.

— Повечето от белите хора в околността са дошли тук по същия начин като вас. Първо започнахме война в името на правото си да заробваме негрите, а след това се преместихме на запад, за да ограбваме индианците.

— Хората в Боги Крийк и околността му мразят индианците. Татко казваше, че индианците ще трябва или да се предадат, или да умрат.

— Куана Паркър, Сивият ястреб и някои по-незначителни вождове на команчите отказват да останат в резервата. Те нападат и опустошават и правят онова, което бихме правили и ние, ако бяхме на тяхно място.

Елиз потръпна.

— Те правят ужасни неща! Говориш твърде любезно за тях, за бога.

— И аз съм виновен също толкова, колкото всички останали фермери. Просто не обичам да го крия. Мразя измамата. Аз завзех земя, която по право принадлежеше на команчите, след което очаквах те никога повече да не се върнат. Разбира се, те са завзели тази земя по същия начин, чрез груба сила, открадвайки я от мексиканци, пуеблоси, мескалероси, тонкави и много други.

Погледът му се насочи към нежната извивка на врата ѝ. Безстрастният тон на гласа му прикриваше сънливия му поглед. Тед се приближи към Елиз, докато лицето му беше толкова близо до нейното, че тя усещаше дъха му.

— Може би в човешката природа е заложено да вземаме онова, което искаме, дори когато знаем, че ще трябва да се бием, за да го получим.

Елиз се опита да разбере пълния смисъл на думите му, като се вгледа в зелените му очи, след което се отдръпна, за да избяга от силата на погледа му. Тед Бърк беше човек, който вземаше онова, което пожелаеше. Той нямаше да прояви никаква милост в опита си да ѝ отнеме Тоди. Но какво друго, освен това имаше в погледа му?

— Не е присъщо на човешката природа да се измъчват и осакатяват други хора — възрази тя.

Той хвърли угарката в пясъка и я стъпка с ботуша си.

— Индианците не гледат на живота като нас. Те виждат ловци, които се промъкват, за да избиват бизони, и фермери, които се опитват да им отнемат ловните земи. Сега пък президентът Грант и генерал Шърман изпращат полковник Макензи да вкара индианците в резервата, по какъвто начин си избере. Ако на Куана Паркър му се удаде възможност, той ще си направи кошница от сините кореми на

войниците на Макензи, но се съмнявам, че такава възможност ще му бъде предоставена.

— В „Мързеливото Б“ имали ли сте проблеми с индианците?

— Не. Понякога малка група може да бъде забелязана в близост до каньона Туле. Когато огладнеят, аз им отделям няколко глави добитък, с които да се изхранят през зимата. Правителството не харесва това, така че не съм много популярен между военните. Те искат да затворят индианците в клетки и да заключат вратите им.

— Има ли случаи индианци да са се появявали в къщата на ранчото?

Той отново се приближи до нея, отмахна един кичур коса от челото ѝ и с това изпрати гореща вълна през тялото ѝ.

— Понякога идва Сивият ястреб. Ако се появи, не се показвай. Аз ще бъда наблизо, ако се страхуваш.

Нямаше от какво да се страхува! Внезапно коленете ѝ бяха започнали да треперят — не заради думите на Тед, а поради бурята, която той бе породил в душата ѝ, заради знанието, че той държеше нейния свят в ръцете си. Той ѝ бе казал, че мрази измамата. Тя също я мразеше, но възнамеряваше да задържи Тоди при себе си, дори с цената на лъжа.

Тед беше твърде горд. Тя усещаше присъствието му като мъж и мразеше това чувство. Елиз смяташе да се постарее да се почувства удобно в ранчото, но не можеше да пренебрегне факта, че Патрик можеше да се появи, преди тя да успее да намери дом за себе си и Тоди.

— Как дойдохте в Тексас с Патрик? — попита тя най-последно. — Вие не сте израснали тук.

— Израснахме в Атланта. Учихме във военно училище, след това се присъединихме към армията на Конфедерацията. Бях на деветнадесет, когато Шърман започна настъплението си. Патрик беше на седемнадесет. За разлика от повечето южняци, нашите родители не загубиха всичко, въпреки че не им остана много. Откога се познаваш с Патрик?

Тя усети погледа му върху себе си — зелени очи, които имаха способността да проникнат в сърцето ѝ.

— Достатъчно дълго.

— Обещавал ли ти е да се ожени за теб, преди да разбереш, че си бременна?

— Не — отговори тя и си спомни с горчивина колко много бе плакала доведената ѝ сестра, когато Патрик си бе тръгнал. — Предполагам, че по-късно, когато е научил за Тоди, Патрик е решил, че това е голям майтап.

Тед протегна голямата си ръка, за да я успокои с изненадваща нежност.

— Опитай се да не се тревожиш. Аз ще се погрижа и за двама ви.

Изпълни я негодувание. Тя изправи предизвикателно рамене и заяви:

— Засега с Тоди оценяваме гостоприемството ти, но не смятаме да се възползваме безплатно от него. Имам намерение да работя. — Без да осъзнава колко привлекателна гледка представляваше, Елизавети косата около главата си и я натика под шапката. — Ние със сина ми сме две недамгосани добичета и нямаме нужда от ничие клеймо.

И Тед не пропусна нищо. Нито решително вдигната брадичка, нито влажните, ухаещи устни.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Елиз отиде до масата за миене, наля вода в легена и изми лицето и ръцете си. Тя се избърса и се втренчи мрачно в огледалото. Досега беше извадила късмет. Май и юни бяха минали и никой не бе открил тайната ѝ. Баща ѝ и доведената ѝ сестра бяха имали способността да променят живота на другите хора така, че да отговаря на собствените им цели. Сега тя можеше да прибави и името на Тед Бърк в този списък.

Когато на вратата се почука, ѝ се стори, че той беше побутнал вратата с крак.

— Хей, отвори.

Тед влезе в стаята, когато тя го покани, и хвърли няколко кутии върху леглото. Когато се обърна с лице към Елиз, присви вежди и остави погледа си да се плъзне надолу, от което тялото ѝ се стопли, сякаш я беше докоснал.

— Знам, че купуването на всички тези нови неща отне по 4. В плен на любовта вече, отколкото ти очакваше, но сега вече няма да ти се налага да носиш старите дрехи на Веспер. Тези ще ти стоят по-добре, но за ботушите не знам. Да се купуват ботуши за жена, е все едно да се подковава кобилка.

В това отношение поне и двамата бяха съгласни.

— Аз имах нужда само от един чифт дрехи — каза тя. — Барабанист загуби надбягването с жребеца. Затова ще работя да си платя за ботушите.

Тед вдигна един пакет, разкъса хартията и я захвърли встрани, след което ѝ подаде кутията.

— Преди да започнеш да работиш, провери дали ти стават.

Опитвайки се да спаси остатъците от решителността си, Елиз седна и обу меките кожени ботуши. Откъде беше научил Тед размера на обувките ѝ?

— Стават ми.

Той изглеждаше твърде самодоволен.

— Сега пробвай и дрехите. — Когато тя вирна предизвикателно брадичка, той добави: — На размер.

Елиз извади една копринена рокля от кутията, вдигна я пред себе си и се завъртя с лице към огледалото. „Прекрасна е“ — прошепна тя, докато държеше дрехата с едната си ръка, а с другата я притискаше към кръста си. Тя изпълни кратък танц, след което се обърна и внимателно остави роклята върху леглото.

— Не мога да я приема.

— И защо не? — попита грубо той и усмивката изчезна от лицето му. — Ако ти харесва и ти е по мярка, защо, по дяволите, не я искаш? Пък и цветът подхожда на цвета на очите ти.

В очите ѝ напиреха сълзи от унижение и това заплашваше да я постави в още по-неудобно положение.

— Вярно е, че имам нужда от нови дрехи, но това не включва бална рокля.

— По дяволите, Лий. Няма да позволя да се разхождаш наоколо с вид на изоставено сираче. Ами другите неща — зелената рокля и бялата блуза? Те би трябвало да са достатъчно ежедневни. — Той удари челото си с длан. — Никога няма да разбере жените. Моля те, за бога, облечи нещо друго, освен онзи парцал, с който дойде тук.

Тя го възнагради с поглед, който беше в състояние да прониже желязо.

— Не приемам заповеди от никого. Ще обличам каквото си искам. — Внезапно Елиз осъзна колко детински и неблагодарно се държеше и се усмихна. — Мисля, че ще облека зелената.

На лицето на Тед бавно се появи озадачена усмивка.

— Ти си упорита жена, Лий. Не съм сигурен защо промени решението си, но се радвам, че го направи. А, за малко да забравя нещо. — Тя му хвърли подозрителен поглед, но той вече бе отворил поредната кутия. — Ето ти въглена.

Вълнението, което я обзе, когато хвана молива в ръка, я накара да забрави за всичко останало.

— От търговския пост ли го купи? Той кимна.

— Мълдун поръча всичко — хартията, въглена и някои други неща. Изпрати ги по дилижанса.

Ръцете ѝ трепереха, докато вдигаше принадлежностите за рисуване и прокарваше пръсти по скицника. Както винаги, когато я

обземеше желанието — баща ѝ го наричаше мания, — тя изгаряше от нетърпение да започне. Нуждата да създава бе заложена дълбоко в нея, там, където се намираше и страхът ѝ.

Елиз се обърна да благодари на Тед и погледите им се срещнаха и се задържаха един върху друг. Настъпи тишина. След малко Елиз си пое въздух и каза:

— Ще слеза долу веднага щом се облека.

Объркана и зачервена, тя наблюдаваше как вратата се затваря зад него. Какво ставаше между тях, какво беше това ново, непознато чувство, което ѝ пречеше да намери точните думи? Давайки ѝ въглена, Тед беше докоснал една друга част от живота ѝ, едно място, където тя криеше спомените, сълзите, мечтите си. Тя винаги се беше гордяла със своята честност, но беше прибегнала към измама и въпреки че належащата нужда оправдаваше това, Елиз се чувстваше засрамена.

Луксът, който Тед ѝ осигуряваше — хубави дрехи, материали за рисуване, собствен кон — едновременно я привличаше и отблъскваше. Нежността, която той показваше към Тоди, беше невероятна. Не можеше да бъде отречена семейната прилика между двамата. Устните на бебето дори се свиваха в ъгълчетата както при Тед.

Тя си спомни как се бе прозявала, докато бе слушала безбройните рецитали на сестра си забелените очи на Патрик. Лий беше споделила с Елиз всичките си тайни, или поне онези, които бе искала да бъдат узнати.

Елиз започваше да трепери, когато си помислеше какво щеше да се случи, когато Тед узнаеше истината. Несигурността само увеличаваше тревогата ѝ и тя се чувстваше повлечена от буря, която сама беше създала.

С натежало сърце осъзна, че нямаше избор. Беше готова на всичко, за да остане с Тоди — дори ако това означаваше да лъже и пак да лъже, дори ако това означаваше да се бори с нарастващото привличане на Тед. Изкуството на лицемерието се бе удавало толкова лесно на сестра ѝ. На Елиз ѝ се искаше то да не ѝ беше толкова чуждо.

Тед говореше приятелски, но очите му постоянно търсеха и опипваха и на нея ѝ се струваше, че силата на чувствата му се криеше под повърхността. Ако той не се беше появил след торнадото, тя

сигурно щеше да бъде принудена да си изкарва прехраната, като пере дрехи за някой кавалерийски полк и се опитва да се измъкне от потните ръце на някой зажаднял за женски ласки войник; или пък, боже опази, можеше да тръгне по стъпките на сестра си.

Тя разопакова всички пакети, смачка хартията и я захвърли встрани, след което пръсна дрехите по леглото. Те бяха толкова много, а и Тед не бе забравил Тоди и бе купил дрешки и за него. Бузите ѝ пламнаха, когато Елиз осъзна, че Тед ѝ беше избрал дори бельо.

След няколко минути беше забравила неудобството си и беше облечена в копринена долна риза. Тя се огледа в огледалото, надигна се на пръсти, направи дълбок реверанс. От колко време ѝ се искаше да танцува и да пее?

Тед разроши косата на Тоди.

— Не яж тревата, млади момко. Играй си с играчките. Мълдун се потруди доста, за да ти ги намери. — Той погали детето по бузата и повдигна брадичката му. — Когато Веспер те охрани, аз ще те науча да яздиш. „Мързеливото Б“ е голямо ранчо и ще ти се наложи да се научиш как да се държиш на седлото. Някой ден може би ти ще бъдеш собственик на ранчото. — Той чу затръшването на кухненската врата и вдигна нетърпеливо глава. — Ето, че и майка ти идва.

Елиз вървеше към тях и ярката рокля се полюшваше предизвикателно около глезените ѝ. Тя носеше въглена и скицника, сякаш бяха тамян и светена вода. Горната част на блузата ѝ откриваше възбуждаща розова плът и това накара очите на Тед да се задържат там, преди да огледат цялото тяло на Елиз. Когато стигна до сянката, под която седяха Тед и бебето, тя се отпусна безгрижно на тревата, придърпа единия крак под себе си и остави другия да лежи опънат на тревата. Тед протегна импулсивно ръка към нея.

— Ти си красива жена, Лий. На един мъж няма как да не му се прииска да те докосне. Предполагам, че и преди са ти казвали това.

В очите ѝ проблесна гневно пламъче и тя се отмести гордо от ръката му.

— Имам лоша памет по отношение на тези неща.

Той си помисли, че да се държи на разстояние от него вероятно беше мъдро решение от нейна страна.

Тед насочи вниманието си към Тоди. Със своите зелени очи и тъмна коса, момчето беше истински Бърк чак до миниатюрната

каубойска риза и триъгълна кърпа, които носеше.

Усмихнат широко, Тоди изписка и запълзя към Елиз, хванал играчка в едната си ръчичка. Когато я наближи, тя го вдигна на ръце.

— Обичам те, бебчо. — Тя го целуна по брадичката. — Сега мама ще те нарисува. Имаш ли нещо против?

Детето изглеждаше развеселено. Изгука нещо и залепи мръсната си длан върху бузата на Елиз.

— Тогава да започваме — измърмори тя.

Тед наблюдаваше сцената. Жената с детето пред него беше съвсем различна от описанието, което му бяха дали за характера на Лий Дюбоа.

Без да поглежда към Тед, тя взе скицника и го подпря на коляното си. След това очерта главата, наклона на брадичката. Когато на хартията се появи тържественото изражение на Тоди, тя се поколеба, след което добави лека усмивка на лицето на бебето, а след кратък размисъл и по едно петънце под всяко око.

Тед се възползва от вглъбението ѝ и приклекна до нея, когато тя спря за малко, за да прибере един кичур коса зад ухото си.

— Как се справяш с маслените бои?

— В Боги Крийк нямах време за това. Нито пък средства. Затова не можех и да си помисля за истински картини. Татко — тя вдигна очи — доведеният ми баща — страдаше от това и вероятно по тази причина се пристрасти към хазарта. — Тя спря внезапно, оттегли се зад хладно изражение и вдигна скицника. — Мислиш ли, че си прилича?

Тя беше успяла да улови чертите на Бърк в детското личице, също както няколкото думи, които бе казала за семейството си, му бяха позволили да надникне зад резервираното ѝ отношение.

— Доста голяма прилика. Как знаеш къде да нарисуваш линиите, за да го накараш да се усмивва или да се мръщи?

— Татко казваше, че имам дарба.

— Съгласен съм с него.

Той се наведе напред и погледът му се плъзна по гъстата коса, към влажните устни, а оттам и към извивката на едрите ѝ гърди. Как ли щяха да се чувстват те в ръцете му? В лицето му? Какъв беше цветът на ореолите им? Какъв беше вкусът на връхчетата им? Потънал

в мислите си и картините, които те предизвикваха в съзнанието му, Тед бе разтърсен от емоциите, които бяха обзели цялото му тяло.

— Сигурно се чувстваш самотна, след като стоиш тук по цял ден само с една готвачка и едно бебе.

Тя отвори уста да каже нещо, но се поколеба и сви рамене.

— Понякога.

— Наблизо няма много жени, а фермерите са настроени приятелски, но те нямат много свободно време и не могат да си ходят на гости. Понякога жените и дъщерите им не виждат други жени в продължение на месеци и може цяла година да не отидат в града.

Тя кимна, без да вдига очи.

— Но мъжете им успяват да отидат.

Коментарът ѝ беше напълно лишен от злоба или укор и Тед се разсмя.

— Права си, разбира се. — Той си помисли, че на светлината, която се процеждаше през листата над главите им, тя беше най-красивата жена, която Тед беше срещал през живота си. — Мислех си за нещо. Може би тази неделя бихме могли да отидем на църква в Хай-Медоу. Аз не съм много набожен, но ще ви заведа с Тоди. Там можеш да се запознаеш с други хора, с други жени.

— Ще ми бъде приятно.

— Значи се разбрахме. — Той се запита дали тя смяташе всички Бърк за лукави койоти. Можеше ли тя да разбере, че всичко това беше трик, че той искаше да се сприятели с нея, за да не започне тя да настоява да си тръгне, ако Патрик не се завърне? Ако се запознаеше с жени на нейната възраст и започнеше да се среща с тях — това може би щеше да му бъде от полза. Със сигурност нямаше да навреди да опита. — Ще трябва да тръгнем рано.

— Тоди ще бъде готов. Чудя се какво ли ще кажат хората, когато заведеш Тоди и мен и ни настаниш на пейката на семейство Бърк.

Той сви рамене и повдигна вежди.

— Има само един начин да разберем това, нали? — искаше му се тя да почувства неговата сила, подкрепа и да бъде уверена, че той ще бъде до нея.

— Прав си — каза тихо Елиз. — Има само един начин да разберем това.

Той протегна ръка и не ѝ даде друга възможност, освен да я улови. След това ѝ помогна да се изправи.

— Ще очаквам да те видя в онази копринена рокля. Била е поръчана от жената на някакъв армейски офицер, но тя забременяла, преди да си получи поръчката.

Елиз се изчерви. От време на време Лий Дюбоа се държеше като невинно момиче, докато всичко, което се случваше с нея, не беше нито почтено, нито прилично.

— С Тоди ще бъдем добре облечени.

Той за малко да се усмихне и за миг му се стори, че тя беше забелязала триумфа, който бе изпитал. Тед хвърли още един поглед на скицата, намръщи се и погледна към Тоди.

Беше хубав, слънчев юнски ден. Идеален за неделя, както си мислеше Тед, докато караше двуколката към входа на къщата, където го чакаха Лий и Тоди. Лий беше облякла копринената рокля. Косата ѝ беше събрана на кок ниско на врата, което позволяваше на бонето да прилепне плътно. Тя беше стройна и ако се изключеше почти бунтовно вирнатата ѝ брадичка, бе грациозна и елегантна. Кожата ѝ беше загубила от тена си, а устните ѝ имаха цвета на розови листа. Колко любовника бе имала? Каквато и да беше тя, Лий предизвикваше у Тед треска, която го изгаряше.

Когато тя вдигна очите си, за да срещне погледа му, той пропъди похотливите мисли, които неизменно изпълваха съзнанието му, когато тя беше наоколо.

— Тази сутрин изглеждаш необикновено добре. — Той протегна ръце към Тоди. — А и малкият каубой също.

Тя го поздрави с широка усмивка.

— Добро утро. Хубав ден за църква, както и за всичко друго, за което се сещам.

Мускулите на стомаха му се стегнаха. Той си помисли за някои не твърде прилични неща.

— Можем да измислим нещо друго. Интересуваш ли се от риболов?

— Не съм много добра в това.

Тед си спомни как го беше накарала да си мисли, че не може да язди.

— Можеш ли да закачаш примамка на кука?

Елиз му хвърли една обезоръжаваща усмивка и попита дяволито:
— Искаш ли да се обзаложим?

Той я погледна със строгост, която контрастираше с веселието в очите му.

— Да, но за да направим залога безопасен, искам всички карти да бъдат свалени на масата. — И не само по отношение на риболова, тъй като Тед се интересуваше повече от нейната хубост, отколкото от репутацията ѝ.

Той помогна да се качи в двуколката и ѝ подаде Тоди.

— Отдавна не съм ходил на църква в Хай-Медоу. Майка ми не пропускаше служба. Но въпреки това не е успяла да ме научи да правя същото.

— Баща ми изобщо не ходеше на църква. — Тя не говореше за себе си, но той се съмняваше, че тя не е пропуснала да отиде на църкванито веднъж в живота си.

Въпреки че бяха тръгнали рано, когато пристигнаха, църквата вече беше пълна. Докато вървяха в коридора между редиците пейки, всички присъстващи ги оглеждаха. Свещеникът вече беше заел мястото си и беше готов да започне службата, но изчака, докато те двамата седнаха на местата си.

След петнадесет-двадесет минути Елиз изгуби интерес към думите на свещеника и започна да се оглежда. Тед си помисли, че сега е подходящ момент да промени положението си, и притисна бедрото си до нейното. На тревожния ѝ поглед той отвърна с извинителна усмивка, след което отново се загледа в свещеника, но не премести крака си.

Службата свърши и присъстващите се изнизаха навън с въздишки на облекчение. В двора на църквата Тед и Елиз скоро се оказаха център на вниманието.

Тед я представи като бъдещата съпруга на Патрик. Той се ръкува с няколко души.

— Госпожица Дюбоа и Тоди ще останат известно време в „Мързеливото Б“. Елате да ни посетите, когато пожелаете каза той, след което добави великодушно: — Можете да останете да нощувате при нас. Скоро ще имаме барбекю. Вероятно веднага след като свършим с прибирането на стадата.

Висок говор и някакво разбъркване накара групичката да се раздвижи и внезапно Тед осъзна, че двамата с Елиз са в центъра на вниманието. Мъжът, който се появи пред тях, говореше така, че присъстващите да не изпуснат нито една негова дума.

— Предполагам, че много от нас за чували за Лий Дюбоа. Имам приятели, които живеят близо до Боги Крийк. Те я познават като Кралицата на Боги, особено из бара. Не е ли така, госпожице Дюбоа? А това тук е хубавото ви дете. Чудя се кой ли е баща му? Бърк, без съмнение, но кой Бърк?

Тед усети как у него се надига гняв.

— Би ли повторил тези думи някъде другаде?

— Ти си я довел да живее с теб в твоето ранчо. Не е ли вярно?

От тълпата се чува възбудени възкличания. Дори свещеникът, изглежда, не можеше да каже нищо смислено.

— Хайде, сега, господин Путнам — заекна той, преди да се обърне към Тед — Вярно ли е това, господин Бърк? Наистина ли сте осквернили божия дом, като сте довели в него жена с лоша репутация?

Тед изръмжа заплашително. Той хвърли убийствен поглед към мъжете, които стояха наблизо и оглеждаха Лий с подновен интерес.

— Путнам, следващия път, когато те срещна, ще те разкъсам на парчета и ще направя от теб примамки за койоти. Бих го направил още сега, но се намираме в църква и ще предизвикам скандал.

Путнам побесня, но не отговори. Подмятанията и лицемерно набожните забележки ставаха все по-високи. Тед огледа паството с презрение, като от време на време погледът му се спираше върху лицата на хората, които познаваше.

— Тъй като всички вие сте абсолютно праведни, чудя се как така още не сте започнали да събирате камъни.

Той обърна гръб на тълпата и даде с кимване знак на Елиз, че е време да си тръгват. С удоволствие забеляза как тя хвърли презрителен поглед на тълпата, преди да се отправи с величествена крачка към двуколката. Тед я изчака да се качи на седалката и да нагласи роклята около краката си и едва тогава ѝ подаде бебето. Елиз сведе поглед, но не и преди той да бе успял да забележи болката в очите ѝ.

Когато се отдалечиха достатъчно, той изруга цветисто.

— Отказах да назнача Путнам на работа в ранчото и сега той си го връща. Няма да му се размине на това копеле.

Тя заговори бавно:

— Моля те, не се притеснявай за мен. Радвам се, че Тоди е твърде малък, за да разбере какво каза онзи мъж. И съжалявам, че те поставих в неудобно положение.

Той сви рамене с безразличие.

— Мога да се оправя.

Елиз не се разплака и Тед изпита възхищение от нея. Същевременно той нямаше как да не се чуди какво знаеха хората в Боги Крийк за нея. Какво друго беше направила тя, по дяволите, освен че бе родила незаконното дете на брат му? Да не би да беше обрала банка? Или бе управлявала публичен дом? Истината беше, че това изобщо не го интересуваше и той не искаше да го знае. Но беше длъжен да попита.

Той уви ръка около нея, оставяйки я да почувства стабилната му подкрепа.

— Искаш ли да поговорим за това? Тя потръпна нервно и се отдръпна.

— Че за какво има да говорим? За това, че някакъв мъж, когото никога през живота си не съм виждала, казва лоши неща за мен и Тоди в църква пълна с хора, които искат да му вярват и не биха пропуснали забавлението, дори ако им предложат цялата сума, събрана в дискаса?

Тед се сети за дивите чувства, които го бяха обзели, когато Путнам се бе изправил пред него.

— За първи път ми се случва наистина да желая да убия човек.

Тя притисна пръсти към слепоочията си и прошепна толкова тихо, че той едва успя да долови думите ѝ:

— Не искам да стана причина за смъртта на никого, но го мразех заради Тоди.

Той я погледна с ъгълчето на очите си. Тя беше свалила бонето си и вятърът се опитваше да развърже кока ѝ, който се държеше на няколко игли за коса. Погледът му се премести към гладкия ѝ врат. Като се изключеше неспокойното ѝ дишане, нейният отказ да обсъжда обвиненията на Путнам излъчваше гордост и сила.

Какво ли ставаше в тази красива глава? Ангел или курва беше Лий? Тед погледна към спящото дете в ръцете ѝ и бе обзет от гняв към Патрик, към себе си и към жената, че не беше онова, което изглеждаше.

Когато се върнаха в ранчото, той спря двуколката пред стълбите на входа и слезе, за да помогне на Лий. Веспер се появи от кухнята, пое бебето и го отнесе в къщата, като му говореше нежно.

Лий се беше надигнала от седалката и Тед вдигна ръце, за да обхване кръста ѝ. Той я свали на земята и гърдите ѝ докоснаха неговите. Лицето ѝ беше толкова близо до неговото; устните ѝ бяха разтворени изкусително. Той само трябваше да се наведе и да впие своите в тях. Когато забеляза въпросителния ѝ поглед, Тед я пусна.

— Ако следобед искаш да пояздиш, можем да отидем до каньона.

На лицето ѝ се появи подигравателна усмивка.

— А трябва ли да си сложа алено „А“ на дрехата?

— Забрави какво се случи тази сутрин, както и за аленото „А“. Малцина биха разбрали смисъла му, дори ако можеха да четат.

Те бяха стреснати от вика на Босуел, който галопираше към тях откъм корала.

— Тед, Сивият ястреб е тръгнал насам с неколцина от войните си. Петима или шестима. Зад тях може да чакат и други. Не мисля, че търсят неприятности. Не си носят щитовете.

Тед изруга и стисна ръката на Елиз.

— Влез вътре. Дръж Тоди далеч от прозорците. — Зелените му очи се втрениха в нейните. — Сивият ястреб ми е приятел и аз му вярвам, но не знам какъв ефект може да има русата ти коса. На войните му могат да им дойдат лоши помисли. Бащата на Сивия ястреб е бил ирландец, който живял при команчите толкова дълго, че станал воин. По някое време Сивият ястреб е живял с баща си в Ирландия, но въпреки всичко той е индианец и като такъв е непредвидим. Когато пораснал, се върнал тук, за да поведе хората си.

Елиз стисна устни.

— След като армията нападнала и опустошила едно от селата им, индианците изгориха дома на Трокмортън и го сравниха със земята. Татко казваше, че са избили цялото семейство. Семейство Трокмортън живееха на около двадесети пет мили северно от Боги Крийк. Всички Боги бяха уплашени, че същото може да се случи и с тях.

— Команчите искат отмъщение. Макензи бавно ги докарва до глад. Сивият ястреб води със себе си няколко души, за да вземат припаси от „Мързеливото Б“.

— Татко казваше, че команчите са крадци. Тед я наблюдаваше внимателно.

— Аз уважавам вожда, въпреки че с него живеем по различни правила.

Тя посочи към кухнята.

— Не трябва ли да им дадем нещо за ядене, докато са тук? Има боб и бисквити.

— Не — отвърна бързо той. — Няма време за това. Ти просто се погрижи за Тоди.

Тя се обърна и подметна през рамо изпълнените с неприкрит сарказъм думи:

— Радвам се, че ми напомни за това.

Тази жена никога не се колебаеше да използва острия си език. Тед изчака, докато тя не се прибра в къщата. Когато Сивият ястреб и бойците му пристигнаха, Тед вече беше дал заповед от складовете да бъдат донесени брашно, бекон и тютюн. Той тръгна напред, за да посрещне вожда.

— Добре дошъл, Сив ястреб.

Индианецът слезе леко от коня си. Той беше висок почти колкото Тед, раменете му бяха широки, ръцете и краката му — мускулести. Той вървеше с величествената походка на крал.

— Радвам се да те видя, приятелю.

Войните на Сивия ястреб останаха на конете си и наблюдаваха безмълвно как вождът им разговаря с ранчерото. Погледите им непрестанно сновяха между корала, къщата и двамата мъже.

— Моите хора не са готови да се приберат в резервата, Тед. Голяма част от храната, която правителството дава на индианците, не може да се яде. Белите мъже обещават толкова много, но лъжите им са много повече от обещанията.

— Ще се обиди ли моят приятел, ако му предложи храна за него и хората му?

— Команчите са горди, но жените и децата им са гладни. Сърцето ми плаче от мъка.

— Ще кажа на хората си да докарат няколко крави в типито на Сивия ястреб. — Тед посочи към торбите, които каубоите му бяха донесли от складовете. — Войните на Сивия ястреб могат да отнесат тези подаръци.

— Команчите няма да забравят това.

В този момент Лий отвори вратата на кухнята. Не погледна към тях, а тръгна забързано към кладенеца. Беше обърната с гръб към тях и носеше боне, което криеше косата и част от лицето ѝ. В двете си ръце държеше кофи, но нищо не можеше да прикрие стройния ѝ кръст, полюшващите се бедра и грациозната ѝ походка. Защо беше пренебрегнала предупреждението му? Тед знаеше, че тя се страхува от индианците. Защо беше необходимо да се прави на смела? Той се ядоса много.

Гласът на Сивия ястреб прекъсна мислите му.

— Не ми каза, че имаш жена, Тед. Тя върви с лекотата на сърна.

Тед замълча за малко, търсейки подходящите думи.

— Не е моя жена. Тя е жената на Патрик. — Защо беше казал това? Брат му беше мъртъв. Тед погледна към индианските войни. Те седяха на конете си, клатеха крака, а гарвановочерните им очи не изпускаха Лий, докато тя вадеше вода от кладенеца и се отправяше обратно към къщата. По заповед на Сивия ястреб те скочиха от конете си и събраха припасите.

— Патрик има намерение да се ожени за нея, Сив ястреб. — Поредната лъжа.

— Патрик смята ли да се върне бързо?

— Очакваме го скоро.

Сивият ястреб се качи на коня си. Гласът му беше изпълнен с присмех.

— Няма да бъде твърде скоро, страхувам се. — С тези думи той поведе войните си в колона по един.

Изпълнен със студен гняв, Тед тръгна към къщата. Лий стоеше близо до голямата печка и разбъркваше съдържанието на някаква тенджера. Леденостуденият му поглед я огледа от главата до петите и се спря на синьо — червеното ѝ боне.

Тед бутна шапката си на тила и се приближи достатъчно, за да я погледне право в очите. Едно мускулче на челюстта му потрепваше нервно. Внезапно той дръпна рязко бонето от главата ѝ.

— Независимо колко голямо удоволствие щеше да ми достави това, предполагам, че не мога да те метна през коляното си, да ти вдигна полата и да те напляскам хубаво.

Тя го погледна изненадано и видя гнева в очите му.

— Да не би твоите приятели диваци да са ти давали уроци как да се държиш с една жена? И какво те кара да смяташ, че ще се измъкнеш без драскотина, ако се опиташ да направиш това?

Тя се дръпна далеч от него само за да бъде завъртяна и притисната плътно до гърдите му. Тед видя меката ѝ, изкушаваща уста.

— Защо не остана вътре? — попита той близо до ухото ѝ. Тя започна да се извива, за да се измъкне от прегръдката му, но без резултат.

— Нещо не е наред с рамото на Веспер, така че беше естествено аз да отида за вода. Водата ни трябваше. Пък и ние не знаехме колко дълго ще останат индианците тук. Дори ти самият не знаеше това.

— Тревожех се за теб, Лий.

Когато се опита да избегне тихия му глас, Елиз случайно повдигна глава и лицето ѝ се озова на няколко сантиметра от неговото. Тед се поколеба, след това бавно наведе глава и устата му докосна възхитителните ѝ устни. Те не се разтвориха. Той изръмжа раздразнено и това наруши крехкото докосване.

Тед я пусна бавно, след което отиде до прозореца пъхнал ръце в джобовете си. Все още чувстваше възбуждащата мекота на тялото ѝ и не можеше да се отърве от разочарованието, което беше изпитал, когато тя не бе отвърнала на опита му да я целуне.

— Не приемам с готовност заповеди особено когато има нужда от нещо толкова важно, каквото е водата.

Когато се обърна отново с лице към нея, Тед затаи дъх. Лий прокарваше ръце през косата и я разпускаше свободно върху раменете си. Очите ѝ блестяха предизвикателно. Той едва се насили да заговори.

— Свикнал съм хората край мен да изпълняват указанията ми.

— Твоите указания не бяха ясни. Мислех, че се тревожиш за русата ми коса. — Тя сви елегантно рамене. — Затова и взех съответните предпазни мерки, преди да тръгна към кладенеца.

Незадоволителен отговор, но той не можеше да направи нищо по въпроса.

— Ти не вярваш, че същите тези индианци могат да убиват, изнасилват и крадат, нали? — Той беше достатъчно близо до нея, за да успее да хване брадичката ѝ и да я принуди да погледне нагоре. Тед присви очи. — Господи — прошепна той. — Ама ти наистина не го вярваш.

— О, аз вярвам, че индианците вършат всички тези неща.

Но ти сам каза, че тези индианци са твои приятели. Пък и те са на път за резервата.

Той отхвърли отговора ѝ с поклащане на главата.

— Дори и с това студено копеле Макензи и разбойническата му армия, пак ще бъде необходимо доста време, преди това да се случи. — Той плъзна ръце надолу и обвини нежно пръсти около предмишниците ѝ. — „Мързеливото Б“ има нужда от жена, Лий.

— Уверена съм, че Патрик скоро ще се появи с друга жена — може би дори почтена.

Думите ѝ го подразниха, Отново Патрик, но Тед знаеше, че тя имаше предвид сцената в църквата.

— Рядко обръщам внимание на онова, което мислят хората. Ако знаех, че тази сутрин...

Тя го прекъсна, като безуспешно се опитваше да се усмихне.

— Те се забавляваха и аз вече забравих за случката. Почти.

— Така е най-добре. — Той се зачуди дали тя ще успее да забрави Путнам. Той нямаше да го забрави — не и преди да си беше уредил сметките с него.

През нощта задуха силен вятър, който караше прозорците да дрънчат, но той утихна на сутринта. Тед тръгна, когато провери стадата си, и пристигна навреме, за да види как свещеникът от Хай-Медоу слиза от откритата си двуколка.

— Господин Бърк. Тед, мислех, че ще можем да поговорим и да оставим гневните думи от вчера в миналото.

— Помниш ли, когато имаше нужда от пари за църквата, отче? Или може би си дошъл лично да видиш красивата дама?

Обидата накара свещеника да се почувства, сякаш му бяха ударили шамар.

— О, не. Дойдох по съвсем друга причина, господин Бърк, по причина, която вие и младата дама може би бихте искали да обсъдите, особено след като е замесено и дете.

Това привлече вниманието на Тед.

— Така ли? И какво си намислил?

Мъжът се изкашля дискретно; след това започна речта си.

— Репутацията на дамата се поставя под въпрос и има мъже, които биха я сметнали за лесна плячка. Тъй като детето определено

прилича на вас, мислили ли сте да решите проблема, като се ожените?

Свещеникът и паството му не бяха повярвали на историята, че Патрик ще се върне, за да се ожени за Лий. Освен този объркващ факт, в съзнанието на Тед нахлу и споменът как Лий Дюбоа лежи, положила глава на възглавницата му, с голи рамене и разпусната върху гърдите коса.

— От името на паството ли говориш, отче? Свещеникът пристъпи от крак на крак.

— Ние сме богобоязлива общност, господин Бърк. Не искаме да създаваме грешни представи у нашите младежи.

Тед бръкна в джоба си и извади необходимото за свиване на цигара.

— Когато жената е красива, винаги се създават грешни представи. Това дава работа на клюкарките.

И двамата се обърнаха, когато чуха затръшването на врата. Лий тръгна към тях, поколеба се, когато разпозна свещеника, но след това продължи да върви напред. Едрите ѝ гърди се очертаваха ясно под ризата. Стройните ѝ бедра се подчертаваха от панталоните, които Тед ѝ беше купил в търговския пост.

Тед хвърли поглед на свещеника, който не можеше да свали очи от красивата жена. Когато тя ги наближи, лицето на свещеника почервения като домати.

— Трябва да си вървя — измънка той. — Става късно.

Тед се наслаждаваше на неудобството му и се направи на гостоприемнен.

— Няма нужда да си тръгваш, отче. Още е рано. Пък и аз съм уверен, че ще искаш да поговориш с госпожица Дюбоа. — Тед изтръска пепелта от цигарата си. — Нали помниш свещеника, Лий? — Той ѝ се усмихна леко, оставяйки я да се пита каква беше причината за посещението на свещеника, след което насочи вниманието си към някаква точка над главата на посетителя. — Той ни е дошъл на гости.

Тед наблюдаваше как Лий се обръща с тържествено изражение към свещеника.

— Познах пастора от Хай-Медоу. Бих го познала навсякъде. Надявам се, че не прекъсвам нещо, което няма отношение към мен.

Пасторът от Хай-Медоу остави погледа се да се спре върху мъжките ѝ дрехи. Той извади кърпичка от джоба си и избърса потта от

челото си.

— Не, съвсем не, госпожице Дюбоа — каза бързо той, — но мисля, че вече трябва да си тръгвам.

Когато Тед заговори, думите му бяха прекалено любезни.

— Няма нужда да бързаш, отче. Ние сме гостоприемни и повечето хора са добре дошли тук.

Това беше достатъчно за свещеника. Без да погледне към Лий, той се качи в двуколката си и взе юздите в ръце.

— Обмислете предложението ми, господин Бърк. — Той завъртя двуколката и се отдалечи, оставяйки зад себе си облак прах.

— Ти даде интересна картина на свещеника. Предполагам, той си представя, че повечето жени яздят странично на седлата.

— Свещеникът донесе тази картина със себе си. Облеклото ми нямаше как да я промени. — Тя се разсмя, но смехът ѝ не беше весел. — Дойдох да оседлая Барабанист, но точно сега нямам настроение за езда.

Мъжкото желание да я защити го обзе отново.

— Не се оставяй да бъдеш наранена от онова, което казват хората.

— А ти не се ли оставяш?

— Обикновено не.

— Тоди не може да се грижи сам за себе си.

— Не те ли притеснява, че хората в Хай-Медоу си задават въпроси за сина на Патрик?

Той наблюдаваше влажните ѝ устни и забеляза тайните, които се криеха зад кафявите ѝ очи. Трябваше да ѝ каже истината.

— Мислил съм за това.

Думите му не я накараха да потръпне, но в погледа ѝ Тед долови болезнена самота.

— И аз съм мислила за това.

Той не свали очи от нея, докато тя не изчезна обратно в къщата. Лий бе казала, че ще си вземе Тоди и ще си тръгне. Какво щяха да правят те двамата с Тоди, ако той не се беше появил в Боги Крийк след торнадото? Къде щеше да отиде тя? При кого? При Патрик ли?

Тед ритна силно един стрък плевели. Лицемерният свещеник го беше принудил да се изправи срещу действителността. Колко още можеше да чака, преди да ѝ съобщи за смъртта на Патрик? А какво

щеше да се случи, ако, по изказаните от свещеника причини, той се оженеше за Лий Дюбоа — ако тя се съгласеше на това — и тогава се окажеше, че Патрик не е мъртъв и брат му се върнеше в ранчото?

Тед отиде до дървената ограда, подпря единия си крак на най-долната напречна греди и започна да си свива цигара. Той посипа тютюн в хартията и я зави, след което я залепи с език. Нямахме смисъл да се самоласкае. Когато Патрик задрънчеше с шпорите си, жените се втурваха към него. Какво щеше да направи Лий, ако Патрик беше жив и някой ден се появеше на входната врата? Кого щеше да предпочете — съпруга или любовника?

ГЛАВА ПЕТА

Тед влезе в град Дъсти флатс малко преди мръкване. Той се изправи на стремената, за да успокои изморените мускули на краката си след двадесетте мили преход през прерията. Някъде в далечината виеше койот. Миризмата на горящ боклук изпълваше ноздрите му.

На мястото за водопой Тед спря, за да напои коня си, преди да се отпрати надолу по главната улица на града. Подмина хотела и универсалния магазин, а малко след това и банката и бръснарския салон. Барът канеше посетителите с най-голямата табела в целия град.

Изморен и прашен, той слезе от коня си и го върза пред бара, след което влезе през летящите врати. Вътре миришеше на мръсни тела, пот и уиски. Той огледа каубоите, скитниците, войниците и обичайното котило от смеещи се, облечени в крещящи рокли момичета, които можеха да бъдат намерени във всяко такова място.

Когато един възбуден каубой даде израз на веселието си с висок вик, Тед се усмихна под мустак. Каубоите се разделяха с месечните си заплати със завидно постоянство.

Беше събота и вечерта не беше по-различна от времето на последното му посещение тук. Последния път вечерта беше завършила с общ бой. Сигурно и днес щеше да стане така. Той се облегна на бара и погледна нагоре към стълбите.

— Уиски, Кърли.

Барманът проследи погледа му.

— Качвай се, Тед Тя е сама.

— Предпочитам първо да се изкъпя в хотела.

Час по-късно той влезе в стаята, в която Меги Кук живееше и упражняваше своята древна професия. Мястото беше претрупано с екзотични дреболии. Брокатени покривки бяха метнати върху удобните столове. Червено кадифе се спускаше по прозорците и до средата на стените. Кръглите огледала с позлатени ръбове откриваха и имитираха всяка смела интимност, включително и всичко онова, което се случваше в леглото зад мънистената завеса.

Меги не беше в стаята си, така че Тед хвърли шапката си на закачалката, отпусна се в един стол и качи краката си на изцялата резбована маса. Той въздъхна облекчено и погледна към табелата, на която пишеше „лично“. Меги държеше личния си живот скрит зад тази заключена врата.

Неведнъж се бе питал откъде беше Меги и как се беше заселила в Дъсти флатс. Бе чул, че си има мъж, но не знаеше кой е той. Вероятно някой от офицерите на Макензи, което не говореше много добре за него. Тед се облегна назад и затвори очи.

Меги излезе от заключената врата почти безшумно. Тя мина зад него и наведе глава. Дрезгавият ѝ глас прошепна в ухото на Тед:

— Радвам се да те видя, миличък. Липсваше ми. — Тя разтри врата и раменете му; пръстите ѝ, със своите дълги, добре поддържани нокти, безпогрешно намираха изморените места.

След няколко минути тя седна на столчето до него и огледа с кадифените си очи силното му тяло. Ръката ѝ се плъзна по плоския му корем и стигна до издутината под него.

— Всеки може да каже, че не си идвал отдавна, Тед. Той се усмихна лениво. Меги си разбираше от работата.

— Предполагам, че си права, Меги.

Тя беше облечена в розова рокля, която позволяваше на пълното ѝ тяло да се показва леко през материята. Тежкия ѝ парфюм изпълваше претрупаната стая. За разлика от повечето жени с нейната професия, тя носеше съвсем малко грим около очите и устните си. Добавяйки малко мораво и сребристо към клепащите и малко черно към веждите, тя правеше очите си да блестят като огромни въглени. На меката светлина бялата ѝ кожа изглеждаше почти безупречна.

Тя се разсмя тихо и направи добре пресметнато движение, което не само че откри едно снежнобяло рамо, но и освободи напрежението на огромния ѝ бюст.

— Никога не си отсъствал толкова дълго, миличък. Тед огледа гърдите ѝ.

— Тази вечер мисля за други неща. Искам да поговорим. Ръката ѝ разкопча копчетата на ризата му и се плъзна да погали гърдите му.

— Ще говорим след това, Тед.

Меги имаше способността да привлече вниманието на всеки мъж. Бизнесът ѝ процъфтяваше, тя пазеше някои подбрани клиенти

само за себе си и щедро позволяваше на момичетата си да се грижат за обикновените похотливи каубои.

Тед се отпусна още по-назад в стола си, за да я улесни, след което положи лека целувка върху гърдта ѝ. В този миг лицето на Лий изплува в съзнанието му, а заедно с него и истинската причина, поради която той беше потърсил Меги Кук.

Неохотно вдигна ръката ѝ, която беше започнала да разкопчава токата на колана му.

— Меги, колкото и да обичам да се пъхам с теб в това огромно легло и колкото и да ми се иска да имам това красиво тяло, тази вечер съм дошъл с друга цел.

Чувствената въздишка изчезна от гласа ѝ. С грациозно движение тя се настани на дивана и махна с ръка към бутилката с уиски. След това се усмихна.

— Ти си плащаш за времето, Тед.

На мъждукащата светлина на бронзовите свещници Тед огледа гладкото ѝ, безизразно лице, едрите ѝ гърди, голите ѝ бедра. Той копнееше за освобождаване, но когато вечер си мечтаеше за това, тялото, което желаше, не беше на Меги. Той стана и си наля уиски.

— Какво чувате с момичетата напоследък за територията, Меги?
— В леглото мъжете понякога смесваха греховете и фантазиите си с малко новини. — Нещо интересно?

Тя нацупи устни, като същевременно приглади черната си коса.

— Знаеш, че никога не издавам тайни, Тед.

— По дяволите Меги, аз не очаквам от теб да ми даваш имена. И не ме интересува дали Джо Ранчър е такъв голям мъж, за какъвто се мисли.

Звънкият ѝ смях изпълни помещението.

— Добре тогава. Полковник Макензи пуска вълците си на воля срещу Сивия ястреб. Най-големият му вълк е капитан Ахаб Смит. Момичетата го наричат Хаби.

— И аз така чух.

— Войниците, които идват да се виждат с моите момичета, се смеят зад гърба на Хаби. Той не може да вкара големия индианец в резервата. От онова, което чувам, Сивият ястреб е изключителен омбре. Някои от момичетата няма да се оплачат, ако той се вмъкне в леглата им.

Тед се изсмя.

— Сивият ястреб краде конете на армията. Макензи не може да вкара команчите в резервата, докато войниците му са спешени. Истината е, че на полковника му е писнало да бъде правен на глупак, затова е изпратил Смит да поеме вината.

Меги сви рамене.

— Ахаб Смит е копеле. Такива са и повечето от хората му.

Тед се втрени изненадано в нея. В гласа ѝ нямаше горчивина. Може би любовникът на Меги не беше войник.

— Въпрос на гледна точка.

— Чувам, че в дома ти живеела някаква млада жена. Вярно ли е?

Той седна отново. Знаеше, че е дошъл на подходящото място. Ако миналото на Лий се беше разчуло тук, Меги щеше да знае новините.

— Изглежда, че новините се разпространяват бързо. Откъде го чу? От Хай-Медоу или от „Мързеливото Б“?

— Имаме една малка, привлекателна квартиронка, която привлича ловците на бизони. Твоята Веспер е омъжена за един от редовните ѝ клиенти.

Тед стисна устни. Веспер беше лоялна жена. Тя никога не бе споменавала похотливия си съпруг, освен с добро.

— Няма да ѝ кажа, в случай че не знае, в което много се съмнявам.

Меги наклони глава и му хвърли предизвикателен поглед.

— Тази нова жена в ранчото ти... Тя ли е причината да си губя клиентите, Бърк?

Тед се разсмя.

— Лий Дюбоа е жена на Патрик. Тя е родила дете от него. Момче. — Той се поколеба, след което добави неуверено: — Тя принадлежи на брат ми.

Меги присви очи.

— Някоя жена не принадлежи на някой мъж, Тед Трудно ми е да си представя Патрик женен.

— Не съм казал, че са женени. Не съм сигурен, че Патрик ще се ожени за нея, дори ако можеше да бъде тук.

— Никога не съм смятала, че Патрик е семеен тип — съгласи се тя.

— Патрик е мъртъв, Меги.

Тед не беше подготвен за промяната в държанието на Меги. Малко по малко лицето ѝ се сви от изненада и болка.

— Господи! — Тя отиде с нестабилна походка да си налее уиски, изпи го на екс и си наля втора чаша. — Кога се е случило това?

Той погледна към тавана и започна да пресмята.

— Март, април, май, юни. Преди около четири месеца. Може би малко повече. Патрик се набъркал в някаква игра на покер, след което издухал към Мексико. Не ми се удаде да разбера какво точно се е случило после.

Тед се опита да се пребори с острата болка, която неизменно съпътстваше всяка мисъл или всяко споменаване на името на брат му. Не минаваше дори един ден, без той да си спомни за нещо, което бяха извършили заедно с Патрик, за някаква голяма пакост, за която го беше придумал брат му.

— Не можах да открия тялото му, за да го погребем както подобава. По дяволите, може би никога няма да успея да го намеря. Това звучи налудничаво, но понякога си мисля, че може би все още е жив.

Бузите на Меги възвърнаха цвета си. Тя си пое дълбоко дъх.

— Кой съобщи за смъртта му?

— Джейк е бил с него. Предполагам, че в последния му час съвестта на Патрик се е обадила или пък за него е станало важно да признае сина си. Патрик ми написа писмо, в което ме молеше да се погрижа за Лий и Тоди. Доведох ги в „Мързеливото Б“ преди няколко месеца. Още не съм казал на Лий за смъртта на Патрик.

— Защо?

— Джейк всъщност не е видял Патрик да умира. Междувременно трябва да мисля и за момчето. Ако Лий разбере, че Патрик е мъртъв, тя може да си тръгне, като вземе със себе си и момчето.

— И затова ти си решил да се ожениш за нея.

Той я погледна изненадано.

— Това са силни думи, Меги. — Тед не беше мислил по въпроса преди посещенията на свещеника. Но дали пък не се лъжеше? Дали пък подсъзнателно през цялото време не бе мислил точно за това — че може да задържи и детето, и майка му?

Меги се разсмя на неудобството му, след което го огледа с професионална проникателност.

— Аз съм жена, която си изкарва прехраната, като чете мислите на мъжете, Тед. Не е много трудно да разбере за какво си мислиш...

Внезапно той започна да изпитва раздразнение.

— Е, мислил съм да се ожения за нея, но това не е толкова просто. Ами ако Патрик не е мъртъв? Ами ако някой ден той се появи и си поиска сина? Ако си поиска Лий? Повярвай ми, Лий ще тръгне с момчето.

До ушите им достигна силен смях, което им напомни, че беше събота вечер и време за забавления. Меги се наведе напред.

— Лий обича ли още Патрик?

— Тя отбягва тази тема, когато аз повдигна въпроса.

— Защо не попиташ направо?

— Ако го направя, ще се почувствам длъжен да ѝ кажа истината, а има и нещо друго. — Той се изправи, заби палци в задните си джобове и закри из стаята. — Тоди може да е от мен.

— Започни отначало, Тед. Трудно ми е да сглобя мозайката.

Той се отпусна отново в стола, забарабани с пръсти по облегалката му и се запита дали тя можеше да му каже нещо, с което да му помогне.

— Е, сега вече знаеш защо имах нужда да поговоря с някого. — Той ѝ бе разказал набързо всички подробности. — Според Джейк Лий ме е мислила за Патрик, когато е дошла в леглото ми. А ако съм направил нещо, то е затрупано под камара от камъни в паметта ми. От време на време вдигам по някой камък, опитвайки се да си спомня какво съм правил онази нощ.

— Джейк казал ли ѝ е, че е спала с теб? Тед сви рамене.

— Не знам. Тя вярва, че Патрик е бащата на Тоди. Не мога да докажа обратното.

— Но ти харесва мисълта да имаш син.

— Той е страхотно хлапе. Прилича на мен. Разбира се, прилича и на Патрик. И да, бих искал да имам син. Бях твърде зает с ранчото и никога не съм мислил за брак. Пък и никога не съм срещал жена, за която да пожелае да се ожения.

— Ако съм те разбрала правилно, ти искаш детето да бъде близо до теб, за да можеш да се грижиш за него.

— Той е Бърк.

— Освен това ти харесва идеята да се ожениш за майка му.

— Не мога да отделя момчето от майка му насила.

— Бъди честен, Тед Ти искаш нея. Той пресуши чашата си.

— Искам я, но един мъж трябва да знае граници. Постоянно си повтарям, че Патрик ми е брат, че идва момент, в който един мъж трябва да бъде повече мъж, отколкото смята, че може да бъде. — Внезапно му се стори, че ще бъде добре да извади истината наяве. — Харесва ми да я гледам с разпусната коса. Не си спомням косата ѝ да е била руса, когато лежеше в моето легло. Разбира се, аз не помня много от онази нощ. — Той огледа празната си чаша. — Харесва ми тя да седи от другата страна на масата всяка утрин, да чувам смеха ѝ, да я гледам как си играе с момчето.

— Дай да видим. Тази Лий живее в дома ти. На теб ти е неприятно, че тя е била първо момиче на Патрик. Не си сигурен, че детето е твое. Не знаеш дали брат ти е мъртъв. И не можеш да се отървеш от чувството за вина.

— Чувствам се като овчарско куче, което е убило овца. Меги вдигна ръка, за да прикрие усмивката си.

— Ти си призна как се чувстваш. А какво изпитва тя? Той погледна мрачно към гърдите ѝ, без обаче да ги вижда.

— Аз я целунах веднъж, Меги. Все едно, че целувах дънер. Тя вдигна ръце във въздуха.

— Тед, ти подскачаш насам-натам като ученик с подпалени панталони.

Той се ухили по момчешки.

— Меги, през последните два месеца съм извършил повече тежка работа в ранчото, отколкото през последните две години, взети заедно.

— Сега, когато знаем истината, какво друго те тревожи?

— След като Лий е казала на Патрик, че носи неговото дете, той напуснал града. Казал, че не се интересува от брак. Може да е знаел, че е дошла в леглото ми онази нощ. Или пък Джейк му е казал.

— Как...

— Събудих се и открих Лий в леглото си. Не можех да си спомня да съм я виждал предишната вечер и я оставих да спи. Меги, аз дори

не я познах, когато я видях в Боги Крийк, като отидох да ги взема с детето.

— Но ти смяташ, че има голяма вероятност вие с нея да сте...

Той се ухили уморено.

— Да. Като я гледам сега, вероятността е доста голяма.

— Но ти си бил пиан.

— Никога не съм смятал това за извинение и се съмнявам, че Патрик би го приел.

— Патрик ще те разбере.

— На всичко отгоре, в двора на църквата един тип на име Путнам постави под въпрос нейното пребиваване в „Мързеливото Б“. Според него тя имала лоша репутация. Той каза, че според хората в Боги Крийк тя имала по-различно поведение от това, което показва в ранчото.

— Това не те ли притеснява?

Тед си спомни професията на Меги и я погледна извинително.

— Искам тя да е почтена.

— Но би се оженил за нея, независимо от това — дори ако хората говорят за нея?

— Никога не съм приемал клюките за чиста монета, но ми е трудно да повярвам, че брат ми би изоставил сина си.

— Трябва да се изправиш сам срещу себе си, Тед истината е, че ти искаш от мен да ти кажа, че от Лий ще стане идеална съпруга и майка.

Тед вдигна чашата си. Тя беше гладка, студена и празна.

— Предполагам, че искам точно това.

— И какво те кара да мислиш, че мога да знам това? Той се втренчи в нея.

— По дяволите, Меги, ти си виждала как момичетата напускат бизнеса. Какво става с тях след това? Омъжват ли се? Имат ли деца? Добри съпруги ли са? Искат ли да останат семейни?

Меги оправи възглавницата зад гърба си.

— Скъпи, някои от тях се оправят, други не. Но според твоето описание Лий не влиза точно в тяхната категория. Не ти помагам много, нали?

— Чувствам се по-добре, след като имам с кого да говоря за това.

— Обикновено става така. Това е една от причините мъжете да посещават публичните домове. Виждал ли си Джейк?

— Малкото копеле се държи настрана от „Мързеливото Б“. Твърди, че не искал да гледа как мексиканците убиват Патрик и не искал да разправя за смъртта на най-добрия си приятел. Предполагам, че се чувства виновен, дето не е успял да помогне на Пат.

— Какво се е случило според теб?

— Мисля, че Пат е налетял на команчероси и след това някак си е бил заловен от мексиканската армия.

Меги потръпна и се изправи с едно котешко движение.

— Джейк е прав. Няма нужда да говорим за това. Тед остави малко пари на масата.

— Ти си истинска приятелка, Меги. Няма да го забравя. Има ли нещо, от което имаш нужда, нещо, което мога да направя за теб?

В очите ѝ проблесна весело пламъче.

— Можеш да започнеш, като се отървеш от тази жена в ранчото ти. Знам, че е красива. Ти не го каза, но не беше необходимо. — Изпод тежките си мигли Меги му хвърли поглед, който се плъзна по цялото му тяло от главата до петите. — Заради нея загубих един клиент, при това красиво копеле, което бих желала да задържа.

Тед се разсмя. Той се изправи и след миг се наведе да я целуне по бузата.

— Никога не слагам тигана на огъня, преди да съм уловил рибата. Когато я уловя, ще видим какво ще се случи.

— Ако те познавам добре, Тед, ти ще направиш така, че нещо да се случи.

По време на дългия път обратно към ранчото той обмисля последната забележка на Меги. Тя не беше дала отговор на въпросите му, но разговорът с нея го бе накарал да се почувства много по-добре.

Лий и Тоди бяха в ранчото му. Там можеше да ги държи под око. Бе извадил късмет и както би се изразила Лий, ако късметът не му изневереше, шансовете да спечели бяха подобри от петдесет на петдесет.

Елиз подаде рисунката на Веспер и остана да гледа готвачката, която се приближи до лампата, за да я разгледа по-добре.

— Лий, направила си го съвсем като истински. Може би дори твърде истински. Тези петна под очите му са също като на старец. —

Веспер сравни скицата с окачения на стената на дневната портрет. — Сега те са по-тъмни — петната, де. Това момче просто не обича да се храни.

По-късно, когато се беше прибрала в спалнята си, Елиз успокои Тоди, след като той бе сънувал някакъв кошмар, и остана да лежи до него, докато бебето не утихна. Какво щеше да прави, ако нещо се случеше с Тоди? Какво щеше да прави тогава, за бога? Мисълта, че може да загуби Тоди, беше непоносимо болезнена. Тя погали косата на момчето, която толкова много приличаше на косата на Тед, прокара пръсти по бузата му и очерта вдлъбнатината в брадичката му.

— Обичам те, бебчо.

Елиз се изправи и хвърли поглед през рамо. Шумът беше слаб и идваше откъм двора. Тя отиде до прозореца и погледна навън. Нищо не помръдваше, но тя отново чу същия шум. Елиз отвори вратата и излезе навън.

— Кой е? — извика тя.

— Какво правиш тук? — отвърна грубо Тед.

— Чух някакъв шум.

Той излезе от сенките и се качи на верандата.

— Няма от какво да се страхуваш. Мъжете са в спалното.

— Не знаех, че си се върнал. — Когато той се приближи, Елиз долови миризмата на алкохол и тютюн. — Чудех се къде си.

— Няма никакво значение къде съм бил аз или ти, Лий. — Той я хвана за раменете. Очите му се впиха в нейните. Гласът му бе тих и властен. — Трябва да поговорим.

Тя усети някакво прекрасно усещане в стомаха си, но миг по-късно беше обхваната от паника. Дали той беше разбрал за Тоди?

— За какво?

Тед я накара да седне до него на стълбите.

— Студено ли ти е?

— Не. Да. Малко.

Очите му блестяха на слабата лунна светлина. В гласа му се долавяше лека насмешка.

— Мога да сложа ръка около теб.

— Не е необходимо.

Той се наведе напред и подпря лакти на коленете си.

— Свещеникът каза някои неща за твоето присъствие тук. Както и за Тоди.

Разбрала, че проблемът не беше в нейната самоличност, тя зачака Тед да продължи. Когато той не каза нищо, Елиз се обърна и погледна лицето му, което на лунната светлина изглеждаше като изваяно от гранит.

— Кажи ми — прошепна тя. — Няма да бъде по-лесно, ако изчакаш.

— Предполагам, че си права. — Той сякаш се чувстваше неудобно. — Свещеникът казва, че заради детето и младежите в околността ние с теб трябва да се оженим.

Тя закри уста с длан, за да прикрие удивлението си. Такава мисъл никога не ѝ бе минавала през ума. По дяволите, сега вече наистина беше загазила.

— Да не си пиян? Чуваш ли се какви ги говориш? Хората от църквата ме смятат за курва. Мислиш ли, че бракът ни ще ме направи почтена?

— Не използвай тази дума. — Той не се опитваше да прикрие раздразнението си. — Забрави за тези неща, Лий, и помисли за Тоди.

— Така ли мислиш? — повтори въпроса си тя.

— Лий, и преди съм ти казвал, че не ме интересува какво мислят хората.

— Тогава защо искаш да се ожениш за мен? Тед се обърна рязко към нея.

— Тоди е Бърк.

Тя се изсмя подигравателно.

— И ти ще се ожениш за мен заради Тоди?

— Той заслужава семейство.

— Колко щедро от твоя страна. А Патрик? Какво ще каже Патрик?

— Приличието изисква да мислим за Тоди.

— Но той си има баща. — Тя се чудеше дали изглеждаше толкова потресена, колкото се чувстваше, и поемайки си дъх, реши, че сигурно беше така.

— Мислил съм. Предполагам, че ще трябва да се тревожим за това, когато той се върне. Сега не ми се струва толкова важно, колкото някои други неща, които трябва да обмислим.

Елиз се изправи и той я последва.

— Бъдещето на Тоди ще бъде осигурено.

— И твоето също. Ти ще бъдеш моя съпруга.

Елиз почувства тръпка на вълнение да преминава по гърба ѝ.

— Струва ми се, че се пазарим.

Тед сви рамене и се облегна на стената.

— Наричай го както си искаш. — Той се изправи и се втренчи в нея. Гласът му стана тих и дрезгав. — Толкова лошо ли ще бъде да си моя жена?

— Ами ако Патрик се върне и си поиска сина? Ти няма да можеш да се отървеш от мен и аз ще остана твоя жена. Тогава какво? Не те ли притеснява мисълта за това? — Напрежението между тях нарасна. — Е, не те ли притеснява?

— Всичко ще зависи само от теб. Ако решиш да тръгнеш с него...

В този момент на Елиз отчаяно ѝ се прииска Патрик Бърк изобщо да не съществува.

— Патрик се махна веднъж. Той вече ми обърна гръб. Тед бавно се отпусна.

— Значи остава да се тревожиш само за Тоди.

Да се тревожи само за Тоди ли? Не. Когато Патрик се върнеше, нейният свят щеше да бъде разрушен. Междувременно щеше да се преструва, че е някоя, която не беше в действителност. Сети се за Тоди с неговото ангелско лице. За него си струваше да направи всякакви жертви. Храбро и решително, тя вдигна брадичка с намерението да остане подготвена за всичко, което можеше да се случи.

Елиз се справяше добре до момента, в който Тед ѝ се ухили. Той прокара нежно палеца си по устните ѝ. Сърцето ѝ заби диво, по цялото ѝ тяло се разля топлина, която обгърна гърдите ѝ и се концентрира в слабините ѝ. Когато той я придърпа по-близо до себе си, очите ѝ се разшириха от изненада. Лицето му беше над нейното и той възнамеряваше да я целуне. Елиз зачака със затаен дъх.

Вместо това Тед прошепна:

— Целуни ме, Лий. — Когато устните ѝ не се разтвориха, той докосна ъгълчето на устата ѝ с върха на езика си. — Не искаш ли?

Тя сложи ръце на мощните му гърди, за да го отблъсне, но вместо това ръцете ѝ някак си се озоваха зад врата му. Тед се разсмя.

— Точно това имах предвид. А сега си отвори устата.

— Какво? — прошепна удивена тя.

— Помогни ми, скъпа.

Раздразнението му стана още по-очевидно от настоящия натиск на езика му. Най-накрая той разтвори устните ѝ, като нежно натисна палеца и средния си пръст от двете страни на устата ѝ. След това впи устни в нейните. Той я целуваше отново и отново, а ръцете му смело изучаваха тялото ѝ.

Когато най-после Тед вдигна глава, Елиз си пое дълбоко дъх. Лунната светлина ѝ позволи да забележи нежността в очите му. Той се усмихна. Кичури коса се бяха пръснали, по бузите ѝ и той ги отметна назад с ръка. Притисна я към себе си, докато тя не усети пулсиращата му дължина. Устата му покри жадно нейната, изгаряше я, изпълваше я с нови усещания. Пръстите му се плъзнаха под пенъора към колана на нощницата.

— Лий. — Гласът му сякаш я милваше, докато мазолестата му ръка се премести нагоре и започна да опипва едната ѝ гръд. Зърното ѝ набъбна йод милувките му. Той започна да я целува по врата. — Пожелай ме, скъпа. Пожелай ме така, както те желая аз.

Реалността се върна внезапно. Ужасена от онова, което беше почувствала, тя се опита да се отърве от опипващата я ръка.

— Не. Моля те. Не можем да направим това.

Тед не я пусна, а я придърпа още по-плътно към себе си и зашепна в ухото ѝ.

— И защо не, скъпа? Дай ми една уважителна причина.

— Не трябва — каза тя с треперещ глас. След това се опита да се отдръпне.

— Това не е причина, Лий. И двамата го искаме. — Той се втренчи в нея, сякаш не можеше да повярва на ушите си. — Или греша?

— Грещиш — измърмори тя толкова тихо, че той трябваше да се наведе към нея, за да я чуе.

— Аз не съм ученик, Лий. Мога да разпозная страстта, когато я видя.

„И аз също“ — помисли си тя.

— Какво искаш от мен?

— Дяволски неподходящ въпрос точно в този момент. Сигурна ли си, че искаш да получиш честен отговор?

— Не се страхувам да чуя истината. — Още една лъжа, прибавена към всички останали.

— Ами, като за начало, ти си красива. В тази нощница изглеждаш дяволски изкусително. Кожата ти е мека като коприна. Тялото ти е създадено, за да бъде докосвано от мъж. Миришеш хубаво. Един мъж съвсем естествено забелязва всички тези неща. — Ръцете му я стегнаха още по-силно. — Това го кара да иска да целува гола плът.

— Не. Не, трябва да си помисля.

— Трепериш. Да не би да се страхуваш от мен?

Тя се задърпа, опитвайки се да се измъкне от прегръдките му.

— Не се страхувам от някакъв си Бърк.

Но нещо се беше променило между тях и Елиз се питаше дали и той бе усетил. Не беше само целувката, която сама по себе си беше достатъчно объркваща, но и усещането за ситуацията и за онова, което в крайна сметка можеше да ги събере — или да ги раздели.

— Какво очакваш от мен?

Внезапно той застана неподвижно като скала и на лицето му се появи пресметливо изражение.

— Онова, което един здрав мъж очаква от една жена. Какво точно не би трябвало да очаквам от теб?

Най-сетне тя можеше да каже нещо, без да го лъже.

— Ще обмисля предложението ти.

— Струва ми се, че нямаш много голям избор. Бъдещето на Тоди все трябва да има някакво значение за теб. Разбира се, ти винаги можеш да се върнеш в бара на Боги Крийк. — Той вдигна ръце. — Около първи другия месец ще отпътувам за Абилийн. Дотогава искам да знам отговора ти.

— Ще го имаш.

Когато луната се появи иззад облака, зад който се беше скрила, Елиз успя да види ясно лицето на Тед. Очите му бяха присвити и той я оглеждаше внимателно. Дали виждаше в нея кралицата на баровете, или една уязвима, неопитна жена?

ГЛАВА ШЕСТА

Елиз изтича в спалнята си и разкъса пенъора си. След това захвърли дрехата към един стол и се хвърли на леглото. Тя се страхуваше от Тед Бърк и от начина, по който той я беше накарал да се почувства с прегръдките си. Не по-малко обаче се плашеше и от неговото предложение за женитба.

До тази нощ тя никога не беше целувала мъж, ако не се броеше конярят в конюшната в Ню Орлийнс, а и тогава тя бе била малко момиче.

— Има специален начин за целуване, който се харесва на мъжете — беше й казал доведената й сестра. — Някой ден и ти ще го научиш.

Елиз го беше научила тази вечер. Когато затвореше очи, тя все още можеше да усети устните на Тед върху своите. А по-късно, когато той се беше отдръпнал, цялото му тяло беше вибрирало от гняв и нещо, което тя усещаше, но не можеше да определи.

След няколко минути стана, запали лампата и взе въглена и скицника от масата. С няколко сръчни движения очерта челото, тъмната коса и волевата брадичка. След това уви триъгълна кърпа около врата му и потъмни възела й. Елиз спря за малко, за да огледа внимателно скицата, след което добави пълните, чувствени устни. В чертите му имаше сила, веселие и нежност.

— Така изглеждаше на лунната светлина, Тед Бърк — прошепна тя. Тя прибра грижливо скицата в чекмеджето на бюрото и се върна в леглото.

Докато лежеше в тъмнината, Елиз се питаше какво трябваше да отговори на предложението му за брак. Дали не беше сбъркала, като бе мислила, че не трябва да даде Тоди на семейство Бърк? Тед не само можеше да се погрижи по-добре за момчето, но и щеше да го обича и да му бъде като баща.

Остави сълзите да се стичат по бузите й, докато си припомняше как той я беше целувал, карайки я да копнее за още. Бе успяла да се откъсне от прегръдките му, преди да бе изгубила напълно разума си и

той я бе пуснал. Елиз знаеше, че той никога нямаше да се опита да я има насила.

Когато се събуди, Елиз се опита да си спомни защо тази сутрин беше толкова важна. Внезапно отвори широко очи. Тед я беше помолил да се омъжи за него. Бе обосновал предложението си с това, че искал да потуши клюките, но тя подозираше, че той просто искаше да се увери, че Тоди ще остане в ранчото му.

Още днес щеше да започне да работи, за да си изплати ботушите, независимо какво мислеше Бърк по въпроса. Елиз натъпка ръце в ръкавите на една раирана памучна риза и нахлузи панталоните си. Веспер и Тед сигурно вече бяха станали. Каубоите закусваха. Защо не беше напомнила на Веспер да я събуди?

С приглушен стон си спомни как миналата нощ за малко не бе изгубила разума си. Тед беше използвал магията на луната, за да я завладее. Той бе знаел какво изпитва тя сякаш тя самата му го беше казала. Елиз се намръщи при спомена за начина, по който ръцете ѝ се бяха забили в мускулите на гърба му и как го беше целувала със също толкова голяма страст колкото и неговата. Какво ли щеше да види в очите му тази сутрин?

Взела шапката и ботушите си в ръка, мина на пръсти покрай стаята на Тоди и тръгна надолу по стълбите. В коридора я посрещна ароматът на прясно кафе и топъл хляб. Елиз пристигна в кухнята тъкмо навреме, за да чуе смеха на Тед и Веспер.

— Кажи го пак, Тоди. Кажи „Мързеливо Б“.

Значи Тоди осигуряваше сутрешните забавления. Тя се ядоса, без да има причина за това.

— „Мързеливо Б“ ли? Та той едва успява да каже „мама“. Тед огледа лицето ѝ и усмивката му бавно се изпари.

— Някакви възражения ли имаш към „Мързеливото Б“? То е неговият дом.

Толкова типично беше за един мъж да направи проблем от това.

— И какво значение щеше да има, ако имах възражения?

— Никакво. — Когато Тоди протегна ръце към нея, той ѝ подаде бебето. — Време е да вървим на работа. — Той разроши косата на момченцето и го целуна по бузата. — Довиждане, Тоди.

Елиз заговори бързо.

— Ще бъда при теб след няколко минути. Тед се усмихна бавно.

— Какво точно имаш предвид?

Раздразнението ѝ нарасна. Тя се бе досетила, че той ще забрави за облога им, но едва ли ще забрави за случилото се миналата вечер.

— Днес започвам да работя.

— Не забравяй да си платиш за ботушите — каза той, докато гледаше към босите ѝ крака.

— Започвам да ги изплащам от днес.

Усмивката на лицето му постепенно се превърна в намръщване.

— Забрави за ботушите, Лий. Аз исках да ти ги купя. — Той изглежда осъзна, че не бе трябвало да казва това. — Ти и без това имаш достатъчно работа в къщата и отдавна си ги изплатила.

— Домакинската работа е за стаята и храната, които получавам. Днес започвам да си изплащам ботушите.

— Казах ти да забравиш за това.

Тя не му обърна никакво внимание и щипна нежно бузата на Тоди, което накара детето да се усмихне.

— Мама няма да бъде тук днес, бебчо. Бъди добро момче с Веспер.

Елиз се обърна, за да види как Тед се отдалечава. Той не бе оставил никакви съмнения за настроението си и силата на присъствието му беше останала в стаята дори след като той беше затръшнал вратата зад себе си. Е, той се беше ядосал. И какво от това?

Внезапно тя осъзна, че това не ѝ е безразлично.

Когато Елиз пристигна в корала, Тед вече разпределяше задачите на каубоите. Десетината каубои го слушаха, като същевременно вършеха разни дреболии — оправяха юзди, навиваха ласа или проверяваха снаряжението си. Конете им бяха оседлани. Неколцина пиеха кафе от метални чаши.

— Дебелият ще докара каруцата тук по обяд — казваше Тед — Ако вече не сте го направили, можете да напълните манерките си на вятърната мелница.

Когато Елиз се появи пред тях, Тед докосна ръба на шапката си.

— Тъкмо ще тръгваме, Лий.

— Закъснях за работа. Няма да се повтори.

Мъжете ѝ кимнаха. Не изглеждаха твърде добронамерени. Тя предположи, че това се дължеше на факта, че трябваше да търпят

жена, която смееше да се опитва да върши мъжката работа. Тя хвърли един поглед към Тед.

— Каква е моята работа?

— Ти нямаш работа, Лий.

За да прикрие гнева си, тя завърза отново кърпата около врата си.

— Ти, изглежда, не се чувстваш задължен да удържиш на думата си.

Той тръгна към нея, стиснал плътно устни.

— Аз държа на думата си. Облогът беше направен на шега. Поне така мислех. Но ако това означава толкова много за теб, ще оседлаем Барабанист. Ще ти намеря нещо...

— Не искам просто нещо — срязва го тя.

Тед огледа каубоите, които внезапно се бяха вгълъбили в работата си или оглеждаха внимателно прерията. Внезапно той се разсмя.

— Заплатата ти е осем долара месечно и ти ще си я спечелиш.

Слънцето избра точно този момент, за да изстреля розови лъчи по източното небе. Мъжете се поотпуснаха и започнаха да говорят помежду си.

Слим изпразни чашата си на земята.

— Хей, Тед, кой ще се погрижи за конете?

— Босуел ще доведе някакво хлапе със себе си. Когато пристигнат, ще отидем до северното пасище и ще подкараме онова стадо коне. Ще ги затворим в корала на няколко мили от къщата, след това ще отделим онези, които ще задържим. Останалите ще продадем.

— И хлапето ще бъде опитомител на коне? Има ли някакъв опит с ремуда?

Тед сви рамене.

— Оставям ремудата на Босуел. Слим, оседлай Барабанист. Лий ще язди с нас.

Елиз забеляза намръщения поглед, който й отправи Слим.

— Сама ще си оседлая коня, благодаря. — Тя беше решила да ги накара да разберат, че сама ще си върши работата. Не й отне много време да оседлае коня и да го заведе при останалите.

Босуел извика и всички се обърнаха, за да видят как едрият надзирател се появява из облак прах заедно с още един каубой. Двамата се приближиха и слязоха от конете си.

— Тед, това е Доналд Макучън. Той е от Канзас. Казва, че баща му бил каубой и че можел да се грижи за коне. — Босуел се ухили. — Казва, че няма да съжаляваш, че си го наел.

Каубоите си имаха свой език и на Елиз ѝ се струваше, че те всички го разбираха — а тя не. Наблюдаваше ги как си стискат ръцете с новия си колега, след което остави погледа си да се плъзне по мъжа и коня му и по черния камшик от сурова кожа, който беше окачен на седлото. Елиз помнеше думите на баща си, че всеки мъж имал право на своите особености, стига те да не пречели на съседите му.

Каубоите продължиха да си вършат работата, без да обръщат повече внимание на новодошлия. Скоро те щяха да разберат къде беше неговото място.

— Твоята работа ще бъде да се погрижиш за конете, Мак — каза Тед.

— Да, господин Бърк, разбира се.

Мак се усмихна, когато Тед го представи на Елиз и тя му се усмихна в отговор. Той докосна ръба на шапката си.

— Добро утро, мадам.

Елиз хвърли един бегъл поглед към Тед, тя забеляза намръщването му и раздразнението в гласа му, когато той нареди на каубоите да се качват по конете. Тед се метна на седлото си и тръгна напред, докато не се изравни с Босуел. Тъй като не знаеше къде трябва да застане, Елиз го последва.

Тед и Босуел яздиха един до друг известно време и с изключение на някой бърз поглед назад към нея Тед не сваляше очи от пасищата и, ако се съдеше по думите му, оценяваше тревата и пресмяташе теглото на добитъка.

— Какво ново на север, Бос?

— Из Таскуса се говори, че цените на пазара в Додж и Абилийн могат да паднат.

— Мислиш ли, че трябва да се понапънем и да закараме добитъка, преди да се е случило нещо?

— Мислих по въпроса.

— Разбира се, преди това трябва да си осигурим пазар. Босуел кимна.

— Няма да е зле.

Елиз слушаше разговора им. Знаеше, че точно по този начин фермерите започваха преместването на стоката си. Не можа да чуе следващите им думи, но чу Тед да казва на Босуел същото, което бе споменал и на нея, когато ѝ бе направил предложението си.

— Смятах да тръгна след две седмици, но може и по-рано.

— Променят разписанието на дилижансите от Таскуса. Появи се лек ветреца, който започна да вдига пясък около тях.

— Ще го проверя предварително — каза Тед.

Двамата мъже бяха на едно мнение, така че очевидно не беше необходимо по-нататъшно обсъждане. Надзирателят подуши въздуха.

— Старите пушки казват, че тази година зимата щяла да дойде по-рано.

Тед огледа небето.

— Не може да се каже още отсега. Пък и август едва започна.

Той се изви на седлото и погледна назад към Елиз. Тя вдигна ръка и той ѝ кимна. Новият каубой избра точно този момент да се изравни с нея. Тед нахлупи ниско шапката си и се обърна отново напред.

Елиз се усмихна на Макучън.

— Хубав ден.

— На разходка ли сте тръгнали, мадам?

— Днес ми е първият работен ден.

— Не мога да си представя една толкова красива жена да върши мъжка работа. — Той огледа косата ѝ. — Не съм виждал коса с такъв цвят. Много е хубава.

Първата ѝ мисъл беше, че Мак Макучън не беше толкова млад, колкото изглеждаше. Тялото му беше слабо и жилаво. Брадата му беше просто сянка върху бузите му, но очите му бяха очи на мъж.

— Какво те води в Тексас?

— Имах нужда от промяна на климата. Някой ден ще си имам собствено ранчо. Възнамерявам да се заселя в Сан Антонио. Казват, че там било хубаво място. Били ли сте там?

— Да. Когато се преместих да живея в Тексас, минахме през Сан Антонио. Това беше преди няколко години.

— Да не би да сте омъжена или да възнамерявате да се омъжите за големия шеф?

Въпросът я завари неподготвена. Как можеше да му отговори искрено, след като все още не беше взела решение?

— Аз съм просто работничка в ранчото. — Тя се усмихна, кимна, дръпна юздите и подкара коня си в галон.

След няколко минути Елиз настигна Тед.

— Реши ли вече каква работа ще ми дадеш?

— Със сигурност няма да е да се харесваш на новия каубой.

Елиз премигна бързо няколко пъти, преди да му възрази ядосано.

— Не знам за какво говориш.

— Така ли? Ти се смееш и говориш с това хлапе от Канзас, откакто напуснахме корала на „Мързеливото Б“. От момента, в който той те видя, не сваля очи от теб. По дяволите, Лий, ние не знаем нищо за него. Може да е от Канзас. Може да е от Оклахома. А може би дори името му не е Макучън. Може да се казва — той млъкна, докато търсеше подходящо име — Зигенфус.

Лицето ѝ остана безизразно за няколко секунди; след това тя се разсмя.

— В такъв случай предполагам, че ще го наричаме Мак Зигенфус от Оклахома.

— Ако смяташ да си заслужиш ботушите, стой вдясно и зад мескистовите храсти. Босуел и хората му ще подкарат конете натам. — Той посочи с ръка. — Ако някой се отклони към теб, размахай шапката си и викай, за да го накараш да се движи направо. Не напускай заслона на меските.

Елиз кимна и се отправи в посоката, която той ѝ беше указал. Замислена над случките от тази сутрин, тя хвърли поглед към Тед, който яздеше спокойно към каньона. Ако не беше убедена в обратното, щеше да каже, че той я ревнува от Мак.

Елиз спря коня си на мястото, което Тед ѝ беше посочил, и присви очи срещу слънцето. Вече беше почти пладне и тя беше гладна. Чу мъжете да викат и се напрегна да види какво става. Водещият жребец галопираше диво и водеше стадото си през клисурата.

Два коня се отклониха към нея. Последваха ги още няколко. Тя се сети, че трябва да размахва шапката си. Точно в този момент Елиз чу тракането на гърмяща змия. Конят ѝ се закова на мястото си и се изправи на задните си крака. Елиз се олюля, опита се да се хване за рога на седлото, но беше твърде късно и тя усети как краката ѝ се

изплъзват от стремената. Падна на земята и последното нещо, което забеляза, бе черно небе, което се спускаше, за да я погълне.

Когато по-късно Елиз отвори очи, видя, че Тед е коленичил до нея и крепи главата ѝ на коляното си. Той отмахна косата от челото ѝ.

— Събуди се, скъпа — подкани я той с тревога в гласа. Погледът ѝ постепенно се проясни. Поемайки си дъх, Елиз се опита да седне.

Чу се остро изтрещяване. Мак изруга тихо.

— Проклетата змия! Скри се в храстите, след това тръгна към дупката си. — Мак нависа камшика си и го върза обратно на седлото. — Втората, която виждам днес.

Елиз потръпна и Тед я стисна по-здраво.

— Не се страхувай. Мак се погрижи за змията. — Той погледна нагоре и видя сините очи на новия каубой. Неизразеното облекчение на Тед беше посрещнато с едва забележимо кимване.

Макучън погледна към Елиз. Той докосна ръба на шапката си и насочи коня си към падината.

Тя хвърли един поглед на каубоите, които бяха образували полукръг и стояха и чакаха. Тя си пое дълбоко дъх и се опита да се изправи.

— Трябва да се връщам на работа. Тед не я пусна.

— „Мързеливото Б“ може да почака няколко минути, докато се оправиш. — И докато той се увереше, че тя не е наранена и разбере, че той, а не проклетото хлапе от Канзас, е нейният защитник.

— Не мисля, че мъжете харесват начина, по който си върша работата.

— Тук от каубоя се очаква да може да се задържи на коня си.

Ядосана от нечестните му думи, тя се опита да се изправи за пореден път.

— Ще запомня, че един ездач не пада от седлото си при никакви обстоятелства.

— Трябва да бъдеш винаги подготвена. — Той ѝ помогна да се изправи на крака. — Ще кажа на Слим да те изпрати до къщата.

Елиз остана да го гледа вцепенена в продължение на няколко секунди, след което се нахвърли върху него.

— Колко пъти си падал от коня си, преди да станеш добър каубой? — Тя хвърли мрачен поглед на кръга от ездачи. — А те? Предполагам, че са се родили на седло. Без съмнение са острили

зъбите си на рога на седлото. И никой от тях никога не е падал от коня. — Тя чу някакво подхилване и повиши глас, за да могат всички да я чуят. — Това е само първата карта от раздаването. Смятам да остана до края на играта.

Тед знаеше защо искаше да я върне в къщата. Тя го беше изплашила ужасно. Той искаше тя да бъде в безопасност в къщата, където нямаше да му се налага да се тревожи за нея.

— Не можем да си позволим такива забавяния. Устата ѝ увисна отворена от изненада.

— Знаеш, че съм добра ездачка.

Каубоите се оттеглиха и ги оставиха насаме. Елиз закуцука към коня си.

Тед искаше да ѝ помогне да се качи на седлото, но когато я докосна, усети мълчаливия ѝ протест и се отдръпна.

— Все още мисля, че трябва да се прибереш.

Тя засмука кръвта по дланта си на мястото, където някакъв камък беше разкъсал кожата.

— Аз се наех да работя.

Тед наблюдаваше как тя се качва на седлото, нахлупва шапката си и цъква с език, за да подкара Барабанист. Въпреки прашните си дрехи и разрошена коса, тя беше ослепително красива. Когато беше паднала от коня, Тед се бе уплашил както никога през живота си. Бе гледал как устните ѝ треперят, докато бе прокарвал ръка по тялото ѝ, за да се увери, че няма нищо счупено. Сега, докато я наблюдаваше, беше убеден в онова, което Лий му беше казала. Тя не се предаваше лесно. Тед се качи на коня си и я последва.

Той осъзнаваше, че каубоите му не можеха да разберат защо Лий беше дошла с тях, когато бяха тръгнали да приберат конете. Подобно на Слим Андерсън, повечето от тях открито не одобряваха присъствието ѝ в групата. Проклетите ботуши — трябвало бе да я остави да спечели глупавото надбягване. Той бе започнал да се тревожи за нея още от мига, в който Лий се бе появила със закъснение в корала.

Жените бяха непокорни, неразбираеми и абсолютно непредсказуеми. Гледката, която представляваше стройното тяло на Лий, натъпкано в тесните панталони, го подлудяваше и той подозираше, че същото се отнасяше и до хората му.

Тед заби четката в чашката и разби сапуна, докато не получи гъста пяна. Острият бръснач започна да се движи по лицето му и да реже двудневната му брада. Като кривеше лицето си, за да се обръсне по-добре, Тед се вгледа в отражението си в огледалото. Как беше допуснал да бъде въвлечен в облог, който щеше да обърка ритъма на живота в ранчото? Защо просто не ѝ беше отказал, когато тя беше настояла да си плати за ботушите?

Лий мразеше подаръците. Това си личеше по вирването на брадичката ѝ. Той не можеше да я вини за това, тъй като самият мразеше да бъде задължен на когото и да било. Ако семейство Бърк бяха приемали услуги, „Мързеливото Б“ нямаше да е едно от най-големите ранчота в щата.

Но Тед трябваше да се съобразява с хората си, а те не биха го разбрали. Те се разкъсваха между това да гледат една красива жена и да се опитват да подкарат стадо диви животни. Те говореха помежду си, задоволяваха естествената нужда на каубоя да се оплаква, но някои от тях съвсем честно изразяваха неодобрението си. По отношение на Лий оплакванията им бяха оправдани, въпреки че те се бяха опитали да ги прикрият. Новият каубой беше изключение. Той само гледаше с поглед остър като на ястреб.

По стар навик Тед избърса внимателно сапуна от бръснача си и плъзна острието в черния му кожен калъф. Той се наведе над легена, изми лицето си и го избърса.

Настроението му си оставаше все така мрачно. Лий беше закъсняла за първия си работен ден, но оттогава винаги пристигаше първа в корала. След няколко дни той беше спрял да се опитва да я вразуми.

Тед прокара пръсти през косата си и сложи шапката си. Докато слизаше по стълбите, закопча ризата си и завърза кърпата около врата си. Ранчото се подготвяше за есенното събиране на стадата. Да се прави на бавачка на някаква красавица, не влизаше в графика му.

Господи, тя беше красива. Докато вършеше нещо — независимо колко важно беше то, — през ума му минаваха диви нерационални мисли. Той бе виждал чувствата, изписани върху лицето ѝ. Беше докосвал страстната ѝ реакция. Неговият копнеж се беше превърнал в желание, което той едва успяваше да контролира. Тед бе искал да

разкъса дрехите ѝ и да притисне бедрата си в нейните. Добре, че точно в този момент Лий се беше отдръпнала.

Когато бе видял Лий на лунната светлина, с разголени рамене и разпусната коса, едва бе успял да овладее желанието си да я има изцяло. Тед не бе предполагал, че такава силна страст може да бъде освободена само от това, че държеше в ръцете си едно момиче.

Изруга мислено. Единствено той беше виновен за всичко това. Трябваше да се държи настрана от Лий, но как можеше да направи това, след като тялото му не преставаше да изпраща неподходящи сигнали? Пътуването до Абилийн щеше да ги раздели за известно време и той се надяваше, че така може би щеше да успее да овладее мислите си.

Лий вероятно щеше да го накара да чака до последния възможен момент, преди да му даде отговор на предложението за брак. Тед се разкъсваше от съмнения. Тя го беше попитала какво очаква от нея. Отговорът му се бе сторил достатъчно прост. Да бъде негова жена, да му роди деца, да обича... Какво му ставаше, по дяволите? Тя бе обичала Патрик. И колко други, освен него? Дали тя щеше да си спомни, че е спала в едно легло с него, вместо с брат му? Дали тя се питаше кой от братята е баща на детето ѝ?

Отиде в кухнята и си наля кафе. Тед сложи в чинията си шунка, пържени яйца и сос, разчупи една бисквита и я намаза в масло.

Не можеше ли Лий Дюбоа да си стои в къщата и да се грижи за Тоди и да остави мъжете да вършат мъжката работа? Той изяде бързо храната и допи кафето си. Не можеше ли просто да прави онова, което ѝ се казваше, и да забрави за проклетите ботуши? Той започна да обмисля задачите за деня и внезапно му дойде една мъглива идея, която постепенно започна да се прояснява. Едва успя да се въздържи да не се усмихне.

Тед отиде в корала точно навреме, за да види как Лий се навежда към каубоя от Канзас и му казва нещо, което го накара да се усмихне. Тед усети стягане в стомаха си и осъзна каква беше причината за това. Макучън беше приблизително на възрастта на Лий. Двамата, изглежда, вече бяха приятели.

След като кимна на каубоите и погледна със смразяващ поглед Мак, Тед започна да разяснява планове за деня.

— Ще закараме една каруца с храна на около половин миля от завоя на каньона, на изток от зимното пасище. Ще останем няколко нощи, докато не намерим стадото. Ще се разпръснем и ще видим колко животни са се отклонили. След това ще жигосаме недамгосаните животни. — Той млъкна и се огледа. — Ще трябва да си вземете необходимото, преди да тръгнем.

Неколцина от каубоите го изгледаха подозрително. Слим дори не скри раздразнението си.

— Не е ли малко рано да започнем да спим на земята? Тед се опита да не показва раздразнението си.

— Не е чак толкова рано. Босуел е чул слухове, че цените на пазара могат да спаднат скоро. Може да се наложи да подкараме добитъка по-рано, отколкото възнамерявах.

Той чу как Лий си поема дълбоко дъх.

— Отивам да си взема дрехите. Да взема ли и одеяло? — Преди той да успее да ѝ отговори, тя продължи: — Кой ще остане в ранчото с Веспер и Тоди?

— Хуан, брат му Ал и синът му Пако винаги остават тук.

— С ъгълчето на окото си той забеляза, че Мак се приближава към тях. Без да има някаква причина за това, на Тед му се прииска да стовари един юмрук в лицето на младежа. — Няма да ти трябва одеяло, Лий.

— Аз вече не съм грийнхорн, Тед.

— Сега нямаме работа за жена, Лий. Може би по-късно.

— Още не съм си изплатила ботушите и докато не го направя, ще яздя с вас. — Тя тръгна към къщата. — Няма да се бавя.

Тед стисна зъби. Беше забелязал, че каубоите му се питаха какви бяха отношенията му с жената на Патрик. Без съмнение някои от тях си мислеха, че Тед Бърк вече е спал с бъдещата си снаха. От тази мисъл му се повдигаше. Хората му чакаха да видят как ще се справи със ситуацията. Той се справи по единствения начин, който му беше известен — като не обърна внимание на Лий и посочи към спалното помещение.

— Вземете си нещата. Тръгваме след час.

След малко вече беше при задната врата. След още няколко секунди Тед вече тичаше нагоре по стълбите. Отвори вратата на стаята на Лий, влезе и я затръшна след себе си.

— Казах, че този път нямаме работа за жена.

Тя отвърна на погледа му сложила ръце на бедрата си и с гняв в очите.

— Заслужила съм си шпорите, господин Тед Бърк. И точно това е играта, нали — дали мога да върша работата; или не?

— Тя се приближи и лицето ѝ се озова на няколко сантиметра от неговото. Лий посочи с пръст към брадичката му. — Аз няма да се откажа.

Тя беше най-възхитителната жена, която бе срещал в живота си, и го завари неподготвен. Още веднъж разумът му бе замъглен. Той сграбчи ръката ѝ, задържа я в своята, след което притисна тялото ѝ плътно до своето и я целуна страстно.

Тя се опита да се освободи от силните му ръце като го заудря с юмрук по гърба. Тед облиза устните ѝ и усети прилив на силно желание, когато те най-сетне се отвориха под неговите.

Тя продължи да се извива, да го удря по гърба и раменете. Тед я притисна още по-силно, докато Елиз вече не можеше да се помръдне. След това той впи устни още по-жадно в нейните, задоволявайки копнежа си. Най-накрая се отдръпна, вдигна глава и пое дълбоко дъх. Устните му потрепнаха, сякаш се подиграваше на себе си, а после в погледа му се появи безмълвно извинение. Имаше само един начин да поправи грешката си.

— Пригответи си проклетия багаж — каза мрачно той. Преди да отвори вратата, Тед се обърна. — Докато работим, виж дали ще можеш да приемаш заповеди като всички останали.

Очите ѝ все още блестяха гневно.

— Добре — каза тя. След това добави толкова тихо, че той трябваше да напрегне слуха си, за да я чуе: — Като всички останали.

Тед тръгна надолу по стълбите, като мислено се ругаеше. Той не видя как на лицето на Лий се появява триумфално изражение, но тя не трябваше да се залъгва — следващата победа щеше да бъде негова. В кухнята той си наля чаша кафе и тръгна към корала, като се питаше какво ли щяха да си помислят каубоите, когато Лий се появеше, за да язди с тях. Едно нещо беше сигурно — те нямаше да попитат защо.

Вярна на думата си, тя се появи готова за път. Беше прибрала косата си назад и я беше вързала с тъмна панделка. Тя се огледа безгрижно, кимна на мъжете, изведе коня си от корала и се качи на

седлото. Когато спря близо до Макучън, той я поздрави с леко докосване на ръба на шапката си.

Каруцата с провизиите се появи иззад плевнята. Мъжете се скупчиха около каруцата с радостни викове, обладани от вълнението преди събирането и подкарването на стадата.

— Том, Спиз, вие ще тръгнете напред преди нас. През по-голямата част от деня ще броим говедата. Това ще даде на Дебелия време да закара каруцата до южния бряг на Бул Крийк. — Той им даде знак да тръгват.

Слънцето бе започнало да се издига в безоблачното небе. Никой не говореше и не обръщаше внимание на Лий и това радваше Тед. Пред групата се простираха равните пасища и високата трева на прерията. Докато яздеха напред, споменът за сутрешната му среща с Лий предизвика някакво почти недоловимо предупреждение в съзнанието на Тед. Тя беше постигнала малка победа и колкото и доволна да беше от това, той нямаше намерение да ѝ позволява да се възползва от предимството си. Чувствата му се намираха твърде близо до повърхността. Нейните също.

Той бе изваден от размисъла си от вика на един от ездачите начело на колоната.

— Бизони! Голямо стадо на около пет мили след възвишението.

Елиз докара коня си толкова близо до жребеца на Мак, колкото беше възможно, без двете животни да се докоснат. Коженият камшик на каубоя беше навит и закачен за седлото му. Когато на него му стана неудобно, тя му се усмихна.

— Какво ще стане сега, Мак?

Мак избягваше да я погледне в очите.

— Просто ще яздим, мадам. Големият шеф е хвърлил око на северното пасище. Изглежда, че ще трябва да заобиколим бизоните. Това означава, че няма да стигнем до Бул Крийк тази вечер. — Той кимна и се отдалечи, за да се присъедини към останалите.

Елиз се загледа изненадано след него. Какво се бе случило с приятелски настроения каубой, та да го лиши от добронамерените му закачки? Отговорът ѝ дойде като гръм от ясно небе. В очите на каубоите тя не беше бъдещата съпруга на Патрик Бърк, а жената на Тед. Това съобщение вероятно е било предадено и на Макучън. Тя си спомни за падането си от коня и колко бързо Мак бе реагирал и бе убил

гърмящата змия. Той бе видял как Тед я държи в ръцете си. Очите ѝ се замъглиха от сълзите, които напиха в тях, и през мъглата тя видя, че Тед язди към нея.

Той се изравни с нея.

— Ще заобиколим на югозапад. Това ще ни забави, но нямаме друг избор. Там ще останем да пренощуваме.

Елиз потръпна.

— Не те ли е страх, че добитъкът може да подивее?

— Ще им дадем достатъчно пространство.

Тя забеляза, че той гледа тревожно към хоризонта. Погледът му се местеше от една точка към друга.

— Нещо не е наред ли?

— Не.

На нея ѝ се искаше да разбере реакцията му на присъствието ѝ и затова тя отново насочи вниманието му към себе си.

— Благодаря, че ми позволи да дойда. Той се изсмя отнесено.

— Алтернативата беше по-лоша, тъй като ставаше въпрос за истината. Никога не съм предполагал, че купуването на чифт ботуши може да се превърне в такъв проблем. Искам да знаеш едно нещо. Ще свършим тази работа колкото се може по-бързо, за да се върнем по-скоро у дома при момчето.

Елиз наблюдаваше как той се отдалечава. Тоди ѝ липсваше и тя се чувстваше виновна, че го беше оставила сам. Вesper го обичаше, но това не беше същото. Елиз въздъхна. Дали в желанието си да бъде независима от Тед не беше изневерила на Тоди?

Ездачите се разпръснаха по възвишението и изчакаха каруцата да ги настигне. Тъй като каубоите не я приемаха и тя се чувстваше неловко в компанията им, Елиз яздеше сама.

ГЛАВА СЕДМА

Тед гледаше как Дебелия подканя твърдоглавите си мулета да вървят напред. Той чу как раздражителният готвач ругае, докато каруцата с провизиите подскачаше върху неравната земя.

— Дий, мързеливи, некадърни добичета. Вие сте по-бавни от волове и също толкова тъпи. Първо не можех да ви накарам да тръгнете. Сега пък не мога да ви спра.

Дебелият избра за лагер едно място зад високо възвишение, заслонено от огромна скала и на няколко метра от чиста вода. Скоро той беше запалил огън и приготвяше готварските си пособия.

Поединично и по двойки каубоите започнаха да се появяват в лагера.

— Не бъдете твърде лакоми — предупреди ги Дебелия. — Телешкото, бобът и хлябът може да намалее бързо. А този кафеник със сигурност ще започне да говори.

Мак не се присъедини към общия смях. След като каубоите се нахраниха, той събра всички метални чинии, за да ги измие и изсуши, без да прикрива неудоволствието си от това. Той прибави към огъня изсъхнали бизонски изпражнения и всичко друго, което успя да намери, след което отиде да потърси още. Нито един от ездачите не смееше да подиграе новия каубой за това, че сега беше дясната ръка на Дебелия, въпреки че беше обичайно опитомителят на коне да помага на готвача. Може би не смееха да го закачат заради висящия ниско на бедрото му колт. А може би заради начина, по който той ги гледаше в очите, когато говореше с тях.

Мак прекара едно въже около няколко фиданки и уви края му около един висок дънер. Докато ездачите сваляха седлата, той спъваше конете им с въжето. Когато над прерията падна мрак, Мак хвърли собственото си седло на земята, като си избра място, откъдето можеше да вижда всички коне.

Каубоите си избраха места за спане и замъкнаха седлата си там, за да ги използват за възглавници. Скоро всички бяха легнали и

слушаха как Мое Лангли свири на хармониката си. Неколцина дори пееха.

Тед даде знак на Лий да сложи седлото на мястото, което той й посочи между себе си и Макучън. Той се чувстваше по-спокоен, тъй като тя щеше да прекара нощта в безопасност. Когато Тед погледна към Мак, очите на каубоя потъмняха.

Мак свали безгрижно камшика от седлото си и го сложи на земята така, че можеше да го сграбчи във всеки момент. След това легна на земята и положи глава върху седлото си. След няколко секунди нахлупи шапката върху лицето си.

Обърнал гръб на останалите каубои, Тед заговори толкова тихо, че само Лий можеше да го чуе.

— Ако искаш да се измиеш, край потока ще си в безопасност.

— Не мога да ги чакам да заспят — каза тя.

— Няма нужда. Преди да се върнеш, те вече ще хъркат. Тя хвърли бегъл поглед зад себе си, погледна Тед и се намръщи.

— А индианците?

— Няма от какво да се страхуваш. Хайде. Ще дойда с теб донякъде.

Тя се изправи и го последва по пътеката, която криволичеше между дърветата. Потокът ромолеше тихо и успокояващо в тъмнината.

Когато стигнаха до една голяма върба, Тед й даде знак да продължи сама.

— Ще те чакам тук.

Той я наблюдаваше как разкопчава ризата и сваля колана си, след което се обърна с гръб към нея и започна да свива цигара. Мислите му се насочиха към Макучън. Лицето на новия каубой беше младо, но той гледаше с очите на човек, който бе видял много. Без съмнение, това беше така. Тед изобщо не се изненада, когато Мак се приближи към него.

Макучън се обърна така, че остана с гръб към потока, и се облегна на едно дърво.

— Качих се да огледам околността от възвишението, господин Бърк. Няма нищо, освен пясък, гущери и гърмящи змии. Сега, когато стадото бизони е толкова близо, това бързо ще се промени.

— Чудя се кой ще пристигне тук пръв — ловците на бизони или индианците.

— Колко време ще ни бъде необходимо, за да заобиколим стадото?

— Почти целият ден. Ще трябва да се движим бавно заради Дебелия. Пък и не искаме да подплашим бизоните и да ги накараме да побегнат. Ще ни трябва още половин ден да стигнем до северното пасище.

— Госпожица Дюбоа умори ли се вече?

Тед хвърли един бърз поглед към потока и видя купчина дрехи. Още един поглед задоволи нуждата му да знае къде се намираше Лий. Той стоеше така, че Мак не можеше да вижда зад него, но не бе трябвало да се притеснява за това. Случайно или не, младежът гледаше в противоположната посока.

— Грешка беше, че й позволих да дойде — каза Тед.

— Изглежда, че не сте имали голям избор. — Мак се изсмя тихо.
— Ако изобщо сте имали избор.

Тед изпита възхищение от Макучън и лаконичния начин, по който той беше изразил наблюденията си.

— Оставих се тя да ме убеди.

— Предполагам, че не й е било трудно.

— Имам чувството, че нямаш желание да бъдеш опитомителят на „Мързеливото Б“.

Мак заговори бързо.

— Обичам конете и ми харесва да яздя за „Мързеливото Б“, но мразя да обслужвам каруцата с провизиите.

Тед искаше да задържи младежа, дори ако собствените му чувства започваха да му играят номера, когато видеше Лий и Мак заедно. Не че той вярваше, че Мак се държеше нелоялно спрямо него. Когато се наложеше да прецени някой мъж, Тед обикновено можеше да разчита на инстинктите си. Що се отнасяше до Лий, той трябваше да мисли за репутацията ѝ, но можеше да се обзаложи, че Мак няма да ѝ направи нищо лошо.

— Ако успееш да издържиш още няколко дни, ще кажа на Босуел да потърси друг човек за тази работа.

Макучън кимна.

— Ще издържа.

Откъм потока се чу плискане на вода и двамата се спогледаха.

— Предполагам, че ще отида да си легна — каза Мак. — Надявам се да успея да заспя.

Тед се облегна на едно дърво и зачака. Когато Лий се появи, ризата ѝ беше леко отворена, а платът беше залепнал за влажната ѝ кожа. От косата ѝ капеше вода и когато тя се доближи достатъчно, той посегна да отметне мокрите кичури от лицето ѝ. Тед направи непохватен опит да закопчае ризата ѝ и кокалчетата му се отъркаха леко в гърдта ѝ. Когато тя потръпна, той се усмихна.

— По-добре ли се чувстваш? Предполагам, че ти е студено.

— И двете — прошепна в отговор тя. — Водата беше като лед, но е прекрасно да се почувствам отново чиста.

Лунната светлина се процеждаше през листата на дърветата и караше косата ѝ да изглежда като направена от сребро. Запленен от гледката, той не сваляше очи от красивото ѝ лице. Когато езикът ѝ се плъзна до ъгълчето на устата ѝ, Тед не успя да се въздържи. Той наведе глава и докосна с устни нейните.

— Лека нощ, Лий. Утре ще ставаме рано.

Тед гледаше как Лий се събужда от звуците на гласове и тропота на конски копита. Разрешената ѝ коса, пръсната по лицето и раменете ѝ, му напомни за една друга нощ, която тя беше прекарала в леглото му, мислейки го за Патрик.

Тя седна и се протегна, след което се огледа и го забеляза. Лий прокара пръсти през косата и се усмихна. Върза гъстата си грива на две дебели плитки, тя обу ботушите си и се изправи. Когато Дебелия каза, че закуската е готова, Лий също беше готова.

Каубоите я оставиха първа да си вземе храната. Те ѝ хвърляха по един бегъл поглед или изобщо не я поглеждаха. Само Мак я попита как е спала.

Тя взе храната си и отиде до ръба на кръга, за да се нахрани сама. Тед забеляза предизвикателно стиснатите ѝ устни, но не и преди да види наранения ѝ поглед. Господи, колко съжаляваше, че ѝ беше позволил да дойде. Той не можеше да измисли начин да я накара да се върне в ранчото, без да си създаде по-големи неприятности.

Тед повиши глас, за да го чуят всички.

— Ще заобиколим от югоизток, след което ще се отправим отново на запад. Така няма да подплашим бизоните. Ще се забавим, но

това не може да бъде избегнато. — Той се обърна към Босуел. — Успя ли да преброиш добитъка, който срещнахме?

Босуел излезе напред с дрънчащи шпори и присви очи за малко към каубоите. Той извади от джоба си парче намачкана хартия, наплюнчи върха на един молив и започна да чете.

— В равнината, около двадесет и пет недамгосани добичета, седемдесет и пет крави, половината или повече от тях на една година... Шестдесет бичета. В каньона не сме влизали. — Той отбеляза нещо на хартията и я приглади с ръка. — Пасището не е голямо, но тревата е добра. Освен това, двамата със Слим забелязахме около седемдесет и пет крави с марката на „Мързеливото Б“ да пасат по хребета Рейзърбек. Около четиридесет долу в равнината йод хълма.

Тед пресмяташе наум, прокара ръка през косата си и нахлупи шапката си.

— В момента на пазара дават средно по четири долара на глава.

Той видя, че Лий, която слушаше Босуел, се обръща към него.

— Колко процента от цялото стадо представлява тази бройка?

Тед се поколеба за малко, след което й отговори, сякаш това беше съвсем нормален въпрос, който една жена задаваше всеки ден.

— Между десет и петнадесет процента. Ти как мислиш, Бос?

— Вероятно — изръмжа Босуел, без да вдига очи. Лий изглеждаше силно заинтересована.

— И ще получиш четири долара на пазара в Тексас? А ако продадеш добитъка на изток?

— Може да стигне до четиридесет долара на глава.

— При петнадесет процента цялото стадо трябва да е около две хиляди и петстотин глави. При четиридесет долара на глава можеш да изкараш около...

— Да? Колко? Тя се облещи.

— Сто хиляди долара.

Линиите около очите и устата му се втвърдиха.

— Но не всички глави ще стигнат на пазара. Някои ще се изгубят по пътя, а други ще умрат.

Тед се питаше как беше позволил да бъде въвлечен в тази бъркотия. Пасището беше мъжка територия. Една жена трябваше да бъде защитавана, търсена, оценявана, а не да се скита на свобода и да изчислява цени на добитъка и да се мери с група стари каубои.

Той видя как Босуел прибра листчето в джоба на ризата си и тръгна към коня си. Неколцина от каубоите се размърдаха и започнаха да мърморят нещо помежду си. Той видя, че Макучън се опитва да прикрие усмивката си зад внезапната нужда да затегне колана на седлото си. На Тед не му убягна и болката, която се появи за кратко върху лицето на Лий.

Благодарен, че Бос не беше жена, той отиде да вземе коня си. Когато се качи на седлото, вдигна ръка за довиждане и пришпори животното.

— Жени — измърмори той, докато се отдалечаваше. — На пасището на един мъж му трябва жена толкова, колкото на една крава ѝ трябва втори чифт рога.

Късно следобед Елиз спря под рядката сянка на една мескитова горичка и слезе от седлото, за да се разтъпче. Тя се обърна да огледа ездачите и погледът ѝ се спря върху Тед. Той сигурно беше усетил, че тя го гледа, защото я погледна. Няколко минути по-късно спря да говори с Босуел и препусна към нея.

С едно бързо движение Тед скочи от седлото си и я попита:

— Нещо не е наред ли?

Елиз не можеше да го погледне в очите.

— Давам малка почивка на задните си части. — Тя започна да опипва юздите. — Не съм сигурна какво се случи тази сутрин.

— Къде си се научила да смяташ толкова бързо?

— Татко постоянно повтаряше, че човек трябва да знае как бързо да изчислява шансовете.

— Лий!

— И затова ме научи — добави тя.

— Погледни ме.

— Това не е толкова трудно, когато веднъж разбереш същността му.

Той се приближи до нея. Гласът му беше тих и груб.

— Погледни ме, Лий! Тя продължи да говори.

— Разбира се, аз не се научих веднага, нали разбираш. След известно време вече ми беше много лесно.

Ръката му се плъзна нежно по бузата ѝ, той хвана с пръсти брадичката ѝ и повдигна главата ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите.

— Не се тревожи за това. Каубоите се чувстват неудобно, когато наоколо има жени. Сигурен съм, че никога досега не са срещали жена, която може да смята проценти и при това няма нужда от хартия.

— И какво трябва да направя? Да крия факта, че мога да чета и пиша ли? Не ми се струва твърде честно.

— Лий, аз не искам от теб да криеш нищо.

— Тогава какво искаш?

— Да уважаващ мястото на мъжа. Тези каубои са свикнали да си вършат работата и я вършат добре. Те се изразяват с малко думи и признават само една власт — на човека, който ги е наел. Тук няма място за хвалби или показност.

— И ти мислиш, че аз се хвалех?

— Не е така.

— Не те са помислили, че се хваля. Той сви рамене с безразличие.

— Възможно е.

— Струва ми се, че съм влязла в тази игра с чифт двойки.

— Може би ще изтеглиш и трета — каза той. Викът на един ездач привлече вниманието им.

— Хей, господин Бърк! Бизони на около половин миля оттук.

Тед махна с ръка и се метна на седлото.

— Тръгвам. Не се мотай тук твърде дълго.

— Не се мотай тук твърде дълго — изимитира го тя, докато гледаше как се отдалечава. Когато видя, че Тед стигна до Слим, Елиз се качи на коня си и пое към мъжете.

Когато се приближи достатъчно, тя се отдалечи настрани и потърси една скална грамада, от която можеше да наблюдава големите животни в долината, които пасяха спокойно. Сигурно бяха повече от хиляда! Гледката накара дъха ѝ да замре. Веднъж един дългорог бик излезе от храстите и започна да рови с крака земята. Огромните чудовища изобщо не се впечатлиха от рогата му и не му обърнаха внимание. Бизоните се придвижваха на юг, където само осеяната с мескитови дървета прерия ги делеше от течащата на петстотин мили оттам Рио Гранде.

Без да обръща глава, Елиз посегна зад себе си и отвори торбата, която висеше на седлото ѝ. Тя извади скицника и въглена си и след

няколко минути вече беше забравила всичко и се беше концентрирала върху това да увековечи гледката върху хартия.

Тя все още не беше преодоляла болката от разговора си с Тед и когато свърши, обърна страницата и нарисувa очертанията на бизонска глава. С няколко сръчни движения добави очите, носа и малки извити рога, като за последно остави косата.

Чу зад себе си приглушен смях. Обърна се рязко и видя Мак. На него очевидно му беше много забавно.

— Сигурна ли сте, че точно това искахте да нарисувате? Тя погледна към скицата, на която разкривеният образ на Тед се беше слял с бизонската глава. Елиз огледа критично рисунката.

— Носът не е съвсем същият.

— Не съм съгласен. — Мак се засмя. — Не се ли държите малко сурово с него?

Елиз огледа лицето на Мак внимателно.

— Той се държи сурово с мен.

— Той ви позволи да дойдете с нас, макар да знаеше, че не трябва. Вижте какво се случи тази сутрин.

— И ти ли, Мак? Той си рамене.

— Това не е мой проблем.

— А ако беше?

— Вие сте много красива, госпожице Дюбоа. — В очите му избухна тъмносин пламък. — А тук има петнадесет мъже с разгорещена кръв, жадуващи за жена. Някои от тях се държат достатъчно глупаво, когато наоколо има жена, както бизоните през размножителния си период.

— Не мога да променя лицето си. — Тя усети как в очите ѝ напират сълзи. — Татко казваше, че човек трябва да се научи на всички умения. — Гласът ѝ отслабна. — След това нямало да се...

Той се поколеба, след което добави тихо:

— Да се страхува ли, Лий?

По дяволите. Какво още беше видял той? Тя завърши изречението си.

— Няма да останеш без чипове, преди да бъде изиграна последната ръка. — Вятърът беше пръснал няколко кичура коса по лицето ѝ и тя ги отметна раздражено назад. — Искam да науча всичко, което мога, за добитъка, за пазара, за конете — за всичко.

— Доста трудна задача за такава красива глава. Неочакваната нежност в гласа му я накара внезапно да се почувства потискащо самотна. Тя си нямаше никого, нито дори приятел, със сигурност никого, на когото да може да се довери. Тед я караше да се чувства в безопасност, защото Тоди беше Бърк, но рано или късно той щеше да научи истината и тогава повече нямаше да има кой да я защитава.

Тя погледна към бизоните, които пасяха под нея, към хоризонта, който се сливаше с небето, към каубоите, които се бяха отпуснали в седлата си. Прииска ѝ се да ги нарисува.

— Предполагам, че е време да тръгваме. — Елиз поведе коня си нагоре по възвишението.

Когато Елиз и Мак стигнаха при останалите, Тед бе спрял коня си, за да огледа по-добре някакъв ездач, който галопираше срещу тях.

— Прилича ми на момчето на Ансън Такъри, Бос. Босуел наклони глава.

— Той е.

— Здравейте, господин Бърк. Аз съм Ели Такъри — каза момчето. — Татко ме прати да ви донеса едно съобщение.

— Разбира се, Ели. Познах те. Предполагам, че си жаден. Слез и ела да пийнеш нещо. Имаш ли нещо, с което да нахраниш един гладен мъж, Дебелак?

Ели слезе от коня си. — Разписанието на дилижанса от Таскуса е променено. Той ще мине оттук на път за Абилийн вдругиден, ако все още се интересувате от пазара на добитък. Следващият е чак след месец. — Момчето взе храната, която му подаде Дебелия. — Татко каза, че ако тръгнете веднага, трябва да се върна с вас. Ако решите да изчакате, аз трябва да остана с вас, докато той не дойде да ме вземе.

Тед се обърна да погледне Елиз, след това се обърна отново към момчето.

— Чакай да помисля малко, Ели.

Последва неловка тишина и Елиз усети как напрежението се покачва. Ако Тед се върнеше с Ели, какво щеше да прави тя? Огледа каубоите, които се бяха наредили в кръг, погледна към Слим с неговата егоистична усмивка. Той щеше да умре от удоволствие да я види как тръгва обратно към къщата.

Погледът на Тед се местеше от Слим към Мак, докато преценяваше от кого можеше да се лиши. Вятърът вдигна прах и го

запрати към тях и Елиз се обърна с гръб. Когато погледна през рамо, забеляза, че Слим клатеше глава.

Умолителният му глас се чуваше над воя на вятъра.

— Тук няма ли нужда от мен?

— Ти можеш да я заведеш у дома и да се върнеш до утре сутринта. Може дори да се върнеш навреме, за да хапнеш от закуската на Дебелия. И, Слим, върни я у дома здрава и читава.

Той погледна към Босуел и кимна, след което се обърна към каубоите.

— Момчета, току-що настъпи промяна в плановете.

По някаква необяснима причина, Елиз погледна към Мак. Лицето му беше безизразно. Защо Тед не беше избрал него да я придружи обратно до къщата вместо онзи начумерен Слим?

Когато Тед тръгна към нея, Елиз разбра, че той искаше да види някакъв признак, че тя е взела решение относно предложението му за женитба. Прииска й се точно сега двамата да бяха сами. Щеше да бъде ужасно, че всички тези мъже щяха да гледат, докато тя му даваше своя отговор.

Мак избра точно този момент, за да прекара коня си между Тед и каубоите, като по този начин те не можеха да виждат какво става зад коня. След това Мак спря, за да оправи каишите на седлото си. Това все пак представляваше някакво уединение.

Елиз стоеше неподвижно и гледаше Тед. Вятърът свистеше около тях и Тед се приближи, за да бъде чут, без да му се налага да вика.

— Предполагам, че ще трябва да се разделим за две-три седмици.

Той искаше отговор. Тя въздъхна. Не можеше да се пребори със съдбата. Елиз се запита какви ли бяха шансовете разписанието на дилижанса да бъде променено отново, преди той да стигне до спирката.

— Виждам колко усложнявам положението. Не трябваше да идвам.

— Правилно или грешно, решението беше взето в ранчото. Сега трябва да вземем друго решение.

Елиз се втренчи в дълбините на зелените очи на Тед и отчаяно й се прииска да бъде напълно честна и да му признае цялата истина за себе си. Като повечето жени, тя беше готова на всичко, за да създаде

дом на бебето си, но не можеше да се отърве от желанието си да бъде начисто с Тед.

— Играта отворена ли е още?

— Да.

Сърцето ѝ заби учестено докато изричаше думите.

— В такъв случай предполагам, че ще се включа. Стори ѝ се, че Тед сякаш се отпуска. Дали не си въобразяваше?

— Ще уредим всичко, когато се върна. Ще поканим всички от околността.

Искаше ѝ се да заплаче.

— Страх ме е.

Той нежно повдигна лицето ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Няма за какво — каза тихо той. — Аз ще бъда до теб.

Какво можеше да знае той за начина, по който се чувстваше тя? Можеше ли да види сълзите, които заплашваха да изпълнят очите ѝ? Бракът между един мъж и една жена трябваше да бъде сключен по сърце, защото те искат да принадлежат един на друг, а не по някаква тъмна и неясна причина, която, ако бъдеше узната от другия, щеше да ги раздели.

Тя въздъхна.

— Предполагам, че си прав. Така, както стоят нещата в момента, ние създаваме скандал.

Той сложи ръце върху раменете ѝ и я придърпа към себе си. Погледът му се плъзна по лицето ѝ.

— Все още няма скандал, но може да се получи, ако продължим да я караме както досега.

Елиз усети как се изчервява. Гласът ѝ беше почти Шепот.

— В такъв случай, ако Слим е готов, можем да тръгваме. Пръстите му я стиснаха по-здраво.

— Разочарована ли си от това, че трябва да се върнеш? Тя поклати глава.

— Не съвсем. Но наистина исках да си платя за ботушите. Тихият му смях ѝ подсказа, че Тед я разбира.

— Когато се оженим, ще приспадна стойността на ботушите от средствата ти за домакинството.

— Но ще искам да ми дадеш разписка.

Той се разсмя.

— Обзалагам се, че ще го направиш.

— Ще заложиш на сигурно.

Елиз знаеше, че той ще я целуне, преди още Тед да я беше притиснал към себе си. Устните му се спуснаха върху нейните. Тя усети как стомахът ѝ се стяга и се зарадва, че бяха скрити зад коня на Мак. Когато устните на Тед докоснаха нейните, тя затвори очи и по цялото ѝ тяло премина сладка тръпка. Целувката ѝ се стори безкрайна, отнемаше силите ѝ и тя се вкопчи в него. Устата му се движеше нежно по устните ѝ и езикът му се опитваше да ги разтвори.

Той се отдръпна, като дишаше тежко.

— Според мен — каза той с дрезгав глас, — това не е подходящ начин да се сбогуваме.

Елиз успя да намери гласа си.

— Време е да тръгваме със Слим.

Погледите им се срещнаха за миг и тя видя в очите му нещо, което не можа да разбере. Дали Тед беше също толкова удивен от огъня, който бушуваше между тях, колкото беше и тя? Или просто се питаше какво кроеше бъдещето за тях?

— Ще наредя на Слим да не те изпуска от погледа си, докато не стигнете до ранчото.

— Не вярвам, че вече загубих работата си — каза весело тя, опитвайки се да даде време на чувствата си да се поуспокоят.

— В ранчото имаш достатъчно работа, а скоро ще имаш и още повече.

— Тоди ми липсва.

— И на мен.

Двамата се отправиха към коня ѝ и без да обръща внимание на каубоите, Тед я вдигна и я сложи на седлото.

— Ще се видим, когато се върна.

Слим я чакаше при една група мескити. Той избягваше да я гледа в очите и когато тя стигна до него, той подкара коня си напред, без да продума. Елиз погледна към слънцето и реши, че трябва да беше около осем часа. Дори ако язدهа бързо, пак нямаше да успеят да стигнат до ранчото, преди да се стъмни.

Не беше изминало твърде дълго време, преди Елиз да осъзнае, че Слим нямаше никакво намерение да разговаря с нея. Мрачното му настроение не изчезна чак до следобед, когато той бръкна в дисагите

си и извади малко сушено месо, подаде ѝ част от него и захапа своята част.

— Благодаря, Слим, но Дебелия ми даде храна. Ще я поделим.

— Задръж я — отвърна той. — На такава езда съм свикнал да ям сушено месо. — Той спря коня си и слезе. — Ще починем няколко минути.

Елиз слезе и се отпусна под рехавата сянка на едно мескитово дърво.

— Колко още ни остава?

— Изминали сме повече от половината път. След два часа ще бъдем при Френчманс Кросинг. — Той посочи към два хълма в далечината. — Натам сме тръгнали.

Малко по-късно Слим ѝ каза да се качва на коня и двамата отново поеха напред, като понякога следваха пътя, оставен от добитъка, а понякога просто се движеха на юг през пасищата. Тук кожата с нейните остри ръбове растеше по-високо от обикновено и драскаше краката на Елиз. Вятърът беше все така силен и хвърляше пясък и прах в лицето ѝ. Слим отново бе потънал в мълчанието си.

Когато стигнаха Френчманс Кросинг, слънцето вече беше ниско в следобедното небе. Те слязоха, за да дадат на конете си вода. Вятърът донесе до тях звука от тропот на конски копита и Слим ѝ даде знак да поведе коня си към една кедрова горичка.

— Команчи — прошепна той. — Далеч са и не са ни забелязали.

— Накъде мислиш, че са тръгнали?

— Вероятно са съгледвачи, които търсят бизоните.

— А каубоите от „Мързеливото Б“?

Лицето му отново стана мрачно, той свали шапката си и се почеса по главата. След това я погледна с тъгълчето на очите си.

— Предполагам, че някой трябва да ги предупреди. Елиз гледаше в посоката, в която се бяха отдалечили индианците.

— Можеш ли да заобиколиш индианците и да излезеш пред тях?

— Тед каза да те заведе в ранчото.

— Колко път има дотам?

Той пресметна нещо на ум и след няколко секунди ѝ отговори.

— Бих казал около пет мили. Не повече от седем.

— В такъв случай мога да се прибера и сама. Не ме е страх. В крайна сметка, диваците се интересуват повече от бизоните.

Слим обмисли думите ѝ и сбърчи чело.

— Предполагам, че си права. — Той тръгна към коня си. — Тогава аз тръгвам. Ти продължи на югоизток през клисурата. Скоро ще се натъкнеш на път от стадо крави. Няма как да го пропуснеш.

Елиз го гледаше как се отдалечава. Тя се уви по-плътено в якето си, за да се опита да прогони внезапното чувство за самота, което я беше обзело. В далечината се чу самотният вой на койтоот и тя бързо се качи на седлото си.

Елиз се опита да не мисли колко близо беше слънцето до хоризонта и колко по-тъмно щеше да бъде, когато стигнеше до скалата и равнината. Тя заби пети в хълбоците на Барабанист и го подкара в тръс.

Когато стигна до скалата, сенките бяха станали по-дълги. Тя се опита да не мисли за Тед, за това как бе изглеждал той, преди да я целуне за довиждане, за това какво щеше да каже за спането в едно легло с него след сватбата им.

Внезапно кедровите клони се разтвориха и една кожена ръкавица посегна към юздите на Барабанист; едновременно с това една груба ръка сграбчи Елиз за китката и я смъкна от седлото. Двама мъже се надвесиха, смеейки се над нея.

Те започнаха да разкъсват ризата и панталоните ѝ, като същевременно разкопчаваха легинсите и панталоните си. Мръсните им тела миришеха на пот и прах. От лошият им дъх ѝ се повдигаше.

Когато Елиз успя да се измъкне, те отново я хванаха, още повъзбудени от противопоставянето ѝ. Тя се бореше, риташе ги с ботушите си, като се целеше в болезнени места и понякога улучваше.

Внезапно единият се метна с тежестта на цялото си тяло върху нея, събори я на земята и я затисна. Гадната му уста беше точно над нейната.

Тя се опита да се освободи, извиваше се, плюеше го, опитваше се да го ухапе. Камъни се забиваха в задника и гърба ѝ. Една груба ръка сграбчи гърдата ѝ, а друга посегна между бедрата ѝ.

— Спри да се съпротивляваш, момиче. Ще ти покажем какво си изпуснала.

Другият се беше отдръпнал.

— Ще седна на този дънер, Пинкстън. Но не се бави много. И аз бързам. Почти бях забравил какво е да бъда с жена.

Когато онзи с името Пинкстън се надигна, за да бръкне в панталоните си, Елиз изпищя от гняв и ужас. Той се хилеше диво и държеше члена си като някакво странно оръжие.

В отчаянието си тя сграбчи една шепа пясък и го хвърли в очите му, след което заби пръсти в орбитите му.

Той покри лицето си и се претърколи встрани, като ругаеше. Елиз скочи на крака и се затича. Паниката я караше да бяга към клисурата и тя започна да се препъва по скалите. Внезапно глезенът ѝ се огъна и тя падна на колене. Елиз бе обзета от пълно отчаяние. Беше стигнала до задънена улица.

Ловците на бизони бързо осъзнаха какво се бе случило. Дивият им смях проехтя над канарите.

— Ти си първи, Ярдли — предложи великодушно Пинкстън. — Все пак ти я видя преди мен.

— По-лоши от животни — прошепна тя, стиснала зъби от омраза и гняв. Хванала по един камък във всяка ръка, Елиз се обърна към тях, готова да се бие до последни сили.

Те продължиха да си подвикват, докато се катереха по скалите.

— Тя е жената на Тед Бърк, Пинкстън — извика Ярдли на другаря си. — Предполагам, че това няма да му хареса много, но какво, по дяволите, тя е била доста заета в Боги Крийк. Какво означава още един мъж?

Отчаянието изпълни очите ѝ със сълзи. Беше загубила борбата. Нямаше къде да избяга.

ГЛАВА ОСМА

Сивият ястреб излезе пред своята тини. В продължение на много луни той не беше чувствал нито спокойствие, нито хармония с владенията на своето съществуване. Около него се въртяха шумове и видения, разгневени и ужасни неща, които той не можеше да контролира. Ирландското му потекло го предупреждаваше с мрачни знамения, а индианският му дух с леки поличби.

Облечен само в набедрена препаска, той отиде до брега на потока и влезе в хладната вода. Когато се изми, смачка ментови листа по тялото си. След това потопи два пръста в купа с боя и изрисува по една широка синя линия от двете страни на лицето си. После потопи пръсти в черната боя и нарисува по една черта на челото и на брадичката си. След няколко минути той вече търсеше коня си в храсталака.

Сивият ястреб язди, докато слънцето не се издигна над ръба на каньона, обиколи небето и се спусна към хоризонта. Докато яздеше, гневът постепенно напусна изражението му, но болката в стомаха му беше все така силна. Той чуваше предупреждението, което му носеше вятърът, което скалите отразяваха и което му нашепваха листата на дърветата. Дните на войните команчи бяха преброени.

Силни, диви викове и крясъците на жена привлякоха вниманието му. Скрит в една цепнатина в каньона, той видя как жената се изплъзва от омразните ловци на бизони, без да знае, че той я наблюдава от сенките. Тя се затича към него, като хлипаше, препъваше се и се опитваше да задържи разкъсаната си риза.

Ловците я измъчваха с мръснишки заплахи и самохвални обещания. Тялото ѝ щяло да им даде часове на незапомнено удоволствие. Когато се изморели, ако още бъдела жива, щели да я убият и да я скрият йод скалите, за да бъде намерена лесно от вълците.

От онова, което се разиграваше пред очите му, Сивият ястреб заключи, че жената беше смела. Той дълбоко уважаваше и дори смелостта на ранен койот и също толкова дълбоко мразеше ловците на

бизони. Заради мъже като тях огромните стада от бизони вече не кръстосваха прерията, народът му гладуваше и поради това зимният студ ставаше все по-застрашителен.

Тъмна сянка премина по челото му. Разстоянието между жената и преследвачите ѝ намаляваше. Мъжете се събраха, след това се разделиха, като единият тръгна наляво, а другият надясно. Като притиснато в тъгла животно, жената се приготви да се бие.

Тя сграбчи по един камък във всяка ръка и започна да отстъпва бавно към мястото, на което се криеше вождът. Без да се помръдва, индианецът продължи да я наблюдава, докато скоро беше необходимо само да се наведе от коня си, за да я улови.

Когато тя се сблъска с гърдите му, въздухът излезе от дробовете ѝ. Тя се задави и се обърна, за да го погледне. Лицето ѝ пребледня. „О, господи!“, прошепна тя.

Той носеше цялата ѝ тежест в сгъвката на лявата си ръка. Вождът сръчно подкара коня си през една пролука в скалите и го пусна в галоп. Ловците ги изпратиха с ругатни и заплахи и Сивият ястреб изсумтя доволно.

Когато се отдалечиха, вождът огледа лицето на жената. Косата ѝ бе обляна от лъчите на залязващото слънце и беше пръсната върху ръката и бедрото му като разтопено злато.

Той знаеше, че тя го наблюдава през клепачите си. Докато ѝ говореше нежно, усещаше как сърцето ѝ бие учестено.

— Не се страхувай, Ярка коса. Вече си в безопасност. Устните ѝ се раздвижиха и тя се опита да каже нещо.

Отдръпна се колкото можеше по-далеч от него, след което внезапно изпищя, измъкна се от ръцете му и скочи на земята. Падна, изправи се на ръце и колене, след това успя да стане и се затича.

— Глупава жена — измърмори той.

Тя се втурна към потока, но той вече я очакваше там. Когато тя направи кръг, за да мине зад него, той премести коня си между нея и пътеката. Оставаше ѝ само път — напред.

Тя се втурна слепешком от лявата страна на пътеката към дясната, като хвърляше гневни, изпълнени със страх, погледи през рамо. На няколко пъти се спъна в скали и купчини пръст. Пот се стичаше по мръсното ѝ лице, а косата ѝ беше разрошена.

Твърде изморена, за да може да продължи, тя се спря и се облегна на едно дърво. Той не ѝ даде възможност да си почине, а с едно докосване накара коня си да се приближи толкова, че можеше да я докосне. Тя вдигна ръце, за да го пропъди, след което събра сили отнякъде и отново се втурна да бяга.

Скоро жената намали скоростта си и падна на земята. Сивият ястреб се приближи до нея. За пореден път тя успя да се изправи на крака и се запрепъва напред по пътеката. И за пореден път уважението му към нея нарасна. Той посегна, за да я вдигне на коня си, и обвинявателно си ръка около нея, за да ѝ попречи да му се противопостави.

Къде ли я бяха намерили ловците на бизони? Дали я бяха откраднали от някое ранчо? Или от керван? Къде беше мъжът ѝ? Тя стоеше неподвижно, но от време на време вождът дочуваше тихото ѝ хлипане и усещаше как тялото ѝ потръпваше.

Сивият ястреб я огледа внимателно, без да бърза. Тя беше млада и силна. Разкъсаната ѝ риза откриваше извивката на гладка, едра гръд. Той си представи как оттам суче дете и вътре в него се надигна отдавна забравен спомен, който му напомни за младата му жена, която беше издъхнала в ръцете му, и мъчителните нощи, които бяха последвали смъртта ѝ. Бялата жена потръпна, когато той погали косата ѝ. Това нямаше значение. Той щеше да я отведе в дома си. Тя щеше да бъде негова жена.

Заслепена и изгубила чувството си за ориентация, Елиз лежеше в ръцете на индианеца. Тя предполагаше, че беше заспала от изтощение, от лекото клатене на коня и от тихия напевен шепот на похитителя си. Тя се опита да се пребори с тежестта, която притискаше клепачите ѝ. Когато с огромно усилие успя да ги отвори, видя пред себе си лицето на дивака и долови мириса на мента. Не ѝ бяха останали сили да се бори и тя не смееше да помръдне, защото се страхуваше, че безизразните му очи ще се втренчат в нейните. Пот се стичаше между гърдите ѝ.

След известно време тя се напегна, тъй като тялото му даде някакъв сигнал. Елиз видя как индианецът повдига глава и проследи погледа му с крайчеца на окото си. Бяха пристигнали в селото му. По брега на потока се виждаше редица типита, които изглеждаха призрачно бели на последните слънчеви лъчи. Когато очите ѝ се изпълниха със сълзи, тя все пак успя да сподави гнева си.

Индианецът я спусна на земята и слезе при нея. Тя знаеше, че трябва да се опита да избяга, но краката ѝ отказваха да се подчинят. Устата ѝ беше толкова суха, че едва успяваше да преглътне. Когато си спомни, че наблизко имаше вода, тя се затътри към брега, падна на колене и започна да пие жадно. След това спря колкото да наплиска ръцете и лицето си и отново започна да пие.

Едно гърлено изръмжаване я накара да погледне индианеца. Той поклати глава и се опита да я отдалечи от водата. Беше твърде късно. Тя се преви и свиването на стомаха ѝ накара водата да се излее през устата и носа ѝ. Отново и отново тя се хващаше за стомаха, стенеше и едва си поемаше въздух. Когато гърчовете спряха, тя вдигна уморено очи. Когато забеляза насмешката на лицето на индианеца, Елиз се изчерви от срам.

Тя се изправи на краката си, които сякаш бяха от гума, и тръгна към него.

— Какво толкова смешно има, Червено момче? Или просто ти харесва да гледаш как хората ги боли стомах? — Тя прокара ръка по лицето си и погледна към него иззад пръстите си. Веселието беше напуснало погледа му.

Дивакът си играеше на котка и мишка с нея. Всички знаеха, че команчите измъчваха жертвите си, след което ги оставяха да умрат — или просто ги убиваха веднага. Елиз бе обзета от ужас. Ако извадеше късмет, може би щяха да я убият бързо.

— В теб са всички карти, дивако. По-добре ги дръж близо до орловото си перо. Аз може и да не съм много добра в борбата, но мога да направя едно преследване интересно.

Беше захладняло и дали от нервност или от хлад Елиз потръпна. Вождът я побутна напред и посочи към едно типи, която се намиреше на по-голямо разстояние от другите.

На входа седеше една старица, увита с одеяло. Наблизко чакаха жени и деца. Дивакът не каза нищо на Елиз, когато всички те се насъбраха около нея и започнаха да дърпат косата и дрехите ѝ.

Една млада скво остави бебето си на земята, затича се с изкривено от омраза лице и преди Елиз да осъзнае какво става, изви силно ръката ѝ.

Твърде много ѝ се бе струпало за един ден. Гневът ѝ избухна. Елиз вдигна ръка и удари с разтворена длан жената с цялата сила,

която успя да събере. Писъкът на индианката прерасна във вой и Елиз я погледна презрително.

— Да не би да си мислеше, че ще си стоя и няма да направя нищо? Е, не залагай вампума си за това, Покахонтас.

Индианецът зад нея се разсмя. Тя се обърна рязко и той вдигна ръце, за да се защити, без да спира да се смее. Той посочи към входа на типито. Когато тя не се помръдна, той ѝ даде някаква тиха заповед, която прозвуча по-заплашително, отколкото ако се беше развикал.

Той разпръсна жените и децата с едно махване на ръката си и побутна Елиз към входа на типито. Старицата ги последва и заговори мъжа, като кимаше. Малкото думи, които изрече, откриха беззъба уста. Мъжът наклони глава и се обърна, за да си тръгне. Жената го последва.

Елиз се втренчи във входа на типито и остана загледана в него дълго време, като се питаше дали не ѝ се удаваше възможност да се измъкне незабелязано. Напрежението ѝ нарасна. Дивакът сигурно беше намислил нещо по-ужасно от остри колове и жестоки щипания.

Тя се обърна и се огледа бавно. На върха на типито имаше дупка, в която се събираха всички подпорни колове. В оградено с камъни огнище гореше слаб огън и пламъците хвърляха сенки върху опънатите кожи на стените на палатката. Елиз не усещаше топлината на огъня, а само ледената буца в стомаха си.

Тя чу стъпките на индианеца по чакъла и след малко той отмести покривалото на входа и влезе в типито. Той се обърна, за да погледне Елиз, и очите му проблеснаха на светлината на огъня. Индианецът беше изтрил сините и черните ивици от лицето си.

Елиз отказа да отстъпи пред изпитателния му поглед. Каквото и да се случеше, тя щеше да умре, борейки се. Той пристъпи към нея — толкова близо, че можеше да докосне разрешената ѝ коса, а тя усещаше топлината на тялото му.

Елиз отблъсна ръката му.

— Внимавай, дивако. Ако зад тези панталони от еленова кожа криеш мъжка гордост, по-добре се пази. И аз знам няколко номера.

Той се усмихна и повдигна въпросително вежди. Индианецът беше висок, почти толкова висок, колкото беше Тед При мисълта за Тед сърцето ѝ се сви. Дяволите да го вземат. Ако толкова много искаше да я защитава, къде беше сега?

Тя огледа презрително индианеца.

— Хилиш се като магаре, което яде кактус, а не разбираш нито една дума от онова, което ти говоря.

Усмивката му се изпари. Той ѝ обърна гръб, вдигна една бизонска кожа, сложи я близо до огъня и посочи към нея, каза със заповеднически тон нещо на своя език и зачака тя да се подчини.

Елиз вирна брадичка.

— Ако смяташ, че имам намерение да те улеснявам, помисли си пак.

По подобното му на маска лице не премина дори най-малкият знак за някакви емоции. Когато той започна да се приближава към нея, Елиз се напрегна. Какво щеше да направи — да я пребие или да я изнасили? Тя прогони сълзите, които напиреха в очите ѝ, и се подготви да му се противопостави.

Отвън се чу гласът на старицата и след няколко секунди тя влезе в типито. Елиз затвори очи и мислено благодари на бога. Старицата я беше спасила.

Жената носеше глинен съд, от който се вдигаше пара. Тя го сложи близо до огъня, след което погледна въпросително война. Когато той ѝ кимна, тя излезе също така безшумно, както се бе появила.

Елиз се опита да потисне глада си. Тя беше чувала, че команчите уморявали пленниците си от глад. Дали похитителят ѝ щеше да я остави да се доближи до храната? И ако ѝ позволише, трябваше ли да яде от нея? Ако се съдеше по аромата, храната беше вкусна, но дали в нея нямаше нещо отвратително като например жаба, гуцер или скакалец?

Когато индианецът заговори отново, тонът му показваше, че от нея се очаква да се подчини. Тя се отпусна неохотно на колене и той седна срещу нея. Той напълни една кръгла глинена купа с храна за себе си и побутна втора към нея. Когато Елиз се поколеба, той повдигна леко черните си вежди и я остави да си помисли.

— Благодаря. Като гостенка по нежелание, нямам голям избор, освен да изям онова, което ми се предлага. — Тя кръстоса крака и пое храната. — А колкото съм гладна, мога да изям абсолютно всичко, независимо какво е то.

Той изръмжа и започна да се храни. Елиз хвърли един подозрителен поглед на топлата храна. Тя пхна колебливо пръст в купата, извади го и го доближи до устните си. В купата имаше

царевица и месо, за което тя се надяваше, че е телешко. Бъркочът беше изненадващо вкусен. Когато не успя да се справи само с пръсти, тя вдигна купата към устните си.

Дивакът не я погледна, докато тя не се нахрани; след това кимна одобрително. Имаше нещо мрачно удивително в мъж, който първо ѝ предлагаше храна, а след това възнамеряваше да я измъчва и изнасили.

— Печеното беше добро, но славата на гостоприемството на команчите си остава все толкова лоша, колкото на комарджия с подправени зарове. — По внезапното повдигане на главата му тя разбра, че той бе разпознал думата команч. — Не исках да те обидя. Да ти кажа честно, засега ми се струва, че неподходящи хора биват наричани диваци. Ти ме спаси от ловците на бизони, а сега ме и нахрани. — Тя потръпна. — А сега какво.

Индианецът обърна тъмните си очи към нея, надигна се лениво и седна до Елиз. Той протегна ръка и я погали по косата. Тихият глас показваше възхищението му. Когато тя се отдръпна, той стисна ръката ѝ в желязна хватка. Гласът в ухото ѝ стана по-остър.

Елиз бе обзета от ужас. Чувстваше се, сякаш някой ѝ беше изкарал въздуха. Сълзи изпълниха очите ѝ и започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Ако ме изнасилиш и аз оцелея...

Мисълта за това я вцепени. Дали Тед щеше да иска да се ожени за нея, ако разбереше? Тя беше чула за някакъв мъж, който не пожелал да приеме обратно жена си, след като тя живяла известно време при индианците.

Тя се загледа втренчено в празната купа пред себе си. Индианецът се опита да я накара да се обърне с лице към него, но то не се помръдна.

— Остави ме, индианцо. Аз не съм твоята скво. Не съм и курва за ловци на бизони. Не съм и майката на Тоди. Не съм и жената на Патрик Бърк. А и предполагам, че никога няма да бъда жена на Тед Бърк. Някои бели мъже гледат на жените, които са живели с индианци, като на проститутки, сякаш тези жени сами са искали да бъдат отвлечени. — Тя въздъхна тежко. — Не мисля, че Тед е такъв човек. Искан ми се той да е тук сега.

В продължение на няколко секунди тя беше толкова потънала в тъгата си, че не забеляза как индианецът бавно я беше пуснал. Той

седеше безмълвно с кръстосани крака и я наблюдаваше внимателно. Елиз се загърна по-плътнo с разкъсаната си риза. Очите му я огледаха от главата до петите, след което се плъзнаха обратно. Той стана, взе едно одеяло и го сложи върху раменете ѝ. Когато Елиз облиза напуканите си устни, той напълни една купа с вода и ѝ я подаде. Елиз я изпи на един дъх и остави купата на земята. Той беше непознат, индианец, команч, но въпреки това се държеше към нея с уважение.

— Можеш да разбереш какви карти държи един играч, като наблюдаваш лицето му — прошепна тя и погледна нагоре към отвора в покрива на типито, през който димът излизаше навън.

Думите ѝ го накараха да се обърне и той каза нещо на своя език.

— Татко така казваше — обясни Елиз, — но аз не съм много сигурна, че е бил прав. Точно сега ми е трудно да разбера какви карти държиш ти. Да си говоря с теб, се оказа изненадващо лесно. Може би защото е възможно да не доживея да разкажа истината на другиго. Нещо като предсмъртна изповед. Елиз усети как напрежението отново нараства.

— Толкова много ми се иска Тед да ме уважава и да се грижи за мен, но изглежда, че винаги хвърлям сянка на съмнение върху всичко.

Индианецът сви рамене и тя усети, че той се опитваше да я накара да се почувства по-спокойна.

— Ще ти кажа нещо, Червено момче. Доскоро не бях целувана от мъж — дори и в училище, ако не се брои конярят в конюшната, а той знаеше за целуването по-малко от мен.

Дивакът се обърна бързо, за да сложи още дърва в огъня. Той беше облечен само в кожени панталони с дълги ресни по кантовете и бронзовите му гърди блестяха на светлината на огъня. Движенията му бяха плавни и грациозни. И подобно на някакъв езически крал, достойнството му беше част от него, както щитът — част от бронята му.

Елиз си избра една пръчка от камарата и отнесено нарисува лицето на индианеца в пръстта. Рисунката беше груба, но въпреки това приликата беше поразителна. Тя се облегна назад, за да се вгледа в творбата си, след което се наведе отново, за да заглади ъгълчетата на устата му.

— Нямаш си представа колко е хубаво да говоря и да знам, че няма да падна в собствения си капан.

Погледът му се спря върху рисунката; след това той вдигна очи и погледна Елиз. Едно мускулче на иначе безизразното му лице потръпна. Дали се беше ядосал? Тя бе обзета от паника. Какво ли дивашко суеверие беше предизвикала?

— Не исках да направя нещо лошо. Когато имам нужда да се отпусна, рисувам картини. Понякога така откривам някоя истина. Понякога откривам лъжа или противоречие. Другите хора се справят с напрежението по други начини, но това е моят начин.

Чакането сякаш продължи цяла вечност. Елиз остана безмълвна, страхуваше се да се помръдне, ужасена от онова, което можеше да направи индианецът. Той не сваляше безизразните си очи от нея. Когато тя почувства, че няма да изтърпи повече това, устните му се разтегнаха и той се засмя.

Облекчението ѝ беше огромно.

— Благодаря.

Думите му започнаха да се леят, издигаха се и спадаха, понякога ставаха толкова тихи, че тя трябваше да се навежда напред, за да ги чува. Непроницаемостта му изражение беше станало съзаклятническо, сякаш той ѝ доверяваше своите мисли по начина, по който тя бе направила същото с него.

Той протегна ръка и тя колебливо сложи своята в нея. След няколко секунди индианецът се усмихна и я пусна.

Дали не беше твърде доверчива? Тя се опита да разчете изражението на лицето му.

— Някога забелязал ли си как крием онези неща, които отчаяно искаме да споделим с някого? Отдавна не съм имала приятел — човек, на когото да мога да доверя най-интимните си тайни.

Известно време никой от двамата не каза нищо. Той, изглежда, чакаше тя да поднови разговора.

— Когато с Тед се оженим... — Тя се задави отново и започна отначало. — Ако се измъкна жива от този индиански лагер и стана съпруга на Тед, и ако той иска да легна с него...

Дивакът я прекъсна с гърлен звук. Той си наля някакво питие, изпи го, посочи към гърлото си и се изкашля.

— Водата е отишла не там, където трябва — каза Елиз и кимна съчувствено. — Понякога помага, ако отпиеш още една-две глътки. — Тя изчака, докато той се оправи. — Доведената ми сестра казваше, че

един мъж може да разбере дали една жена има опит не само когато я целува, но и когато си легне с нея. Ако това е вярно и ако Тед иска да спя с него — след като се оженим, разбира се, — той ще разбере, че — тя разтвори безпомощно ръце, — че не само не съм майката на Тоди, но и никога не съм била любена от мъж.

Тя се поколеба и очите ѝ срещнаха неговите.

— Не знам какво правят мъжете и жените, когато си лягат заедно. Ако знаех какво да очаквам, можех да се подготвя. Доведената ми сестра казваше, че мъжете обичат да гаят жените си. — Тя посочи към тялото си. — Мисля, че ще ми хареса, ако Тед пожелае да направи това с мен. — При тези думи Елиз се изчерви силно. — Обещах на доведената си сестра, че ако някога нещо се случи с нея, ще се погрижа за Тоди. Тя знаеше, че много го обичам. Сега тя е мъртва и аз се опитвам да изпълня обещанието си. Тед постоянно ми се пречка. Наложил се да го излъжа и сега трябва да призная, че се чувствам виновна. — Тя погледна изпитателно индианеца. — След като си снемал скалпове, може би няма да разбереш какво означава да изпитваш вина.

В съзнанието ѝ изплува лицето на Тед с изваяните му черти и чувствени устни. Погледът му сякаш щеше да прогори кожата ѝ; при допира на ръцете му до тялото ѝ я обхващаше огън. Тя се протегна и се загледа в пламъците. Дали някога щеше да го види отново?

Клепачите ѝ натежаха. Тя беше толкова изморена и толкова много ѝ се спеше, но ѝ беше приятно, че има с кого да си говори. За малко тя дори беше забравила, че команчът беше неин враг.

— Тед си мисли, че обичам Патрик. Никога не съм виждала Патрик, но съм сигурна, че никога не бих харесала мъж, който изоставя собствения си син. Тед е различен. Той обича Тоди. — Тя премигна сънливо. — Тед ме целуна, както един мъж целува жена и сякаш адът се разтвори. Чудя се, Червено момче — каза тя с отпаднал глас, — дали той ще има възможност да направи това отново.

Елиз се събуди от шума, който команчът вдигаше, докато се разхождаше из типито. Той отиде до мястото, на което лежеше тя, и ѝ даде знак да стане. Тя отново бе обзета от страх. Какво трябваше да очаква? Той посочи с показалеца си към входа и тя излезе на слабата утринна светлина.

Навън чуруликаха птички, а една сърничка се беше приближила предпазливо до потока. Лагерът беше потънал в тишина. Индианецът ѝ предложи уединение, като посочи към една група върби, и тя забързано тръгна натам. След като се облекчи, Елиз опита безуспешно да се загърне в разкъсаната си риза и да я прикрепи с мескинов трън.

Тя коленичи до потока. Буцата в стомаха ѝ се беше върнала. Предишната нощ индианецът я бе пощадил. Дали обаче не беше измислил някакъв дяволски план за нея сега? Тя отново си припомни, че той беше команч и като такъв беше способен на неописуеми жестокости. Тед ѝ беше разказвал за много такива случаи.

Докато вървеше обратно, краката ѝ се влачеха тежко и всяка неохотна стъпка ѝ струваше огромни усилия. Когато видя индианеца да стои изправен до коня си, сърцето ѝ затуптя учестено. Какво щеше да се случи сега? Елиз се опита да каже нещо, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. Команчът изчака, докато тя почти се изравни с него и ѝ нареди с кратка команда да се качи на коня.

Тя се опита да се качи на гърба на коня, но след два неуспешни опита вдигна високо ръце.

— Ще трябва да скоча със засилване. Не мога да накарам мускулите си да ме слушат.

Тя извика тихо от изненада, когато той се качи на коня, наведе се, вдигна я и я сложи зад себе си. Елиз нямаше друг избор, освен да обгърне кръста му с ръце.

Когато конят тръгна напред, тя започна да се успокоява. Докато бяха идвали насам предишния ден, тя се бе чувствала твърде отпаднала, за да обърне внимание на посоката, в която се бяха движили. Доколкото си спомняше, сега те се връщаха по пътя, от който бяха дошли вчера. Тя потърка изтръпналия си врат с ръка. Понякога мозъкът играеше на хората странни номера.

Елиз отново усети мириса на мента и се зачуди дали винаги щеше да го свързва с мириса на страха.

— Съдбата ми е в твоите ръце, Червено момче — прошепна тя на гърба на индианеца, — и независимо какъв ще бъде изходът, едва ли ще бъде по-лош от онова, което ми бяха замислили ловците на бизони. Ти поне се къпеш.

Той сигурно я беше чул, тъй като изсумтя нещо неразбираемо.

— Да не би да ми казваш, че и аз имам нужда от баня? — попита лукаво тя.

Те продължиха да яздят, докато краката ѝ не изтръпнаха, а задникът ѝ сякаш стана част от коня. Елиз се почувства още по-зле, когато усети глад и ѝ се прииска да можеше да се нахрани също толкова добре, колкото и предишната вечер в индианското типи. За капак на всичко, стомахът ѝ се разбунтува. Команчът чу това и се изсмя.

Индианецът даде някаква тиха команда на коня и животното спря. Той се плъзна по гърба му и застана на една пясъчна ивица. Когато Елиз не се помръдна, команчът повдигна въпросително едната си вежда.

— Ще трябва да ми кажеш какво искаш, Червено момче. Снощи си говорихме. Аз ти разказах за своите страхове, надежди и разочарования. Не знам какво ми каза ти. Може би нещо подобно, а може би нещо за това как си изклял цяло училище, пълно с деца. — Тя слезе от коня. — Татко казваше, че хората искали най-много да имат покой на съзнанието. Точно сега бих се съгласила с него.

Той вдигна ръка, за да ѝ покаже, че трябва да мълчи.

След това я сграбчи за ръката и я помъкна към една групичка дървета, където скри коня си в храстите. Когато индианецът я придърпа към себе си, Елиз отново бе обзета от страх. Крайниците ѝ се парализираха и единственото, което можеше да направи, бе да се държи за команча.

Докато стояха там, тя дочу звука от конски копита и след малко забеляза приближаващата колона от мъже, жени и животни.

Индианците не забелязаха Елиз и команча и продължиха да се движат напред, метнали плячката си през гърбовете на конете си или на носилки зад тях. Ако диваците усетеха присъствието ѝ, дали щяха да се обърнат срещу нея и мъжа, който беше с нея?

Тя си пое дълбоко дъх и това накара похитителя ѝ да изпадне в паника. Той се извъртя рязко към нея и бавно поклати глава. Колоната премина, без никой да ги забележи, и Елиз се опита да се успокои и да спре да трепери.

Тед вероятно беше в Таскуса, ако нещата се развиваха според графика му. Тя можеше да си представи презрението в погледа му,

когато откриеше, че е прекарала нощта с индианец. Дали щеше да тръгне да я търси, ако знаеше за това?

Команчът я отблъсна и запълзя към коня си. Той извади парче сушено месо от торбата си, откъсна част от него със зъби и ѝ подаде остатъка. Когато тропотът на конските копита вече не се чуваше, той отиде до потока.

Команчът легна по корем, за да пие вода, и без да се замисли нито за миг, Елиз се втурна през храстите. Преди да беше успяла да стигне до пътеката, той се хвърли върху нея. Като я държеше само с едната си ръка, индианецът я завлече до потока и я пусна. Студеният му, презрителен поглед се плъзна от главата до петите. Гневният му глас не остана незабелязан от нея, въпреки че тя не разбираше значението на думите му. Крехкото примирие, което се беше родило между тях през миналата нощ, беше унищожено. Елиз отново се беше изправила пред отчаянието и на хоризонта не се виждаше никаква надежда.

Тя се отдалечи бавно и за да не му позволи да види сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, коленичи на брега и гребна вода с шепи. Когато утоли жаждата си и се изми, Елиз изяде месото и се изправи.

Индианецът премести погледа си от косата към лицето ѝ. На Елиз ѝ се стори, че той я гледа подигравателно.

Без да погледне назад, тя тръгна към коня.

— Когато ми се открие друга възможност, ще се възползвам от нея. Може би следващия път ще успея.

Команчът се качи на коня и протегна ръка, за да я вдигне зад себе си. Те продължиха да яздят още няколко мили, преди тя да осъзнае, че се движеха през лабиринта на каньона, който водеше към ранчото „Мързеливото Б“.

След известно време той спря отново и се обърна, за да я бутне да слезе от коня. Секунда по-късно той също беше на земята до нея. Команчът изимитира човек, който се разхожда напред-назад, посочи към нея и вдигна въпросително вежди.

— Виж, дивако. Нямам нищо против разходките, но имам нужда да остана за малко насаме в храстите. Ако не се върна навреме, за да продължим ездата, не ме чакай. Ще хвана дилижанса.

Очите му се втренчиха в нейните и от устата му се изля неразбираем поток от думи. Внезапно той млъкна, сякаш внезапно бе

разбрал какво беше затруднението ѝ. Команчът посочи към едно кедрово дърво.

— Спести си думите — измърмори Елиз. — Досега се изразяваше с охкания, така че не виждам защо сега трябва да започвам да ми говориш с петнадесетминутни тиради.

Нищо в изражението му не показва, че е разбрал за какво му говореше тя. Елиз тръгна бързо към гъстата горичка. Когато погледна през рамо, той вече ѝ беше обърнал гръб. Индианецът не беше обърнал внимание на заплахата ѝ, че ще избяга, сякаш я смяташе за отпратена от дете. Когато Елиз се върна, той ѝ предложи парче месо.

Тя се облегна на едно дърво и се отпусна. Опитът ѝ да избяга през храстите бе импулсивен и необмислен. Нямаше нужда да се ядосва, че не беше успяла. На нейно място команчът би направил същото и затова бе знаел, че тя ще опита нещо такова.

Сянката на дърветата сякаш я подканваше и тя тръгна натам и седна на сянка. Елиз се загледа отнесено в канарите и деретата, оформящи лабиринт, който водеше бог знае къде. Ако беше успяла да се изплъзне на индианеца, щеше да се изгуби безвъзвратно.

Наблизо команчът се бе изтегнал на една скална маса, която стърчеше на дъното на каньона. За първи път на Елиз ѝ се удаде да го огледа, без той да забележи. На светлината на залязващото слънце изражението му представляваше маска на стоическо безразличие. Високите му скули изглеждаха като изваяни от гранит. Очите му бяха студени и непроницаеми, устните му — твърди и сурови. Озадачена, тя се вгледа по-внимателно в него. Окото ѝ на художник беше забелязало нещо, което не отговаряше на общата представа. За част от секундата лицето му сякаш се беше променило. Това беше невъзможно, но дори с глупавото си орлово перо той ѝ бе заприличал на бял човек.

Тя вдигна една пръчка и нарисува няколко линии в пясъка. Когато вдигна очи, Елиз забеляза, че команчът вече не лежеше, а седеше с изправен гръб, подпрял кръстосаните си ръце върху едно свито коляно. Сивото перо беше втъкнато в пояса му. Елиз сподави желанието си да се изсмее. Мъжката суетност беше универсална. Червено момче позираше.

Тя свърши рисунката си и захвърли пръчката.

— С въглен се справям много по-добре. Ако някога се завърна здрава и читава у дома, ще нарисувам коня ти и как ти седиш на гърба

му и клатиш краката си, обути в тези панталони с ресни. — Тя не го погледна. — Аз бях откровена с теб, Червено момче. Ти си единственият човек, за когото мога да кажа това, и то те прави единственият ми приятел.

С едно плавно движение той се отмести от канарата и застана до нея. Втренчи се в рисунката, отиде до водата и се огледа няколко секунди. Когато се върна, спря до Елиз и огледа отново рисунката ѝ. Команчът взе пръчката от ръката ѝ и поправи перото, докато то не започна да сочи право нагоре. След това изсумтя и тръгна към храстите.

Елиз изпита уважение към него. Тя беше чувала, че команчите са горд народ.

Малко по-късно той се появи отново с наръч сухи дърва и след няколко минути вече беше запалил огън. Посочи към останалите дърва, изръмжа няколко думи и посочи първо към Елиз, а след това и към огъня.

Тя кимна.

— Разбирам. Искаш аз да наглеждам огъня. — Тя вдигна очи, но той вече беше изчезнал. Елиз хвърли няколко съчки в малкия огън и се загледа в пламъците.

След известно време индианецът се появи отново, също така безшумно, както беше изчезнал, и хвърли един заек на земята до нея. Когато тя не направи нищо, за да изчисти животното, той повдигна въпросително вежди.

— Съжалявам. — Елиз поклати глава. — Пилета, патици и телешко. Но не и зайци.

В погледа му се появи весело пламъче. Той изчисти заека и го набодне на шиш, за да го опече над огъня. Скоро божествената миризма на печено месо изпълни устата ѝ със слюнка. Слънцето се беше скрило под ръба на каньона и дъното му бе обхванато от тъмнина. Команчът разкъса животното и ѝ подаде едно парче. Като си хвърляха по някой поглед от време на време, двамата започнаха да се хранят мълчаливо.

Елиз облиза устни.

— Дори ако му добавеха сос, пак нямаше да го сготвят толкова добре във Френския квартал. — Тя избърса ръце в панталоните си. — Тъй като не ни се налага да мием съдовете, предполагам, че можем да си тръгваме.

Очите му срещнаха нейните. Той сложи още дърва в огъня, стана и отиде до едно дърво. След това посочи към едно място наблизно и легна на земята, като сложи ръката под главата си вместо възглавница.

Тя го погледна тревожно.

— Никога не съм предполагала, че ще ми се наложи да си лягам с някакъв дивак две поредни нощи.

Когато той ѝ се ухили и се прозина, Елиз отвърна очи. Тревогата ѝ се засили, когато се огледа. Пуми и диви котки обитаваха каньона. Наоколо гъмжеше от гърмящи змии. Тя стисна устни, отиде до команча и коленичи на земята. След това хвърли един бегъл поглед към него и видя, че той я наблюдава. Индианецът ѝ посочи с пръст да легне и се обърна с гръб към нея. Елиз усети как страхът бавно я напуска.

Затвори очи. Той с нищо не беше потвърдил ужасните истории, които беше чувала за команчите. Тя остави тялото си да се отпусне и осъзна, че ще заспи само след няколко секунди. Внезапно през мозъка ѝ премина една мисъл. Индианците винаги бяха искали оръжие. Той смяташе да я продаде на команчеросите срещу пушки.

Господи, трябваше да намери къде да се скрие. Тя изчака, докато ѝ се стори, че той вече е заспал, и се изправи на колене. Бавно и предпазливо Елиз приклезна, готова да побегне. Не можа да се въздържа да не погледне към команча и срещна погледа му. Той кимна към потока и тя погледна натам. Една пума размахваше лениво опашка и пиеше вода на брега.

За да не позволи на зъбите си да затракат, Елиз притисна юмрук към устата си. Без да сваля очи от голямата котка, тя се отпусна на земята до индианеца, този път толкова близо, че отново долови мириса на мента. Скоро пумата утоли жаждата си и изчезна в храстите. Елиз остана да лежи, като се молеше утрото да настъпи по-бързо.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Въпреки че луната се беше появила и жената лежеше толкова близо до него, че той можеше да я докосне, Сивият ястреб дори не погледна към Елиз. Трябваше само да затвори очи, за да я види до лагерния огън или на гърба на коня с развята от вятъра коса. Той усещаше как студеният пясък се местеше под тялото му и знаеше, че пясъкът гали и нейното стройно тяло.

Малко по-надолу в каньона потокът се стесняваше и преминаваше между две високи, назъбени канари. Появиха се животни, тръгнали на водопой — две антилопи и няколко космати същества, които бързо изчезнаха.

Той хвърли бегъл поглед към жената, която лежеше до него. Въпреки че твърдо бе решен да я върне в дома ѝ, на вожда все пак му се искаше да може да забави идването на утрото. Той щеше да бъде неин приятел и щеше да запази нейната магия в гърдите си.

Това, че тя беше жената на Тед Бърк, го улесняваше още повече. Тед бе оставял храна пред типито му, когато зимният вятър бе духал силно и дивечът се бе изпокрил. Тед бе забавял войниците, за да може Сивият ястреб да се скрие с войните си между скалите. Тед бе говорил в защита на команчите. И Сивият ястреб нямаше да забрави това.

Не му се искаше, но я събуди. Надяваше се Тед да осъзнава, че взема горда жена, която притежаваше не само красота, но и смелост. Команчът втренчи сивите си очи в нея. Той щеше да запази тайната ѝ и да бъде неин приятел.

Елиз тичаше към къщата на ранчото. Обърна се в движение само за да помахна на самотната фигура, която стоеше неподвижно до коня си. Стигна задъхана до вратата на кухнята и отново погледна назад. Индианецът беше изчезнал в прерията. До края на живота си тя никога нямаше да повярва на приказките, които щеше да чуе за жестокостта на дивите команчи. Елиз бе намерила команч, който беше различен.

Тя отвори тихо вратата. Единственият звук, който се чуваше, идваше от огромния кафеник върху печката. Тя си наля чаша кафе и се

пригответи да се качи по стълбите, преди някой да я бе забелязал. Това не ѝ се удаде.

— Изглеждаш, сякаш си спала с дива котка. Предполагам, че ти няма нищо. — Веспер я огледа критично, след което се усмихна и показа блестящите си бели зъби. — Но ми се струва, че чувствата ти са били наранени.

Елиз знаеше, че едрата жена никога нямаше да я попита направо, и не обърна внимание на въпросителния ѝ поглед.

— Веспер, понякога има неща, на които не можем да попречим да се случат.

— Напълно вярно. Прочетох чаените листа за теб. — Тя поклати глава. — Неприятностите ти едва сега започват, скъпа.

Елиз стисна устни, за да не изпъшка. Какво я очакваше сега? Падане от скала? Да се озове по средата на стадо подплашени бизони? Патрик Бърк да се появи за сватбата?

По-късно, когато остана насаме в стаята си, тя се загледа в огледалото. Лицето ѝ беше покрито с кал и прах, косата ѝ беше сплъстена. Ризата едва покриваше гърдите ѝ, а панталоните ѝ бяха оплескани с кал.

Шокирана от ужасния си вид, Елиз прокара пръсти по бузите си и потръпна при докосването до мръсотията, която покриваше винаги чистата ѝ кожа. Някъде под мръсотията обаче имаше една много помъдра жена.

Веспер бе наредила на Хуан да ѝ занесе гореща вода, за да се изкъпе. Ваната я чакаше в средата на стаята. Елиз се съблече и с облекчение изрита дрехите си в ъгъла. Когато влезе във ваната, тя се отпусна и затвори очи.

Спомни си раздялата с индианеца. Той бе посочил през храстите към едва забележимата къща на ранчото. През цялото време се бе държал безстрастно, за разлика от Елиз. Как щеше да обясни за война команч на Тед? А на себе си?

— Жалко, че не можеш да четеш, Червено момче — бе казала тя, — защото ако можеше, щях да ти изпратя благодарствено писмо по първия срещнат войн. Без знанието на полковник Макензи, разбира се. Той може да поиска адреса. — Тя му се бе усмихнала. — Не знам как ще кажа на Тед, че съм прекарала нощта с теб. Но ти обещах рисунка с въглен. Когато я направя, ще я оставя в хралупата на онова дърво.

Той бе останал все така неподвижен дори когато тя бе изимитирала рисуване на лице и бе посочила към хралупата на дървото.

— Все пак ще я оставя там. Може би по-късно ще се сетиш какво съм ти казала.

Сега, като си мислеше за раздялата с индианеца, тя осъзнаваше, че в негово лице имаше един истински приятел. Кой би повярвал, че такова нещо беше възможно?

Плачът на Тоди прекъсна размисъла ѝ. Елиз се облече набързо, излезе от стаята си и тръгна към стаята на бебето.

Тя прегърна телцето на Тоди.

— Целуни ме, бебчо. Много време мина, откакто се сбогувах с теб. Цели четири, дълги дни. Струва ми се, че е било цяла вечност.

И цяла вечност откакто бе видяла Тед за последен път. Внезапно по тялото ѝ полазиха студени тръпки. Какво бяха разкрили чаените листа на Веспер? Заплаха за Тоди? Опасност за Тед? Елиз поклати глава с отвращение. Нищо не можеше да нарани Тед Бърк, освен ако върху него не паднеше дъб. Още малко и тя щеше да започне да се пита какво ставаше при пълнолуние.

За няколко минути, без да спира да говори, тя смени пелените на Тоди и го облече със сухи дрехи. Поигра си малко с бебето, целуна го и го отнесе долу за закуска.

Веспер се ухили широко.

— Малкият Тоди е гладен. Готов е за закуска. — Тя върза една кърпа около врата му и го сложи да седне в един висок стол. — Храната идва веднага, скъпи.

Елиз си наля чаша кафе, след което изненада дори себе си като без всякакви предисловия каза онова, за което мислеше постоянно напоследък.

— С Тед ще се женим.

— Крайно време беше. Доста се забавихте.

Отново смущаващата способност на Веспер да вижда дълбоко под повърхността.

— Тед иска голяма сватба. Исква да покани целия Тексас, част от Оклахома и поне един приятел от Канзас.

— Обичам сватбите. Особено големите. По тях обаче има много работа. Веднага щом разберем колко души ще присъстват, трябва да

запретнем ръкави. — Тя си наля кафе. — А сега ми разкажи за лошите случки.

Елиз ѝ разказа за ловците на бизони.

Тед бутна шапката си на тила и се облегна на лакът на бара. Град Абилийн, щата Канзас. Най-големият пазар на добитък в целия Запад. Може би дори в цялата страна, фермерите караха тук добитъка си, за да бъде откаран на север. През последната година градът беше увеличил населението си двойно. Повече добитък, повече фермери, повече банки — и повече палатки, барове и бордеи.

Той хвърли една монета на бара и си поръча уиски.

— Ще ме черпиш ли едно питие, каубой?

Той се ухили на не толкова младата жена, която беше застанала до него, и даде знак на бармана.

— Разбира се. Защо не?

— Оттук ли си?

— Не, и не смятам да се задържам дълго.

— Интересуваш ли се от жена? — попита го лукаво тя.

— Имам си жена — отвърна Тед.

— Хубавците като теб винаги си имат. Ако си промениш решението, аз се казвам флора Кейт. Приятелите ме наричат фло. — Тя се ухили. — Ще бъда наоколо.

През съзнанието му преминаха смущаващи мисли — как Лий си иска питиета, моли за услуги и поклаща бедра. Въпреки слуховете, въпреки факта, че тя бе дошла в леглото му, той не можеше да си я представи на подобно място. Противно на общото мнение, не всички жени бяха еднакви на тъмно. Денем или нощем, той никога не бе срещал жена, която бе способна да предизвика такава буря в него, както го правеше Лий.

Той изпи уискито си. Въпреки че имаше малко свободно време, нямаше смисъл да се мотае из бара. Плановете му не включваха напиване, хазарт или прекарване на време с флора Кейт. Той бе готов да си тръгне обратно към хотела, когато нещо привлече вниманието му — частично скрит профил, бегъл поглед, забързано изчезване.

Тед изпита диво вълнение. Той се хвърли навън през летящите врати и изтича до средата на улицата. След като се огледа бързо на всички страни, се затича надолу по улицата.

Докато тичаше, не преставаше да оглежда порутените бараки от двете страни на улицата. Тед забеляза нещо, след което чу да се затръшва някаква врата. Той се поколеба, мина от другата страна на улицата и се засили. Когато влетя през вратата, се сблъска с Джейк и дочу стържещия смях на Патрик.

— По дяволите, Тед. Ако беше почукал, можехме не само да спасим вратата, но и да предпазим стария Джейк от нараняване.

Тед изпита толкова силно облекчение, че стомахът му се сви. Патрик беше жив. Миг по-късно той бе обзет от гняв.

— Защо се криеш? Минах през истински ад. Джейк ми каза, че си мъртъв.

— Да не би да се сърдиш, че не е така?

— Пат, ти си ми брат.

— Тогава трябва да се радваш, че съм още жив.

— Направил си Джейк свой съучастник.

— Джейк нямаше нищо против. Нали така, Джейк? Пък и брат ми трябваше да е в траур. Така всичко щеше да изглежда много по-убедително. — Той се разсмя. — Чувам, че си опитвал да вземеш тялото ми от Мексико.

Тед изруга, първо под мустак, а след това на висок глас. Измамата на Патрик го разкъсваше.

— Изобщо щели ли са да те бесят някога?

В очите на Патрик се появи лек намек за съжаление.

— Не да ме бесят, братко. Да ме застрелят. Не успях да убедя двама твърдоглави комарджии, че играта е честна.

— А не сметна ли, че ми дължиш истината, Пат?

— По дяволите, аз си търсех убежище.

— Можеше да дойдеш в ранчото.

— Първото място, на което щяха да ме потърсят.

Тед се опита да познае брат си в лицето на този непознат, който седеше пред него. Какво се бе случило с другия Патрик, с онзи забавен, красив и млад рицар?

Господи, двамата с Патрик си съперничеха за една и съща жена. Тед усети някаква празнота в себе си.

— Ти ми изпрати съобщение да взема Лий Дюбоа в „Мързеливото Б“. Тя вече е там заедно със сина ти. Какво смяташ да правиш с тях?

Патрик си свиваше цигара и вдигна очи.

— Както казваше татко, всички Бърк могат да се оправят сами. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Неувереността му пречеше да диша, но той трябваше да чуе това от устата на брат си.

— Какво чувстваш към Лий?

— Хубаво момиче. Много забавно. Тед стисна зъби.

— А момчето? Какво чувстваш към него?

— Не съм сигурен. — Патрик се ухили широко. — Чувам, че приличал на мен.

— Той е Бърк.

— Е, проклет да съм. — Патрик потупа брат си по гърба. — Знаех, че ще се погрижиш за него, батко. Ти толкова много приличаш на стареца.

— Лий обичаше ли те?

— Ама че въпрос.

— Тя е родила твоето дете. Синът ти има нужда от име.

Старецът им често бе повтарял, че Патрик никога не правел онова, което се очаква от него. Патрик се облегна назад, сложи крака на масата и ги кръстоса. След това вдигна чашата си.

— Аз не си падам по семейството. Ако за това ме питаше.

— В такъв случай аз ще се ожения за нея. Тя ще бъде моя жена, а Тоди ще бъде мой син.

Патрик му хвърли един поглед и се разсмя.

— Нали ти казах, че Бърк винаги се оправят сами. Кога е сватбата, братле?

Патрик се огледа за някакъв признак на чувства в изражението на брат си. Той не знаеше какво искаше от Патрик, но то със сигурност не беше липсата му на всякаква загриженост.

— Веднага щом се прибера.

— Да не искаш благословията ми?

— Ако искаш да ми я дадеш. — С опънати до крайност нерви Тед се изправи. Той не бе искал да признае пред себе си, че Патрик вероятно бе поискал от него да се погрижи за момчето, защото бе сметнал, че има вероятност брат му да се ожени за Лий. — Ще остана тук няколко дни. Можеш да ме намериш в хотел „Абилийн“. Или пък аз ще дойда тук.

— Мисля, че ще бъде най-добре да почакаш малко, братле. Между другото, как вървят нещата в „Мързеливото Б“?

— След няколко седмици ще докарам ново стадо в Абилийн, за да го закарам на север.

— Колко глави?

— Около две хиляди и петстотин. Патрик се изсмя и остави чашата си.

— Ако се съди по състоянието на пазара, аз май не съм единственият комарджия в семейството.

— Ще поема риска.

— Все още ли храниш онзи мелез и бандата му команчи, или те вече са започнали да те крадат под носа ти?

— Сивият ястреб е почтен мъж. Когато бизоните изчезнат, той ще започне да краде. Или Макензи ще го настигне и ще го убие.

Патрик стана и бутна стола си до стената.

— Макензи е най-подходящият човек за тази работа. Онази банда индианци му създаде големи неприятности.

Двамата бяха спорили за това и преди. Тед тръгна към вратата, спря се, дръпна Патрик и го прегърна.

— Радвам се, че си жив — каза той. — Ела у дома, когато пожелаеш.

По-късно, когато се върна в стаята си, Тед се облегна в стола и качи крака на перваза на прозореца. Хубаво беше да знае, че брат му е жив. Той изпитваше едновременно облекчение и отвращение. Облекчение от това, че щеше да задържи Лий и Тоди. Отвращение не само от Патрик, но и от собствената си двойственост. По всяко време той бе можел да приеме, че Лий е била в леглото му и че Тоди може би беше негов син.

Лий беше първата жена, която той бе желал да остане в „Мързеливото Б“, и за първи път в зрелия си живот той се страхуваше. Тед се беше влюбил в жена, която бе обичала брат му и може би все още го обичаше. Той бе решил да се ожени за тази жена, независимо от репутацията ѝ.

Той се изправи бавно и свали ботушите си.

На следващия ден Тед си свърши работата в „Абилийн Банк“, свърза се по телеграфа с купувача си и уреди транспорта с железницата. Предположи, че Патрик нямаше да дойде в хотелската му

стая, и си наложи да не ходи да търси брат си. Подсъзнателно винаги бе усещал, че Патрик е жив и му се смее отнякъде. Сега той се чудеше дали брат му нямаше да се появи в „Мързеливото Б“.

В универсалния магазин Тед купи подаръци за Лий. Поръча красиви платове, които трябваше да бъдат доставени с влак и дилижанс в Дъсти флатс. След това купи златна халка и даде да променят размера ѝ според мярката, която носеше в джоба си. Когато импулсивно купи люлка за бебето, Тед мислено се изруга, че става сантиментален идиот.

Три дни по-късно той беше в Таскуса, където прекара нощта. На следващия ден той изведе жребеца си от конюшната и се отправи към ранчото. Часове по-късно, когато единствено луната осветяваше пътя му, Тед се спря на помпата на „Мързеливото Б“, за да измие лицето и ръцете си. Той свали шпорите си и ги остави пред входната врата, след което се загледа в звездите.

Под вратата на Лий се процеждаше слаба светлина. След срещата си с Патрик най-важното за Тед бе да разбере как щеше да го посрещне Лий. Дали той щеше да я изненада, ако ѝ разкриеше истинските си чувства?

Почука на вратата и я повика по име. Когато тя му отвори, той не направи нищо, а остана втренчен в нея. Лий стоеше с гръб към светлината и го гледаше въпросително. Тя не каза нищо, но отметна назад коса, без да съзнава колко предизвикателен беше този жест. Тед поглъщаше с поглед тялото ѝ, докато най-накрая не спря очи върху гърдите ѝ. Розовите им връхчета се виждаха ясно под нощницата.

Тя изглеждаше срамежлива и разтревожена.

— Ти се върна.

В бързината си той не бе помислил какво щеше да направи или каже, когато влезеше в спалнята ѝ. Отчаяно се опита да измисли начин, с който да преодолее разстоянието между тях. Най-накрая му се стори, че откровеността беше най-добрият начин.

— Не можех да чакам до сутринта, за да те видя. Тя го погледна с разбиране и кимна.

— И какво ще правим сега?

Той се сещаше за много неща — да я целува по цялото тяло, да я люби страстно. Тед остави пакета, в който бяха маслените бои и платната за рисуване, хвърли шапката на един стол и разкопча яката си.

Дали Лий наистина искаше да се омъжи за него? Или чакаше Патрик? Той погледна към устата ѝ, тази прекрасна уста.

— Надявах се, че ще искаш да ме видиш.

— Искях да те видя.

Той трябваше да се напегне, за да чуе думите ѝ; след това забеляза погледа ѝ и сам не разбра как се озова до нея. Ръцете му се обвиха около нея и той я целуна жадно и диво, притиснал тялото си плътно до нейното. Тя беше толкова топла и мека.

Започна да гали раменете и гърба ѝ, за да я накара да спре да трепери.

— Липсваше ми. Кажи ми, че се радваш на връщането ми. Тя се наведе към него, облиза ъгълчето на устата му и се усмихна, когато той се опита да улови езика ѝ.

— Тед, може би трябва да поговорим.

— Не! — каза грубо той. — Не сега. За бога, не точно сега. Той разкопча нощницата ѝ и я остави да падне на пода.

На слабата светлина тялото ѝ блестеше като порцелан и гледката го изпълваше с невероятна възбуда.

— Прекрасно — повтаряше той повече на себе си.

Докосването до нея сякаш го изгаряше. Гладката извивка на рамото ѝ, едрите ѝ гърди, закръглените ѝ бедра. Той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Когато я сложи да легне, устните му намериха връхчетата на гърдите ѝ и той започна да ги гали с език.

Шепнеше колко е вкусна, колко хубаво мирише и как цялото му тяло изгаря от копнеж по нея. Като повтаряше думи, които след това нямаше да може да си спомни, той отново и отново намираще меката плът на устните ѝ. Тед провря език в устата ѝ и захапа нежно устните ѝ със зъби. Когато тя изстена, той сложи ръце върху гърдите ѝ и зарови лице между тях. Стоновете ѝ го накараха да изпита непреодолимо желание да влезе в нея, да я притежава изцяло.

— Ти си моя. Моят. Не на Патрик.

Погледът ѝ постепенно изгуби страстта си и заприлича на погледа на ранена сърна. Болезнен стон се изтръгна от устата ѝ.

— Той да не би да се връща?

Ако бе очаквал въпроса, Тед може би нямаше да се почувства толкова опустошен. Бе обзет от гняв и сърцето му щеше да се разкъса от ревност. Изправи се и погледна надолу към нея.

— Не, не си идва. Поне не засега и не за теб. — Искаше му се да я нарани, да я накара да изпита същото неприятно чувство, което го беше обзело в момента. — Аз съм братът, който бързаше да се прибере вкъщи, за да те види.

— Тед, моля те, честно, не е така.

— Честно? Какво не е така? — Той преглътна горчивите, гневни думи, които напиреха в гърлото му. — Не мога да чакам, докато разбере. Трима души в едно легло са малко много. — Той взе шапката си. — Ще ида да видя Тоди. Когато бъдеш готова, можем да обсъдим сватбата. Но не тази вечер.

Тя коленичи в леглото и заудря възглавницата с юмруци. Косата ѝ се разпиля по лицето. Тя сграбчи чаршафа и го уви около голото си тяло.

— Проклет да е скапаният ти брат и ти с него, Тед Бърк. Дано да горите в ада.

Силна болка прониза гърдите му. Дори сега, когато думите ѝ се забиваха като стрели в плътта му, той пак я желаше, искаше да чувства изгарящия огън, докато я прегръщаше, макар да знаеше, че сърцето ѝ принадлежеше на брат му.

— Повярвай ми, Лий, аз знам какво е адът. Сълзи потекоха по бузите ѝ.

— И нека Патрик бъде проклет за това, че е баща на Тоди.

Тед остана загледан в нея известно време, след което се обърна и излезе.

Елиз отмести завесата и се загледа в онова, което ставаше в корала. Каубоите бяха дошли рано сутринта. Каруцата с провизиите беше спряна близо до спалното помещение.

През изминалата нощ Елиз бе плакала, докато не ѝ бяха останали сълзи. Бе забравила всякаква предпазливост и се беше оставила в ръцете на Тед Единствено споменаването на Патрик ги бе разделило. Още една пропиляна възможност да му каже истината.

Тя въздъхна, пусна завесата, но след това я отмести отново и пак погледна през прозореца. Мак държеше юздите на Барабанист. Ако се съдеше по вида на Тед, той чакаше обяснение. Колкото и да не ѝ се искаше да се изправи срещу него, тя взе един шал и се втурна надолу по стълбите. Трябваше лично да се увери, че конят ѝ беше добре, и да го поздрави със завръщането му у дома.

— Ти си го намерил. Страхувах се за него. — Тя потупа хълбока на коня и целуна потния му врат. — Ако знаеше колко се тревожех за теб, миличък. — Тя прокара ръце по тялото му, за да се увери, че не е наранен. След няколко минути Елиз осъзна, че около нея беше настъпила гробна тишина. Мъжете се бяха втренчили в нея, сякаш тя беше донесла позор на себе си, на ранчото и — което беше най-важното — на тях самите.

Гласът на Тед наруши тишината.

— Какво е търсил конят в пасището на каньона, Лий? Никой, който е израснал в ранчо, не би изоставил коня си.

Елиз не му отговори веднага, а се опита да предположи какви щяха да бъдат последствията. Той беше толкова близо до нея, че тя почти усещаше напрежението му.

— При Френчманс Кросинг той се подплаши и избяга — каза тя.

— Кога?

— Какво значение има?

— По кое време на деня се случи това?

— Преди да се стъмни — тросна се тя и се обърна, за да избегне погледа му.

— Барабанист не се плаши, Лий. Когато Мак го намерил, устната му била сцепена, а седлото все още било на гърба му. Това означава, че някой е дръпнал силно юздите, за да го накара да спре. — Всяка изречена дума показваше колко ядосан беше той. — Какво си търсила при Френчманс Кросинг?

Елиз хвърли един бегъл поглед на Слим.

— Прибирах се към къщи.

Погледът ѝ не убягна на Тед Той се обърна към каубоя.

— Ти знаеш ли нещо за това, Слим?

— Ами, не, Тед Аз доведох госпожица Дюбоа доста близо до къщата.

— Къде я остави?

— Ами, чакай да си спомня. Ние видяхме онези индианци и решихме, че са тръгнали към бизоните. И аз казах, че може би е добре да се върна обратно в лагера и да кажа на момчетата да си държат очите отворени. Бяхме близо до ранчото. На пет, може би шест мили.

— Всъщност, Тед, идеята беше моя. Аз помислих, че Слим трябва да се върне, за да предупреди останалите.

— Мадам, ще ви бъда много задължен, ако запомните, че в това ранчо командвам аз. — Той се обърна към Слим. — Казах ти да я заведеш в къщата. Можеш да си вземеш заплатата.

Елиз се опита отново.

— Моля те, Тед.

— Влез вътре, Лий.

Елиз обмисли дали да го предизвика, но когато срещна студения му поглед, реши, че идеята не е добра. Тя стисна зъби и се отдалечи с царствена походка към кухнята. Тед Бърк беше грубиян. А каубоите я бяха гледали със същото състрадание, с което биха гледали някой конекрадец. Вбесена, тя затръшна вратата зад себе си и влезе в дневната.

Елиз го чу да влиза след нея. Той не каза нищо и за да прекрати неловкото мълчание, тя се обърна с лице към него.

— Аз не съм един от твоите каубои, на когото можеш да даваш заповеди. И ми се струва, че трябва да преосмислиш решението си да уволниш Слим. — Той продължи да я гледа безмълвно и с всяка измината секунда нервите й се опъваха все повече. — Какво искаш?

Тед хвърли шапката си на един стол, облегна се на вратата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Подробности, Лий, а проблемът със Слим вече съм го решил.

— Там имаше двама ловци на бизони. — При спомена за това сълзите потекоха по бузите й. — Те дръпнаха юздата на коня, но той успя да избяга.

Гласът му беше дрезгав и груб.

— А ти? Ти какво направи?

— Побягнах. Успях да им избягам. Той я погледна недоверчиво.

— Избягала си от двама мъже? — Той прокара пръсти през косата си. — А след това какво стана?

— Един индианец ме докара у дома.

Миг по-късно той се озова толкова близо до нея, че можеше да я докосне. След това наведе глава и се вгледа в очите й.

— По дяволите, Лий! Не ме лъжи!

— Не лъжа. Индианецът не говореше английски. — Тя вече хлипаше. — Прекарах нощта в неговото типи... и нищо не се случи.

— Прекарала си нощта с команч и искаш да повярвам, че нищо не се е случило?

Тя отиде до прозореца. Тед винаги щеше да я смята за лъжкиня.

— Върви по дяволите, Тед!

— Каж ми, Лий, защо ми е толкова трудно да ти повярвам?

— Предполагам, защото не искаш.

Ръцете му обхванаха раменете ѝ и той я обърна към себе си.

— И защо не искам?

— Не знам — прошепна тя. Той я разтърси леко.

— Малка глупачка. — Мазолестата му ръка я погали по лицето и я притегли към него. — Понякога ме плашиш адски.

Елиз не беше подготвена за страстта, която избухна между тях, и за да предотврати по-близък контакт, сложи ръка на гърдите на Тед. Сърцето му биеше учестено.

— Пусни ме, Тед.

Бавно, като човек, който се събужда от сън, той я пусна.

— Поръчах някои неща, които ще бъдат доставени на Бони в Дъсти флатс. Трябва да съм там другия понеделник. По-добре започни да мислиш за сватбената си рокля.

Когато вратата се затвори, Елиз отиде до прозореца и се загледа след Тед. Мъжете в корала се мотаеха, пушеха и разговаряха, с изключение на Макучън, който пляскаше с камшика си във въздуха.

ГЛАВА ДЕСЕТА

В бутика на госпожица Бони Елиз беше обслужена от единствената шивачка в Дъсти флатс.

— Не бях чула, че Тед смята да се жени, докато всичките онези платове не пристигнаха от Абилийн. Не всяка жена по този край получава такова внимание. Наложих се да си взема помощничка. Братовчедка ми. Не можех да свърша всичко сама, особено след като Тед искаше да се справя за две седмици. — Тя се изкиска. — Ама и той здравата се е разбързал. Разбира се, каквато си хубавица, мога да го разбера. Откъде каза, че си?

— Близо до Боги Крийк.

Като мърмореше с пълна с игли уста, Бони се наведе назад, за да огледа дължината на роклята.

— Никога не съм ходила там, но брат ми живееше близо до Адоби Уелс. Това не е толкова далеч.

Елиз хвърли бегъл поглед към шивачката и буцата в стомаха ѝ се сви отново.

— Чувала съм за това място. Бони изпъшка и се протегна.

— Тед каза да го чакаме около дванадесет. Вече е време да се появи.

— Роклите са прекрасни. — Елиз огледа редиците деликатни дантели и мислено благодари на баща си, че не бе настоявал да се научи да плете и бродира — две неща, които отнемаха толкова много време, а бяха толкова скучни. — Ще се облека.

Отиваме на обяд в хотела.

— Единственото място в този град, където човек може да се нахрани.

Елиз още се обличаше, когато чу гласа на Тед. Тя бързо приглади косата си, за да я задържи в кока, който Тед или открито не одобряваше или нарочно не забелязваше. Тя излезе, като се чудеше дали блузата ѝ беше втъкната в полата и дали всичките ѝ копчета бяха закопчани.

Тед стана и се обърна към шивачката.

— Когато дрехите на госпожица Дюбоа бъдат готови, изпрати някой да ми каже и аз ще пратя човек да ги вземе. — Той премести шапката си от едната ръка в другата. — Гладна ли си, Лий?

— Не.

Той се намръщи.

— Аз съм. Мислех да хапнем по един бифтек.

Бифтек за обяд. Елиз не можеше да се сети за нещо, което ѝ се ядеше по-малко от това, но нямаше намерение да се кара с един кравар заради храната.

На улицата той я хвана под ръка.

— В града има много хора. Надявам се ресторантът да не е претъпкан.

Оказа се, че в ресторанта нямаше места и те трябваше да почакаат, докато бъдат настанени. Елиз едва беше седнала, когато чу някакъв женски глас да вика Тед по име. Жената се носеше между масите, като държеше грациозно полата на роклята си.

Тя се приближи достатъчно, за да целуне Тед по бузата и да му подаде своята, като междувременно мърмореше как не го очаквала да се появи точно днес.

— Тед, ти, красив разбойнико!

Елиз едва не се задави. Гърленият шепот на жената продължаваше и Елиз потисна желанието си да ритне крака на масата, но реши да си го върне на тъй наречения красив разбойник, след като издереше очите на жената.

Тед погледна първо едната жена, след това другата.

— Лий, запознай се с Меги Кук. Меги, това е бъдещата ми съпруга Лий Дюбоа.

Меги седна на масата им, без да чака да бъде поканена. Тя оправи полата на роклята си и кимна усмихнато.

— Не знам защо, но си те представях по-различна. Келнерът я бутна по лакътя и спести на Елиз необходимостта да отговори нещо. Така беше по-добре, тъй като тя не можеше да си представи какво можеше да отвърне на една такава забележка. Елиз се улови, че следва бляска на пръстените на жената — по един на всеки пръст от много бялата ѝ и отпусната ръка.

— Лий е тук, за да си поръча дрехи. Меги не изглеждаше очарована.

— Прекрасно! — Тя насочи цялото си внимание към Тед — Кога е сватбата?

Елиз се почувства пренебрегната и отвърна сухо вместо него.

— След две седмици и три дни, считано от днес. Всички, освен войните на команчите и ловците на бизони, са поканени.

Меги показва, че е чула думите ѝ, с едва забележимо кимване; след това се усмихна ослепително на Тед.

— Ще ми липсваш, щом няма да се появяваш насам, Тед.

— Ще свикнеш — каза Елиз и хвърли бегъл поглед към Тед Той се хилеше. Тя потропа нетърпеливо с крак. Двамата с Тед Бърк трябваше да си поговорят — за Меги Кук.

Елиз се нахрани под съпровода на мелодичния смях на Меги и веселото държане на Тед Докато го поглеждаше крадешком, тя с изненада видя, че внезапно се обръща и поглежда зад себе си. Тед хвърли кърпата си на масата.

— Видях един човек, с когото исках да се срещна. — Той вече беше станал от стола си, когато се сети, че не е сам, и се обърна към Лий. — Ще се справиш ли, скъпа?

— Аз ще се погрижа за жена ти — успокои го Меги. Тед погледна извинително Лий.

— Наистина трябва да се видя с този човек.

Елиз прикри гнева си, като стисна зъби. Той нарочно се измъкваше от неудобната ситуация.

— Ще се оправя. — Тя тъкмо обмисляше дали да не каже и на двама им къде точно ѝ беше мястото, когато Меги поклати пръст към Тед.

— Вече напускаш жена си, Тед. Ще трябва да си поговоря с теб за това.

— Не се тревожете, госпожице Кук. Мога да ви уверя, че ще си поговоря с него по този въпрос. Междувременно съм способна сама да се грижа за себе си. — Тя говореше на отдалечаващия се гръб на Тед.

— Сигурна съм, че е така — подметна лукаво Меги, — но къде ще отидете?

Покровителственото отношение на Меги вбесяваше Елиз, но тя не можеше да откаже поканата. Меги беше права — къде другаде можеше да отиде? Пет минути по-късно тя се озова в апартамента на Меги над бара.

Сложила ръка на хълбока си, Меги погледна зад себе си.

— С Тед сме приятели от доста време.

— Може и да ми е споменавал за това — каза с безразличие Елиз.

Меги присви гъстите си вежди.

— Ти обичаш ли го? Питам те като негова приятелка. „Все едно да пусна лисицата в кокошарника“ — помисли си Елиз.

— Достатъчно, за да се омъжа за него.

— Бракът е нещо повече от носенето на халка.

Положението ставаше опасно и на Елиз не ѝ беше трудно да усети, че Меги се опитваше да я накара да се подхлъзне. Колко знаеше тази жена? Дали знаеше за Тоди и Патрик? Какво знаеше за нея и Тед?

— От опит или от наблюдение говорите, госпожице Кук? Меги присви очи.

— Аз не съм омъжена. А сега, ако ме извините, имам малко работа в бара.

Елиз се престори на учудена.

— О, господи!

— Аз съм собственичката.

— О!

Меги излезе и Елиз огледа стаята. Доста приятно местенце. Нищо чудно, че Тед идваше често тук.

Тя вдигна тесте карти от масата, размеси ги, пусна ги по ръката си, след което със сръчно движение на китката ги събра отново в тестето. Звукът от движението на картите ѝ действаше успокояващо и ѝ напомняше за баща ѝ.

— Ако искаш да объркаш противника си — бе казвал той, — покажи му такава сръчност в размесването на картите, че той да изпита възхищение от това и може би да започне да се държи твърде предпазливо или пък напълно неразумно. И в двата случая ти ще имаш предимство.

Тя си поигра с картите още малко и ги остави на масата. След това се облегна в стола си и с изненада видя мъжа, който се бе появил сякаш изневиделица. Миг по-късно той се озова до нея.

— Ти сигурно си новото крупие на Меги.

Елиз го погледна изненадано. Очите му я фиксираха насмешливо.

— Не — отвърна тя с най-учтивия си тон, — не съм. Ако търсите госпожица Кук, тя е долу.

Той се отпусна в стола срещу нея.

— Не бързам. Как се казваш, красавице? И какво търсиш в дневната на Меги Кук? И изобщо трябва ли да питам?

— Не съм сигурна, че разбирам въпроса ви, господин. Който и да сте, но се казвам Лий Дюбоа и чакам тук годеника си, господин Тед Бърк.

Блясъкът в очите му бе заменен от озадачено изражение. След това той избухна в смях, заудря с длан по бедрото си и започна да обикаля стаята в кръг. Когато най-после се успокои, мъжът седна в стола си, извади от джоба си кърпичка и избърса очите си.

— Радвам се да се запозная с теб, Лий Дюбоа. Елиз беше уверена, че срещу нея седи някакъв луд.

— Не осъзнавах, че името ми е толкова смешно.

— Името ти е хубаво. Тя поизправи гръб.

— Какво беше толкова смешно тогава?

Усмивката му изчезна също така бързо, както се беше появила.

— Ужасно съжалявам, госпожице Дюбоа. Просто се сетих за нещо много смешно. В Дъсти флатс ли живеете?

Тя поклати раздражено глава.

— Не че това ви влиза в работата, но аз живея в ранчото „Мързеливото Б“. С господин Бърк ще се оженим след две седмици.

— Поздравления.

— Би трябвало да поздравите младоженеца. Той й се ухили.

— И аз със сигурност го поздравявам. — Той посегна към тестето карти. — Какво ще кажеш за една игра, Лий?

— Не, благодаря.

— Знам, че можеш да играеш. Видях те как размесваш картите. Много си сръчна.

— Никога не играя карти с непознати.

— Блек Джек Джим Покер. Викай ми Джак или Джим.

— Изобщо не смятам да ви наричам по име.

— Хей, това не е честно. — Устните му се присвиха. — Обзалагам се, че отказваш, защото се страхуваш, че ще загубиш.

Елиз се предаде. Няколко раздавания щяха да нарушат скуката от чакането.

— Не се страхувам, че ще загубя, и затова ще играя. Но само три ръце, не повече.

— А залогът? Тя сви рамене.

— Нямам пари в себе си. Той я погледна внимателно.

— Сватбен подарък срещу най-широката и най-красивата усмивка, ако някога се срещнем отново.

— Тъй като това не е твърде вероятно, защо не?

— Цепи за раздаване, Лий — каза той с делови тон. Елиз цепи и извади вале пика. Мъжът изтегли вале спатия.

Цепиха отново и раздаването остана у Елиз. Тя сложи една карта с гърба нагоре и постави върху нея втора, с лицето нагоре. Нейната дама каро би неговата десетка каро. Тя му раздаде втора карта, червена осмица, след което даде на себе си черна деветка. След като раздаде още три карти, Елиз спечели ръката с чифт деветки. Противникът ѝ спечели следващата ръка с чифт аса.

— Следващата ръка решава кой е победител, Лий, и сега е мой ред да раздавам. — Той протегна дългите си крака и се отпусна назад в стола, за да размеси картите. След това сложи тестето пред нея, за да му цепи.

Елиз вдигна първата си карта достатъчно, за да види, че е шестица. Тя изпъшка. Следващата ѝ карта беше седмица.

Когато противникът ѝ се разсмя, тя внезапно се сети, че и преди беше чувала този смях някъде. Това, разбира се, беше невъзможно. Изпълнена с любопитство, тя се зачуди какъв беше този мъж на Меги Кук. Приятел? Любовник? Брат? Тя беше готова да се обзаложи, че двамата не бяха роднини.

Докато той оглеждаше следващите си две карти, тя се вгледа в лицето му. Безмилостен, разглезен, напрегнат. Егоистична уста, тънки устни. С хищническа усмивка, която би засрамила дори койот, той раздаде последната карта и с предчувствието на опитен картоиграч Елиз разбра, че ще загуби. Трикът беше стар, очевиден и беше изпълнен непохватно. Тя би се справила по-добре, ако беше на десет години.

Нямаше причини да харесва този мъж, но определено имаше причина да не го харесва. Пък и смехотворният залог нямаше никакво значение, тъй като тя едва ли щеше да го види отново.

Какъв ли щеше да бъде сватбеният му подарък, ако беше спечелил играта? Не че имаше някаква вероятност да загуби, докато той раздаваше.

Елиз се изправи внезапно в стола си. Джак или Джим Покер бе искал тя да забележи трика му, сякаш те двамата споделяха някаква голяма, страшно смешна тайна.

До сватбата оставаше една седмица и в ранчото кипеше активна работа. Заедно с всички останали, Елиз бързаше да свърши една работа и да започне друга, ръководена нещо от Веспер, чиято непоклатима самоувереност не оставяше място за спорове.

— Ако чакам вас да свършите нещо, тази сватба никога няма да се състои. И ще бъде жалко.

Елиз се радваше, че Веспер бе поела инициативата и следваше инструкциите ѝ, както правеха всички останали. Тед се бе възползвал от правото си като мъж да прави каквото си иска и прекарваше по-голямата част от деня далеч от къщата, така че тя го виждаше рядко, освен на вечеря.

Веднъж той я намери сама в градината. Елиз беше вдигнала полата на роклята си до средата на бедрата си, за да извади пясъка, който бе влязъл в едната ѝ обувка. Тед остана да се наслаждава на голите ѝ крака, след което приклепна до нея.

— Мак търси онези ловци на бизони. Ще ги намери. Елиз се опита да спусне полата си, но видя, че краят ѝ е затиснат от ботуша на Тед. Тя се опита да стане, но едва успя да се надигне.

— Не трябва да го прави заради мен.

Той я гледаше право в лицето, без да се помръдне. Погледът му премина по очертанията на гърлото ѝ, плъзна се по бузата ѝ, взря се в очите ѝ и се спря върху устните ѝ.

— Ти не разбираш.

Тя сграбчи полата си и я дръпна.

— Какво не разбирам?

— Бих искал да ги убия — каза той. Елиз легна по гръб.

— Аз не бях наранена.

— Но заслугата за това не е тяхна. Както и да е, Мак ще ми каже какво е направил. — Той сложи едното си коляно на земята и се наведе да я целуне. — Бих искал да дам медал на онзи команч.

Когато Тед стана и се отдалечи, Елиз се подпря на лакът и се загледа след него. В крайна сметка, той бе повярвал на обяснението ѝ за намесата на добрия индианец.

Тя не спря да мисли върху думите на Тед през целия ден. Елиз нямаше медал за Червено момче, но можеше да спази обещанието, което му беше дала. Когато се стъмни, тя извади въглена и скицника си и нарисува мускулестото тяло на команча върху петнистия му кон. С няколко движения очерта лицето му, след което добави високите скули и проницателните очи. Ако разполагаше с повече време, сигурно щеше да използва маслени бои и платно, за да увековечи силата и мощта му.

Импулсивно тя нарисува една жена в носия на команчите, вдигнала ръка в индианския жест за приятелство. Зад жената Елиз нарисува пума. След това избра момента, в който Веспер не беше в кухнята, и излезе да остави рисунката в хралупата на дървото.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Тед вдъхваше познатите миризми на плевнята — нова кожа, животинска пот, тор, стара слама. Той се наведе да мине под юздите и коланите, които висяха на една гредка до седлата и стремената. Чуваше виковете на каубоите, които се бяха качили на оградата и окуражаваха колегата си, който рискуваше живота си, опитвайки се да опитоми див мустанг.

Мислите му се върнаха към Мак Макучън, един от най-добрите познавачи на животните и особено на конете, които бе срещал през живота си. Мак рядко се отделяше от коня и камшика си. Революерът винаги му беше подръка, окачен ниско на бедрото му. Само една недвусмислена заповед на Тед бе попречила на Мак да предприеме нещо срещу ловците на бизони, които бяха нападнали Лий край Френчманс Кросинг.

— Намери ги — му беше казал Тед. — След това ела да ми кажеш къде са. Аз ще се заема с тях след това.

Когато излезе от плевнята, Тед бе заслепен от утринното слънце. На около три метра от него Лий гледаше съсредоточено драмата, която се разиграваше между подскачащия мустанг и мъжа, който се опитваше да се задържи на гърба му. При всеки подскок на коня тя извикваше тихо. Бебето в ръцете ѝ сякаш беше решило да се качи на оградата.

Тед се загледа като омагьосан в жената и детето. Черните къдрици на момчето бяха близо до русата ѝ коса. Тед загуби ума и дума. Краката отказаха да му се подчинят и той не можеше да се помръдне от мястото си. Беше толкова близо до осъзнаването, че това беше една мечта, която за малко не беше изгубил.

Тя се разсмия самодоволно, сякаш беше разчала мислите му, и не знаеше какво точно трябва да каже.

— Не знам дали някога ще започна да гледам на обзядването на диви коне като на спорт — каза тя. След това се намръщи. — Нали не смяташ да яздиш това чудовище?

— Аз съм шефът тук и това ме освобождава от задължението да яздя чудовища. — Той се усмихна и протегна ръце да поеме Тоди. — Трябва да минат още поне две години, преди да получиш свое пони, моето момче.

— Но на три години той все още ще бъде малък.

— Малките момчета порастват и стават големи момчета. — Тед погали нежно бебето. — И трябва да знаят да яздят. — Той насочи вниманието си към една точица, която се появи на хоризонта и бавно нарастваше. — Изглежда, че Макучън се връща.

Мак се появи сред облак прах и спря коня си пред тях. Той скочи от седлото, повдигна шапката си, за да ги поздрави, и изчака Тед да се приближи до него. Мак заговори още по-тихо, отколкото говореше обикновено.

— Те са натоварили една каруца с кожи и възнамеряват да прекосят брода Френчманс Форд след около час и половина.

— Е, след около час и половина ние ще отидем да ги посрещнем.

Тед се върна при Лий, която все още стоеше до оградата. Той заговори спокойно, тъй като не искаше да я разтревожи.

— Ще трябва да се справиш сама. — Той разроши къдриците на Тоди. — Нещо се е случило на пасището.

Това привлече вниманието ѝ и тя го погледна.

— Какво се е случило?

— Мак казва, че някакви непознати са влезли на територията на ранчото.

— Мислех, че единствените непознати, които навлизат тук, са команчите.

— Да, обикновено са индианци, но ние ще хвърлим един поглед, за да сме сигурни.

Когато ѝ подаде Тоди, тя го изненада, като повдигна лицето си. Тед я целуна и щеше да го направи отново, но тя премести детето в другата си ръка. Погледът му се спря на зелената панделка в косата на Лий и му се прииска да я развърже. Лий сякаш прочете мислите му, защото развърза панделката и косата ѝ се спусна по раменете.

Погледът му се отмести към тъмните петна под очите ѝ.

— Проблеми със съня ли имаш?

— Малко — призна тя и се разсмя, когато той се намръщи. — Но не е чак толкова лошо.

— Опитай се да забравиш за ловците на бизони. Мога да ти обещаая, че те никога повече няма да те заплашват.

Тед се сбогува с нея и се обърна да ѝ помахва от върха на възвишението, но Елиз вървеше към кухнята и беше с гръб към него. Той изсумтя недоволено и подкара коня си в тръс.

Тед и Макучън яздиха шест мили до Френчманс Форд, като от време на време пускаха конете си в галон, а през останалото време забавяха хода им, за да им дадат възможност да си починат.

Мак доближи коня си до този на Тед.

— Господин Бърк, понеже ще се жените и всичко останало, може би трябва да ме оставите сам да се оправя с това. Няма смисъл и двамата да загазим.

— Никой от нас няма да загази, Мак. Аз лично ще се погрижа за този проблем и толкова. Когато ги намерим, можеш да легнеш под някое дърво и да ме изчакаш там.

— Предполагам, че не мога да направя това, господин Бърк.

Тед нямаше време да спори с него. Те чува шума от приближаваща се каруца и забелязаха облака мухи, който се виеше над камарата кожи, натрупани в каруцата. Двама мъже язدهа един до друг на капрата и единият от тях се беше навел напред и подкарваше мулетата с камшик.

Когато каруцата стигна до брода, двамата скочиха на земята, като ругаеха на висок глас и се опитваха да пропъдят мухите. Без да се оглеждат, те се помъкнаха към потока.

Тед излезе от храсталака изпълнен със студен гняв.

— Ярдли?

Мъжът изглеждаше изненадан, а другарят му посегна към пушката, която беше подпряна на едното колело на каруцата.

— На твое място не бих направил това — Тед бе насочил револвера си към гърдите на мъжа, — освен ако не желаеш да живееш повече от една секунда в този далеч не идеален свят.

— Няма за какво да се тревожиш, Пинкстън. — Ярдли се усмихна вяло. — Това е господин Бърк от „Мързеливото Б“.

— Точно така, Ярдли — каза спокойно Тед — Търся едни койоти. По лицето на мъжа се изписа огромно облекчение.

— Видях един да гони антилопа на около миля по-нататък.

— Аз търся двукраки койоти, от онези, дето нападат беззащитни жени. Мисля, че ще ги позная по вонята.

Ярдли хвърли бегъл поглед към пушката, а след това и към другаря си.

— Нищо не съм чувал за такива. Ти да си чул нещо, Пинкстън?
— Той погледна отново към Тед — Предполагам, че не знаеш имената им?

— Знам ги.

— Е, радвам се да го чуя. Ние с партньора ми трябва да тръгваме. Надявам се да ги намериш. — Той тръгна към каруцата.

— Аз вече ги намерих. Това сте вие със смърдящия ти приятел.

Ярдли прокара ръка по мръсното си палто.

— Не можеш да ми лепнеш нищо, Бърк.

— Аз си мислех да ви убия.

— Виж сега, Бърк, ние не сме направили нищо на дамата. Само се пошегувахме с нея. — Гласът му стана умолителен. — Знам, че и ти си правил това, Бърк, майтапил си се с момичета, де.

Т. К. слезе бавно от седлото си. Искаше му се да се наслади на всеки миг от победата си, да чуе как костите на мъжа пращят под ударите му, да го чуе как се моли за пощада.

Ярдли се хвърли срещу него, като ругаеше и замахваше диво. Юмрукът на Тед го спря. Мъжът се олюля, изправи се и отново скочи напред само за да бъде отхвърлен отново назад.

Тед с лекота избегна едно парче дърво, което Ярдли хвърли по главата му, и стовари юмрука си в стомаха на ловеца.

Той започна да се опитва да си поеме дъх и се облегна на каруцата, като само някакъв животински инстинкт му позволи да остане на крака.

Междувременно Мак се беше заел с Пинкстън. Черният кожен камшик описа дъга във въздуха и се уви около тялото на ловеца, след което се разви със същата бързина и отново изплющя и се уви около краката му. Камшикът започна да се врязва в гърба му, разкъсваше ризата му и на рамото на ловеца се появи тънка ивица кръв.

Мак продължаваше да замахва и дългият кожен ремък продължи да се извива във въздуха и да разкъсва дрехите и кожата на Пинкстън. Ловецът се опита да избяга, но безуспешно. Всяко изплющяване на

камшика караше едрото му тяло да подскача конвулсивно. Писъците му се превърнаха в хленчене, а най-накрая и в молби.

Тед хвърли един жесток поглед на мъжа, който се гърчеше на пясъка, след което се ухили на Мак.

— По едно време си мислех, че носиш тази черна змия само за показ. — Той погледна към Ярдли, който все още стоеше подпрян на каруцата.

Ярдли размахваше револвер.

— Времето ти изтече, Бърк. — Той наклони глава към Макучън и изръмжа. — Махни този камшик от него или ще те очистя.

— По дяволите. — Мак хвърли изпълнен с отвращение поглед към револвера. — Скрил го е под седалката.

Без шапка, с извадена отчасти от панталоните му риза, с пръсната по челото коса, Тед плъзна ръка близо до своя колт. Ярдли вдигна оръжието си. Очите му показваха, че той възнамерява да стреля. Но такава възможност не му се удаде.

Тед чу свистенето на стрела и болезнения вик на Ярдли. Лицето на ловеца се изкриви от болка. Той вдигна ръце и бавно падна на земята. Когато партньорът му се опита да избяга, той бе повален от втора стрела.

— Исусе! — прошепна Мак. — Видя ли това? Индианец, в това няма никакво съмнение.

Като дишаше тежко и осъзнаваше, че едва ли някога отново щеше да бъде толкова близо до смъртта и да оцелее, Тед забеляза задницата на индианско пони. Той се качи на жребеца си, пришпори го и успя да настигне индианеца, преди той да се бе скрил в храстите.

— Сив ястреб!

Вождът вдигна ръка в традиционния приятелски поздрав на команчите, преди да слезе на земята.

— Тед, приятелю.

— Благодаря на бога, че съм ти приятел. Ти стреляш отлично с лък. Още веднъж ми спаси живота.

— А ти много пъти си спасявал народа ми от глад.

— Съгледвачите ли ти казаха, че ловците на бизони са тук?

Сивият ястреб се поколеба.

— Аз ги чаках тук.

— И защо си ги чакал?

— Те са минали оттук на път за пасището на бизоните. Знаех, че ще прекосят потока на това място по обратния си път към селото на белия човек.

— Ти си онзи, който е спасил Лий — досети се Тед — След това си я върнал в „Мързеливото Б“.

— Ти си щастливец с такава красива жена.

— И с такъв добър приятел като индианския ми брат. Вождът сви рамене.

— Ако не бяхме приятели, щях да я задържа за себе си.

— Тя каза, че индианецът, който я спасил, не знаел английски.

— Аз я накарах да си мисли така. — Той се засмя. — Ирландските ми праотци щяха да харесат това. Кога е сватбата?

— В събота вечер. Ще дойдеш ли?

— С удоволствие.

— Полковник Макензи и някои от офицерите му също ще бъдат там.

Индианецът отново се превърна в гордия войн команч.

— Пази се. Свинете имат бълхи.

Двамата се разсмяха, сбогуваха се и индианецът се отправи по течението на потока, а Тед се върна при Мак.

— Да ги погребат ли, господин Бърк? Тед кимна мрачно.

— Ще изпратя човек до Хай-Медоу да извика шерифа. Той може да реши какво да прави с кожата.

Мак погледна към трупа на Ярдли.

— Мисля, че ще ги зароя ей там, под дървото. Така ще ми се наложи да нося само Ярдли. Пък и ако ги закопая тук, може да замърсят водата. Какво смятате да кажете на шерифа?

— Истината, Мак. Шерифът ще чуе истината. Как един ядосан индианец, разгневен, че са избили бизоните, е забил по една стрела в смърдящите им тела.

— Стрелите дойдоха толкова бързо. Не видях какво направи индианецът.

— Практика. И то ежедневна. Когато заровиш тези двамата, ела в ранчото.

— Госпожица Дюбоа вече няма да бъде притеснявана от ловците на кожи.

— Не и от тези двамата.

Начинът, по който Мак въртеше камшика си, беше възхитителен. Хубаво беше да има такъв човек подръка.

Тед тръгна към ранчото. Вече можеше да спре да мисли за Ярдли и Пинкстън. Мъглата се беше разнесъл и той отново можеше да мисли ясно. По дяволите, може би дори щеше да може да спи.

Веспер продължи да меси тестото.

— Разбира се, че ще наглеждам Тоди. Ти къде отиваш? Някъде, където ще можеш да си починеш ли?

— Да. Ще се поразходя малко. Няма да се бавя много.

Когато излезе навън, Елиз започна да се движи, като избягваше откритите пространства, където лесно можеше да бъде забелязана, втурна се надолу по хълма и пристигна задъхана при дървото с хралупата. Тя се огледа бързо и отиде до хралупата, като се чудеше дали индианецът бе взел рисунките или не бе успял да се досети за значението на жестовете ѝ при раздялата им.

Тя бръкна вътре. Рисунките ги нямаше. Елиз се усмихна. На тяхно място бе оставено едно перо. С нещо средно между облекчение и обич тя седна и се облегна на дървото. Бе спазила своята част от уговорката им и се чувстваше по-добре, като знаеше, че той бе дошъл тук. Някога тя щеше да каже на Тед как добрият индианец ѝ беше позирал за рисунка.

В съзнанието ѝ изплува един объркващ въпрос. Защо индианецът я бе отвел в своето типи и след това се бе върнал по същия път, за да я отведе у дома ѝ? Вероятно никога нямаше да разбере това.

Тя въздъхна и затвори очи. Когато ги отвори, видя, че Тед стои до нея. Как беше успял да се приближи толкова безшумно? На лицето му се виждаше онова нека—да—бъдем—чест—ни—един—с—друг изражение, с което обикновено започваше разговор, който трябваше да бъде логичен и да доведе до нещо смислено, а завършваше с караница.

— Лий, може би трябва да поговорим за някои неща. Елиз му хвърли бърз поглед, след което вдигна едно листо от земята.

— Това стеснява проблема. От много неща на малко неща. Какво точно имаш предвид?

— Хуан надзирава почистването. Веспер, изглежда, е уредила проблемите с храната. Къщата блести. Дебелият ще се погрижи за барбекюто. Ти обмисли ли всички подробности за сватбената церемония? Хората тук харесват добрите представления.

Тя кръстоса крака, погледна към дървото, към хоризонта и най-накрая към Тед. Искаше ѝ се той да не беше толкова красив. Когато беше толкова близо до нея, след като през последните няколко дни ѝ се беше струвало, че е толкова далеч, я караше да се чувства неспокойна.

— И колко голямо трябва да бъде представлението? — попита тя най-накрая.

— Цветя, дантелени украси, покривки за масите. Кой къде да застане. По дяволите, не знам какво още. Неща, които жените знаят и които казват на мъжете си, когато му дойде времето.

— Ще слеза по стълбите и ще се срещна с теб до камината. Не е кой знае колко сложно. — Тед изглеждаше леко объркан и на нея ѝ се прииска да го успокои. Той трябваше само да се обърне към нея и да протегне ръце. — Откъде знаеше, че съм тук? И защо реши, че трябва да говорим точно сега?

Той се опита да си придаде изражение на неудобство, но не успя.

— Видях те да тичаш през двора, а трябваше да говоря с теб на светло.

— Защо на светло?

— Защото на тъмно не мога да се концентрирам. Мислите ми се отклоняват към по-объркващи неща.

Тя се зачуди дали Тед бе научил каква е истинската ѝ самоличност и дали, ако това бе така, все още искаше да се ожени за нея. Тя се опита да забави неизбежното.

— Да не би да се страхуваш, че ще бъдем нападнати от индианци? А ловците на бизони? Мислиш ли, че те ще се промъкнат тук, докато теб те няма?

— Нито едно от тези неща — той протегна ръце, сякаш искаше да я улови; след това ги отпусна от двете си страни. — За съвсем други неща.

— Какви?

— Ако трябва да съм съвсем честен, мисля си как те докосвам. Какво изпитваш, когато го правя. За съвместния ни живот, след като се оженим. Колко деца ще имаме.

Кожата ѝ бе обхваната от огън. Долината между гърдите ѝ беше влажна и на Елиз силно ѝ се искаше да не се чувстваше като ученичка в това отношение. Освен това тя се чудеше дали той просто не се шегува с нея.

— Е, ще започнем с едно дете — каза тя и вдигна очи, за да погледне към птичките, които чуруликаха в короната на дървото.

— Започва се с докосването. — Той не се шегуваше.

— Предполагам, че е така. Колко деца имаше предвид?

— Поне десет.

Неочакваният му отговор я накара да се изчерви.

— Десет?

— Десет — повтори тихо той. — Често ще ми се иска да те докосвам.

Елиз навлажни устни с език и го погледна в очите.

— Толкова много!

Той прокара пръсти през косата ѝ и вдигна един кичур към лицето си, за да вдъхне аромата му.

— Честно казано, аз искам да те докосвам и на светло.

— Но само заради продължаването на рода? Гласът му се превърна в дрезгав шепот.

— Не, по дяволите. Искам да докосвам всеки сантиметър от тялото ти, защото го искам. Искам да целувам устата ти, ушите ти, гърдите ти, дори проклетия ти пъп.

— Пъпът ми?

— Това изненадва ли те? — Внезапно той ѝ се стори по-стар и нежността изчезна от гласа му. — Не ми казвай, че си шокирана.

Дали той не си спомняше за нещо, което искаше да забрави? Тя усети желание да му каже истината, да му каже, че не бе спала с Патрик и че детето не беше от него.

— А трябва ли? Той се изправи.

— Предполагам, че не трябва. За сватбената церемония — аз ще те посрещна до камината със свещеника. Няма да закъснея. — Тед сложи крак в стремето. — И ще съм си облякъл чиста риза.

Елиз захвърли въглена и огледа рисунката на лицето на Тед. Беше такова, каквото го бе видяла преди малко. След това прибра рисунката при останалите. Животът приемаше странни обрати. Той я ревнуваше. Ревнуваше я от несъществуващата ѝ връзка с Патрик. Тя почувства горчивина. Все едно, че я ревнуваше от някакъв кошмар.

Сватбен кошмар. Дали Патрик нямаше да я измъчва в сънищата ѝ до края на живота ѝ? Ако, разбира се, успееше да се справи с проблема за девствеността си през първата брачна нощ. Тя потръпна.

Едва ли щеше да успее да заблуди Тед Господи, колко искаше да си поговори с някого.

Мисълта ѝ дойде почти като вдъхновение. Червеното момче. Той беше неин приятел. Не можеше да ѝ каже нищо, но беше прекрасен слушател, а както казваше баща ѝ, човек никога не можеше да знае какво мисли по даден въпрос, ако не го изрече на глас.

Тя можеше да говори смислено и откровено, преструвайки се, че той разбира всяка нейна дума, и така може би щеше да намери някакво решение. Елиз дръпна хартията към себе си и взе въглена.

С няколко прости линии нарисова горичката, в която се беше сбoguвала с команча, след което добави луната, която се издигаше над дърветата, един мъж в кожени панталони с ресни и една жена с дълга коса, седяща срещу него. Мъжът имаше перо в косата си. Най-накрая добави огън, който изпращаше димни спирали към небето.

Елиз притисна скицата към себе си. Щеше да сподели най-интимните си мисли и никой нямаше да ги чуе — най-малкото пък индианецът.

Отметнала глава на една страна, тя се заслуша за шума, който Веспер вдигаше в кухнята, и като не чу нищо особено, слезе долу и излезе навън. Заобикаляйки къщата, тя успя да остане зад възвишението и стигна до дървото с хралупата. Там остави рисунката и се върна навреме, за да налети на Веспер и Хуан.

— Още няколко дни, скъпа, и „Мързеливото Б“ ще си има нова подарка. Голяма новина. Хората говорят за това навсякъде. Според моите източници — добави загадъчно тя.

— Какви източници? — подкачи я Елиз.

— Войничетата си имат начин да разбират такива неща. И моят съпруг не е по-различен.

Как можеше Веспер да се държи толкова спокойно по такъв важен въпрос? Елиз не престана да се пита за това през целия следващ ден. Ако беше на нейно място, тя не само че щеше да се чувства нещастна, но и щеше да бъде адски ядосана, ако Тед получаваше информация от източниците, за които беше намекнала готвачката.

Запита се какво ли щеше да каже Тед, ако знаеше, че тя се надяваше да се срещне с индианец в усамотено място по средата на прерията — и то след изгрева на луната. Ако, разбира се, индианецът се върнеше в горичката. Тя не се притесняваше, че команчът може да

не разбере рисунката. Елиз беше уверена, че той щеше да разбере съобщението ѝ.

Когато след един ден се върна при дървото, перото беше там, както и предния път. Елиз погледна изненадано чифт кожени мокасини, грабна ги и ги натика в джоба си. Внезапно ѝ се прииска денят да свършеше по-бързо.

Когато къщата утихна и луната излезе над върховете на дърветата, тя обу мокасините и се спусна по стълбите. След няколко минути вече бе минала по възвишението и се намираше в горичката.

Тя зачака в тъмнината под дърветата. Сега, когато вече беше на мястото, идеята, която допреди малко ѝ се бе струвала толкова добра, не изглеждаше така привлекателна. Тя тъкмо щеше да се обърне, за да си тръгне, когато долови мириса на мента и индианецът излезе от сенките зад нея. Тя си помисли, че той сигурно бе стоял там през цялото време. Предпазна мярка. На негово място и Елиз сигурно би постъпила по същия начин.

Той я заведе до два скрити коня малко по-надолу от мястото на срещата. Команчът я изчака да се качи на гърба на единия кон, след което скочи на гърба на своето пони. След няколко секунди двамата вече препускаха напред през дърветата и храстите, излязоха в прерията и навлязоха в една клисура.

Гърбът му — гол, както и преди — бе обърнат към нея, а той бе обут в панталоните си от еленова кожа, украсени с ресни. Индианецът се движеше, сякаш бе част от коня. Най-накрая влязоха в каньона и той спря.

На мястото се виждаха въглени и тя предположи, че индианецът бе чакал тук изгрева на луната. Нощта беше студена. Той сложи пръчки и трева в огъня и потърси място, където да седне.

Команчът седна с кръстосани крака, обърна се с лице към нея и зачака. Тя посочи към мокасините и му благодари. Червеното момче кимна.

Внезапно Елиз изпита желание да му каже колко голяма нужда има от приятел, с когото да си говори, но той да не разбира какво му казва. Тя си пое дълбоко дъх.

— Като истински индиански вожд, Червено момче. Честно казано, аз имам нужда да си поговоря с теб. — Тя се размърда неспокойно. — Благодарение на теб ще се омъжа. Ти ми спаси живота,

а с него и девствеността ми. — Глупав начин за започване на разговор. Тя опита отново. — Ако трябва да бъде съвсем откровена, проблемът е точно в моята девственост.

Очите му огледаха лицето ѝ със същото изражение, с което я бе гледал по време на първата им среща. Както и преди, той изобщо не можеше да поддържа разговор.

— Сватбата е в събота. Събота вечер, в седем часа. Тед видял Патрик в Абилийн. Има вероятност Патрик да се появи на сватбата. Това ще бъде катастрофално за мен. — Тя въздъхна. — Но това не е единственото нещо, което ме тревожи. Тед мисли, че аз съм майката на Тоди. Помниш ли, че вече ти казах това?

Въпросителният ѝ тон накара команча да повдигне вежди. Той сви рамене.

— Знам, че си тук, за да ме слушаш, и оценявам това. Но имам чувството, че се намирам на ръба на езеро от плаващ пясък и всеки момент мога да бъда погълната от него. — И тя започна да говори за личните си проблеми със същата лекота, с която обсъждаше времето. — Как да скрия неопитността си? Не съм сигурна какво точно става между един мъж и една жена и как мъжът може да разбере, че тя е девствена. — Тя го огледа внимателно. — Не знам какво очакват мъжете от жените. Дали Тед ще ми каже?

Команчът посегна да вземе още съчки и да ги хвърли в огъня; лицето му остана скрито за Елиз. Когато той се надигна и ѝ кимна да продължи, тя не можа да намери веднага точните думи.

— Попитах доведената си сестра за някои неща. Тя само се изкиска и отказа да ми отговори. Наистина ми липсва майка ми.

Внезапно Елиз се зачуди защо ли му разказваше всичко това. Той беше прекрасен слушател, но не можеше да разбере нито дума. Пък и между техните два народа имаше големи културни различия.

Тя се настани по-удобно. Последва дълго неловко мълчание и тя отново заговори.

— Може би ще се опитам да го заблудя по време на първата ни брачна нощ.

Изражението на Червеното момче беше непроницаемо. Дали беше доловил измамата в думите ѝ? Голите му гърди блестяха на светлината на огъня. Ръцете му, големи и бронзови като цялото му тяло, стояха неподвижни.

— Но аз не знам как да го направя — имам предвид да заблудя Тед — И тогава тя осъзна нещо. Елиз искаше да се освободи от всички лъжи и измами, да бъде достойна за съпруга на Тед, да заслужи собственото си уважение, да бъде добра майка на Тоди, дори ако разкриването на истината означаваше да изгуби и детето, и Тед.

Раменете ѝ се разтресоха, когато тя се опита да не се предаде пред нещастieto си. Когато не устоя, по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Колко ужасно беше да плаче като дете, което се страхува от тъмното, по средата на пустошта, в присъствието на войн на команчите.

Елиз потръпна засрамена. Тя не смееше да погледне индианеца в очите, защото се страхуваше, че въпреки всичко той може би я беше разбрал.

— Не че наистина искам да измамя Тед С такива работи шега не бива. Толкова ме е страх. Ако му кажа истината, единственото, което ще ми остане, е да си тръгна. И тогава щастieto ще се изплъзне през пръстите ми като пясък. Кое е правилно и кое не е? Кое е по-важно? Тоди или Тед? Обичам Тед. Но това няма да има никакво значение. Ако той разбере, че съм го излъгала, ще бъде безмилостен.

Тя продължи да говори, докато гърлото ѝ не я заболя и вече нямаше какво да каже. Червеното момче кимаше и премигваше, без нито веднъж да промени безизразната си физиономия. Най-накрая Елиз се изправи.

— Разказах ти всичко. Остава само да реша какво да правя. И мисля, че реших.

Индианецът се изправи с достойнството на крал, подаде ѝ ръка и тя я пое.

— Благодаря ти, че дойде. Сватбата ми е в събота. Би трябвало да съм най-щастливото момиче на света.

Двамата се разделиха в горичката. Команчът и двата коня се сляха с тъмнината и изчезнаха.

Обул само панталоните си, Тед сложи ръка срещу стъклото на прозореца и се наведе напред. Под прозореца на спалнята му се появи самотна фигура, която се затича в мрака към задната част на къщата.

Нямаше как да сбърка този грациозен фантом. Но къде, по дяволите, беше тръгнала Лий в този час? С кого бе отишла да се срещне? Той се сещаше само за един човек.

Когато тя стигна до площадката на стълбището на втория етаж, Тед вече я чакаше там.

— Малко е късничко за излизане, не мислиш ли?

— Не и ако имаш проблеми със съня. — Тя се намръщи. — И с теб ли е същото?

— Всъщност, така е. Постоянно се чудя защо бъдещата ми съпруга прекарва доста време между дърветата. Да не би да се е срещала с някого?

— Не ставай смешен. — Тя отиде до стаята си и отвори вратата. — Понякога ходя до гората, за да обмисля някои неща.

Гласът ѝ звучеше убедително, но Тед не ѝ вярваше. Тя беше твърде бледа и той все още помнеше тъмните петна под очите ѝ, сякаш тя не беше спала от седмици. Последва я в стаята ѝ и запали лампата.

— Какви неща?

— Това не е твоя работа, Тед Бърк. Моите мисли са си само мои. Когато реша, че трябва да знаеш за какво си мисля, ще ти кажа.

— Ще ми кажеш! За бога, жено, аз имам право да знам защо съпругата ми се промъква в дома си посред нощ.

— Аз все още не съм омъжена за теб.

— Дребна подробност. — Хванах я за раменете. Искаше му се да я разтърси, докато зъбите ѝ не затракат. — Това не е начинът да се започне един брак, Лий. Какво е толкова важно, че не трябва да го знам?

За негово удивление тя се разплака.

— Толкова се страхувам, когато започна да си мисля, че ще се омъжа... особено по такъв начин. Само заради това, което говорят хората, и заради Тоди. Всички смятат, че аз не ставам за майка. Те казват, че съм... ти знаеш. Курва. И дори да не го казват, си го мислят.

— Шшшт.

Очите издаваха отчаянието ѝ.

— Дори и ти го мислиш...

— Млъкни, Лий. — Той я отдръпна от себе си и я огледа продължително. Внезапно Тед изпита непреодолимо желание да ѝ спести допълнителната болка, да ѝ помогне да заличи онези емоционални белези, които бе получила от връзката си с Патрик. Мрачното му настроение се изпари мигновено. Гласът му стана тих и

груб. — Погледни ме, скъпа. Приличам ли ти на човек, който не може да направи разлика между... лека жена и дама?

Тя не вдигна очи.

— Не.

Той прокара палец по бузата ѝ, за да изтрие сълзите ѝ, след което повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне в очите.

— Не знаеш ли, че ако наистина го мислех, нямаше да те чакам? И нямаше да искам да се ожения за теб. Ужасно трудно ми беше да не те докосвам. В мен гори огън, Лий, и всеки ден усещам, че ми става все по-трудно да се контролирам. Трябва да се държа настрана от теб, докато не се оженим.

Ръцете ѝ се увиха около врата му и тя се притисна към него.

— Може би не трябва да го правиш, Тед. Аз съм тук. Ти също.

Ръцете му останаха плътно до бедрата.

— Защо си промени решението?

— Ти казваш, че ме искаш.

— Да, искам те. Но мога да почакам.

Тя го целуна с отворена уста и той сякаш бе погълнат от огън. Обхвана лицето ѝ с ръце.

— Остават само още няколко дни.

— Хората вече са си създали мнение за мен. Защо да чакаме тогава?

— За да им докажем, че са сбъркали.

Той усети напрежението, което струеше от нея. С кого се беше срещнала в горичката? Тед се отдръпна и огледа влажната ѝ уста.

— Лека нощ, Лий.

Той затвори вратата и тръгна надолу по стълбите. Тя му се беше предложила. Защо? Той стисна юмруци. Косата ѝ бе имала дъха на дим.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Елиз метна якето си от еленова кожа върху леглото. Тя изпитваше неясното желание да докосне всичко — умивалника, люлеещия се стол, бюрото, в което държеше рисунките си. Сватбата беше толкова близо, а в сърцето ѝ се криеха щастие и болка — щастие от мисълта, че ще се омъжи за Тед, и болка при мисълта, че ще му каже истината.

Тя се мъчеше да измисли начин да не налети на гостите, които бяха пристигнали рано тази сутрин. Елиз не можеше да реши кои бяха по-лоши — шумните или приятелски настроените гости. Неколцина почти не прикриваха презрението си и тя ги гледаше право в очите, хладно и леко предизвикателно. Всички имаха въпроси към нея и бяха любопитни да видят жената, за която щеше да се ожени Тед Бърк.

Техните каруци и палатки заобикаляха предната част на къщата като добичета на водопой. С времето започнаха да се появяват още каруци, сякаш вече не бяха дошли достатъчно хора. Елиз никога през живота си не беше виждала толкова много хора да пристигат за толкова кратко време. От прозореца си успя да преброи една дузина двуколки, още толкова файтони, два пъти повече покрити каруци, а коралът беше препълнен с коне.

Елиз мрачно се запита какво трябваше да направи. Да изтича надолу, да излезе пред всички и да заяви, че е измамница? Да оседлае Барабанист и да се измъкне крадешком с Тоди? Беше готова да прелъсти Тед в плевнята, където беше уверена, че се е скрил — само ако знаеше как да го направи. Последният ѝ опит, който бе замислила като стратегия, която да потвърди лъжите ѝ, се бе оказал пълен провал.

Елиз се намръщи на невъзможността да измисли добър план и остави няколко сълзи да се спуснат по бузите ѝ, след което ги избърса с опакото на ръката си. На следващата вечер, ако не дойдеше краят на света, тя щеше да бъде госпожа Тед Бърк за добро или за лошо — или за около тридесет минути, преди да се появи Патрик.

Искаше ѝ се да можеше да хвърли вината за всичко на някого друго, вместо на себе си, и Патрик ѝ се струваше най-подходящ за целта. Независимо дали щеше да се появи на сватбата или не, той си оставаше мошеник. Тя не можеше да вини доведената си сестра, тъй като сестра ѝ не беше виновна за торнадото или за това, че бе намерила смъртта си в бурята.

Елиз въздъхна тежко. Тя беше измамница. Когато Тед научеше истината, очите му щяха да придобият онзи мътно зелен цвят, който показваше колко е разгневен.

Въпреки че не знаеше много за мъжете, Елиз чувстваше, че той искаше да спи с нея. Той не бе оставил никакво място за съмнение. Искаше той да я люби, искаше да я обича. Щеше да се ожени за нея заради Тоди, но дали щеше да я обича? Семейната лоялност не се простираше върху жена, която беше измамница.

Ако я удареше гръм, тя се надяваше това да стане по време на брачната церемония — или в леглото.

Обзеха я необясними страхове. Ами ако Патрик се появеше и споделеше тайната на нейната самоличност, за да си направи майтап? Тед беше добър, но дали нямаше да се ядоса толкова, че да се откаже от нея пред всички? При мисълта за това коленете ѝ се подкосиха.

В бързината си да не остане сама в пълната с хора къща, Елиз се промъкна незабелязано по стълбите и излезе навън. След тридесет минути беше в една пясъчна клисура, осеяна с мескити, млади канадски тополи и кедрови дръвчета. Едно местенце, закътано от вятъра, ѝ предложи място, където можеше да помисли на спокойствие.

Оставаше само един ден, преди да се омъжи за Тед пред очите на цял Тексас. Поканени бяха дори губернаторът на щата, съпругата му и петте им деца.

Тя започваше да разбира как се бе чувствал Дамокъл с висящия над главата му меч. Защо бе чакала до последния удар на часовника преди полунощ?

Полунощ? Струваше ѝ се невероятно, че бе оставила нещата да стигнат дотук. Елиз потрепна и стана, за да събере листа и сухи съчки, както бе направил команчът. Скоро успя да запали малък огън, от който се вдигаше твърде много дим. Елиз коленичи и сложи ръцете си над пламъците.

Тя едва се бе настанила удобно, когато чу мъжки глас да вика.

— Хооо!

По дяволите! Каубоите бяха подкарали стадо крави към нея. Тя зачака. Когато звукът от копита наближи, Елиз се обърна, за да установи от коя посока идваше той. Сякаш в последния миг, те завиха встрани, звукът ставаше все по-слаб и по-слаб, докато най-накрая съвсем изчезна.

Тя остана отново сама с неприятните си мисли. Без да бе преминала през някакво обучение, бе станала невероятно лукава и изключително способна да се покрива гърба. Меко казано, беше в една категория с конекрадците. Елиз се намръщи при мисълта за не толкова почтения обрат, който бе приел животът ѝ, затвори очи и бързо ги отвори. Конекрадците ги бесеха и палачът ѝ вече приближаваше.

Появи се главата на някакъв ездач, след нея и раменете му, които се поклащаха в ритъма на движението на коня. Гърбът му беше обърнат към слънцето, но тя не можеше да сбърка стройното тяло и величествено вдигнатата брадичка. Той я бе видял да се отправя натам и бе изоставил каубоите, за да отиде при нея.

Сърцето ѝ заби учестено, както правеше винаги, когато Тед беше наблизо. Защо беше тръгнал към нея?

Тед спря коня си и слезе от седлото. Той я огледа в продължение на няколко секунди и за нейна изненада ѝ се усмихна.

— Дълга ти едно извинение. Елиз го погледна подозрително.

— Сериозно ли говориш? Той кимна.

— Съвсем сериозно.

— За какво ми се извиняваш?

Нещо мрачно и опасно потъмни погледа му.

— Миналата нощ мислех, че си се срещнала с някого в горицката и че той е запалил огън. Косата ти миришеше на дим.

— И какво те накара да си промениш мнението?

— Пред очите ми е доказателството, че можеш и сама да си запалиш огън.

Тя не знаеше дали думите му бяха заявление, въпрос или извинение.

— На теб ти е трудно да ми вярваш, нали?

— Е, струваше ми се странно, че си излязла навън през нощта. Никой не знаеше къде си отишла.

Той нея питаше директно, но искаше отговор. Устата на Елиз беше толкова суха, че тя не можеше да говори. Изправи се и прочисти гърлото си.

— Ами ако ти кажа, че...

Той я прекъсна с тихо изръмжаване, сякаш не беше сигурен дали иска да чуе онова, което имаше да му каже.

— Ами ако ти кажа, че искам да се върнат онези мигове, в които беше в прегръдките ми? Ако ти кажа, че съжалявам, че те нараних?

Господи, какво можеше да му каже? Трябваше да му възрази, но езикът ѝ беше като вързан. Странното му, тъжно изражение, ѝ пречеше да диша.

Когато Елиз не отвърна нищо, Тед опита отново и дрезгавият му глас подпали огън в гърдите ѝ.

— Никога повече не искам да ти причинявам болка. Вярваш ли ми?

Тя направи някакъв неразбираем жест и отвърна очи. Той беше тук, така че можеше да му каже. След това той можеше да каже на гостите да си съберат багажа и да си вървят, тъй като сватба няма да има. Думите обаче не искаха да излязат от устата ѝ.

— Вярвам ти — успя да изрече тя най-сетне. — Не те обвинявам за нищо.

Тед въздъхна и я погледна.

— Добре. А сега ела тук.

— Тед, моля те! — Въпреки това тя усети как тръгва към него.

— Харесва ми как изговаряш името ми, особено когато го придружаваш с молба. — Той пристъпи напред, за да я посрещне, и когато тя беше достатъчно близо, хвана лицето ѝ в ръце. — Защото аз се старая да задоволявам желанията ти. — Преди Елиз да успее да го спре, той залепи устни в нейните, страстно и жадно.

Целувката се задълбочи и тя усети горещината. Сърцето ѝ биеше силно срещу гърдите му. Той плъзна ръце по задника ѝ и я придърпа по-близо до себе си.

— Тед, ти трябва да...

— Съгласен съм, скъпа, наистина трябва — прекъсна я той и прекара жадните си устни по бузите, клепачите, гърлото ѝ. Ръцете му бяха навсякъде, галеха, опипваха. Когато тя въздъхна доволно, той я

целуна отново. Езикът му потърси нейния в някакъв див танц и по цялото ѝ тяло премина огън.

Когато Тед понечи да се отдръпне, тя се опита да го задържи.

— Не.

— Трябва да се върна, преди останалите да започнат да се питат какво се е случило с мен. — Той погали нежно гърдта ѝ. — Не искам да ме намерят в тази дупка да правя любов с бъдещата си съпруга преди сватбата.

О, господи! Сватбата! Защо не му беше казала? Нямаше да ѝ се удаде друга възможност. Той бе предизвикал буря в душата ѝ и преди Елиз да успее да се овладее, Тед вече се отдалечаваше.

Тед допи кафето си и си наля втора чаша, след което я остави на масата и отиде до прозореца. Той се хвана за двете страни на рамката и се загледа в каруците, които продължаваха да пристигат. Някои идваха чак от Таскуса. Возилото на Меги заемаше подозрително мястото в центъра на кръга. Той знаеше, че е на Меги. Завесите бяха розови.

Гъста сива мъгла се беше спуснала над прерията и закриваше корала и плевнята. По храстите и дърветата се виждаха капчици роса. От време на време силен порив на вятъра разтърсваше листата им и засипваше земята със ситни капчици.

Как можеше денят на сватбата му да бъде такъв? Той предполагаше, че трябва да отиде да посрещне новодошлите, но не се помръдна от мястото си. Какво щеше да си помисли Лий, когато разбереше, че Меги е дошла в розова каруца? Ревността на Лий го беше изненадала и някак странно го беше зарадвала. Той се върна да допие кафето си, преди да вземе шапката си от закачалката в коридора.

Малко по-късно Тед почука на задната част на каруцата. На неразбираемия ѝ въпрос Тед отговори:

— Твоят домакин, Меги, младоженецът.

— Тед! Изненадите нямат край. Не те очаквах. Ще влезеш ли?

— Не. Ти ще влезеш ли в къщата?

Меги надникна навън, докосна косата си, за да привлече вниманието към ръката си и пръстените на нея.

— Сменя ли? Какво ще каже младоженката?

Той се съмняваше, че Лий щеше да я поздрави като стара приятелка.

— Тя е гостоприемна жена.

— Не се ли страхуваш, че някой може да те види край моята каруца?

Тя говореше закачливо и Тед осъзна, че бе разбрала погрешно причината за посещението му.

— Наминах само за да те поздравя. — Колкото и да му се искаше да предпази Лий от клюките, които щяха да бъдат разгласени след посещението му при Меги, той нямаше причина да се прави, че не я познава. Затова си придаде изражение, за което се надяваше, че показва неподправен интерес, пхна глава в отвора и надникна вътре.

— Определено не е мъжка каруца, но е уютна. Хубава рокля. Зеленото ти отива. Предполагам, че си готова за тържеството.

Доволна от комплимента му, Меги се наведе напред и разкри още малко от бюста си.

— Очаквам посетители.

Тед се намръщи и желанието му да говори за Патрик прерасна в раздражителност.

— Предполагам, че в такъв случай трябва да си вървя.

— Патрик дойде миналата нощ.

Тед отърси спокойно водата от периферията на шапката си, след което я сложи на главата си, като се надяваше, че изражението му не издава какво чувства.

— О, така ли? И какво го е накарало да дойде?

— Има ли причина той да не присъства на сватбата?

— Предполагам, че няма. Значи си знаела, че не е мъртъв?

— Помниш ли, когато дойде при мен и ми разказа за жената и детето в ранчото ти? Още когато ми каза датата на смъртта на Патрик, разбрах, че има някаква грешка. Бях се видяла с него няколко дни преди твоето посещение.

Тед смяташе да спести на Меги подробностите за срещата с брат си в Абилийн. Независимо колко много му се искаше да разбере истинската причина за присъствието на Патрик на сватбата, той бе решен да изчака.

— Не приемай присъствието му толкова сериозно, Тед Патрик не иска твоята жена. А и ти самият не си съвсем сигурен дали детето е негово или твое.

Откровеността на Меги го жегна. Тя използваше собствените му думи, за да привлече вниманието му. И докато наблюдението ѝ не беше

толкова мъдро, колкото ѝ се струваше, то изпълни съзнанието на Тед с цял куп неприятни мисли — за това как Патрик разваля сватбата му, как Лий си променя решението.

Внезапно на него вече не му се искаше да говори за Патрик. Той каза няколко тривиални неща и се обърна, за да си тръгне.

Патрик се обади зад гърба му.

— Една жена не ти ли стига, братле?

Тед опита да се държи весело и приятелски.

— По дяволите, Пат. Значи все пак успя да дойдеш на сватбата ми.

— Когато те видях да се промъкваш при Меги, помислих, че си променил решението си.

— Тед се отби само за малко, Патрик — намеси се Меги. — Мисля, че има предбрачна треска.

Значи това беше. Меги и Патрик. Брат му и собственичката на бара. Причината, поради която Патрик не искаше Лий и детето. Патрик никога нямаше да се отдаде само на една жена, но по свой начин можеше да бъде верен на жена като Меги. Това обясняваше и нейната открита неприязън към Лий.

Не трябваше да се изключва възможността Патрик да не беше дошъл заради сватбата на брат си. Тед се загледа в брат си.

— Само минаваш, а? Или смяташ да останеш за церемонията?

— Не бих я пропуснал. — Патрик беше самото възплъщение на доброжелателност. — За нищо на света.

— А какво стана с мъжете, които те гонеха?

— Преследвачите ми ли? Ами — той заекна леко, — аз извадих късмет в една игра на карти в Абилийн. Беше достатъчно, за да си изплатя дълговете.

— Можеше да поискаш парите от мен по всяко време. Знаеш, че щях да ти ги дам. Защо не го направи?

Патрик се разсмя.

— Щедрият благодетел обикновено има склонността да се превръща в настойник. Това е все едно шерифът да е по петите ти.

— Ти си по-малкият брат и това е всичко.

— И ти ме приемаш така, както ме приемаше и старецът. — В гласа му се долавяше горчивина. — Затова той остави ранчото на теб.

— Тук е твоят дом. Можеш да живееш тук, ако искаш. Намръщеното изражение напусна лицето на Патрик и той погледна лениво към къщата.

— Може и да го направя. Да, сър. Може да направя точно това.

Разговорът, който трудно можеше да се нарече смислен, завърши. Тед се отдалечи, като се опитваше да мисли рационално и да не се поддаде на гнева, който се опитваше да вземе връх над разума му. Патрик бе дошъл и можеше да му нанесе опустошителен удар. Тед пхна ръце в джобовете си, преди да ги беше стиснал в юмруци.

Въпреки че Хуан бе предсказал слънчев ден, мъглата упорито не искаше да се вдигне и Тед ругаеше влагата, себе си и обстоятелствата. Той се замисли за бъдещата си съпруга. Така бе свикнал да я вижда в къщата, че не можеше да си я представи на друго място. За кой ли път си напомни, че Патрик вероятно беше бащата на детето на Лий. Той въздъхна тежко.

Елиз се срещна с жената в дневната. Вечер я увери, че това е единственият начин, ако човек не се интересува особено от някого.

— Да бъдеш в собствената си дневна, ти дава предимство — бе казала готвачката. — Гледай да облечеш нещо много хубаво.

Нямаше съмнение, че Меги бе забелязала добре подредената и поддържана дневна. Очите ѝ се разшириха, когато тя забележа двете украсени с орнаменти керосинови лампи, тежките драперии от Дамаск и големите, удобни столове. Когато Елиз ѝ подаде ръка, тя отговори вяло на поздрава ѝ.

— Радвам се, че съм тук. Както ти казах и преди, Тед ми е много близък приятел. Не бих пропуснала сватбата му за нищо на света.

— Да, мисля, че ми спомена за това — измърмори Елиз — в Дъсти флатс.

— Тед винаги ме посещаваше, когато идваше в града. Можех да разчитам на присъствието му.

— Колко добре за теб.

— Обикновено вечеряхме в хотела. Понякога изпивахме по бутилка вино в апартамента ми.

Елиз имаше чувството, че наблюдава нещо репетирано предварително — сякаш всяка дума, всеки жест, всяко вдишване бе подготвено отдавна. Меги Кук бе дошла да я посети от злоба. Но защо?

Защото смяташе Тед за своя собственост? От ревност? Е, независимо от причината, Меги Кук си бе намерила достойна противничка.

— Спомням си апартамента ти. Трябваше да отида до бутика на Бони, за да ми вземат мерките за сватбената рокля. Ти очакваше посетител. Той пристигна, докато бях там. — Тя прокара пръсти през косата си, за да пригладя един кичур. — Ако не се лъжа, с него изиграхме няколко ръце на покер. — Споменът я накара да се разсмее. — Онзи мошеник спечели. Забравих му името, но имаше много широки рамене. — Тя разтвори широко ръце, след това ги приближи. — И много тесни бедра. — Елиз се разсмя отново. — И онази смешна походка. Аз, разбира се, загубих.

Меги присви вежди.

— Аз имам много приятели.

— Сигурна съм, че е така — каза весело Елиз и смени темата. — Мисля, че времето се прояснява. Както се казва в старата поговорка, колкото по-силно грее слънцето, толкова по-щастлива ще бъде булката.

Разговорът не вървеше и скоро Елиз изпрати гостенката си до вратата, след което се разсмя доволно и потърка длани. Беше ѝ толкова забавно, сякаш, като бе сразила Меги Кук, бе заздравяла собствените си позиции.

Тя остана изправена в рамката на вратата, загледана в поредната пристигаща каруца. Слънцето започваше да се показва иззад облаците. Елиз тръгна към кухнята да си налее чаша чай и да прекара малко време с Веспер и Тоди.

Елиз беше избрала Веспер за своя кума заради приятелството им. Втората причина за решението ѝ беше, че тя искаше да предизвика жителите на Хай-Медоу, да ги накара да заговорят.

— Веспер, ще трябва да намерим някой, който да се погрижи за Тоди. Имаш ли някого предвид?

— Да, Руфъс. Той е съгласен. Но ти сигурна ли си за мен? Казах ти вече, че хората ще започнат да говорят.

Елиз сви рамене.

— Нека си говорят. — Те може би щяха да имат по-интересна тема за разговор, ако тя бе успяла да притисне Тед в ъгъла. Но времето на Елиз бе изтекло и тя щеше да бъде проклета, ако го направеше, и също толкова проклета, ако не го направеше. — Нека да си говорят.

Какво друго могат да кажат, освен че твоята кожа е черна, а моята бяла?

— Изминаха десет години, откакто Линкълн ни освободи, затова смятам, че ти току-що доказа онова, което исках да ти кажа, но все пак ти благодаря. Руфъс каза, че ролята ми прилягала.

— Ти направи толкова много за мен.

— Не ми се случва често да участвам в сватба, освен като готвачка и чистачка.

Веспер беше единствената приятелка на Елиз. Като си мислеше за това, Елиз си даде сметка, че не бе трябвало да се изненадва на реакцията на Тед, Когато му бе споменала, че иска Веспер да ѝ бъде кума, той ѝ бе казал да прави каквото иска и се беше разсмял при мисълта как някои от гостите щяха да погледнат на това.

Елиз остави Тоди на пода. След толкова много мъчителни нощи и изпълнени със страхове дни най-сетне бе дошъл денят на сватбата ѝ. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го изживее. Тя се обърна към готвачката.

— Ще ми прочетеш ли чаените листа?

Веспер ѝ отговори, без дори да погледне в чашата.

— Всичко ще се оправи. — Тя се поколеба. — Вероятно.

Елиз не бе очаквала да види Тед. Денят се беше оказал хладен и слънчев. Късно следобед тя излезе навън и го забеляза наблизко. Малко по-късно тя се върна в къщата и след няколко минути на вратата ѝ се почука. Елиз отиде да отвори.

Тед стоеше пред нея нахлупил шапката си ниско над челото. Тя бе обзета от неприятно предчувствие. Елиз се опита да каже нещо и едва успя да промълви:

— Не те очаквах.

Той сложи ръка на рамката на вратата и я погледна. Погледът му, едновременно отчаян и гневен, се плъзна по лицето ѝ.

— Все още можеш да се откажеш, ако искаш. — Гласът му беше тих и груб. — Все още имаш време.

Нещо се беше случило. В този момент тя осъзна, че Тед имаше нужда от нея. Той беше дошъл при нея като мъж, който имаше нужда от жена. Това си личеше по положението на мощното му тяло и по мъката, която се четеше в очите му.

— Ти това ли искаш? Той поклати глава.

— Не, по дяволите. — Очите му се втренчиха в нея в продължение на няколко секунди. — Просто ти давам възможност да си тръгнеш, ако желаеш.

Дланите на Елиз се изпотиха и тя наведе поглед към Тед.

— Има някои неща, за които трябва да поговорим.

— Имах нужда да се уверя, че няма да се откажеш в последния момент. Всичко друго може да почака.

Искаше ѝ се да зарови лице в ризата му и да се разплаче. В гърлото ѝ беше заседнала буца, която ѝ пречеше да говори.

— Не постъпвай така с мен.

— Как?

— Ами — тя обърна лице встрани, — като ме караш да се чудя дали този брак не е грешка.

— Ти се съ согласи заради Тоди. Не съм ли прав? Тя кимна.

— А ти?

— Заради Тоди. — След това той изруга под мустак нещо неразбираемо. Гласът му бе изпълнен с мъка. — Но още от самото начало те предупредих, че когато се оженим, искам жена в леглото си. За предпочитане е тя да проявява желание.

Той залепи устни върху нейните, плъзна ги по врата ѝ и отново нагоре. Дишането му беше учестено.

— Желая те. Ти си огън във вените ми. — Когато целувката свърши, той се отдръпна така, че телата им не се докосваха. — А сега побързай, любов моя. Церемонията е само след няколко часа.

Вратата се затвори зад него. Той я беше нарекъл „любов моя“.

— Тед — прошепна тя на вратата.

Елиз успя да измие косата си и да я изсуши навреме за церемонията. След това Веспер ѝ направи прическа и прокара лентички през нея. Роклята ѝ беше с дълбоко деколте, впиваше се плътно в кръста и се спускаше свободно по бедрата.

Роклята не беше в традиционния бял цвят и сякаш обявяваше, че собственичката ѝ, не е девствена — факт, който несъмнено щеше да бъде повтарян безброй пъти от жителите на Хай-Медоу. Елиз знаеше, че те щяха да наблюдават вратата, за да видят дали Патрик ще посмее да се появи. Нищо нямаше да мине незабелязано.

Тед ги беше поканил всичките, за да се уверят със собствените си очи, че Тед Бърк щеше да се ожени за майката на Тоди.

Елиз чу, че музикантите засвириха. Разтреперена, тя застана пред огледалото, въпреки че не виждаше нищо, след което се обърна към Веспер и я погледна в очите.

— Страх ме е.

— Няма за какво, скъпа. Твоят мъж ще те чака в подножието на стълбите.

— Да вървим, Веспер.

Свещи, поставени в красиви свещници, обливаха в мека светлина целия долен етаж на къщата. В камината гореше огън, чието пращеше се чуваше над приглушените разговори на гостите. Изсушени цветя, смесени с клонки от вечнозелени дървета, запълваха урните, поставени от двете страни на камината.

Едно от лицата в тълпата може би беше на Патрик Бърк. Но кое?

Свещеникът в прашния си фрак и износени ботуши чакаше с гръб към камината и библия в ръка. Той местеше погледа си от пространството над главите на гостите към тавана и обратно, сякаш репетираше думите си.

Когато музикантите забелязаха Елиз, те засвириха по-бързо и Елиз тръгна надолу по стълбите.

Тя изчака Веспер да отстъпи встрани. Срещу себе си Елиз видя Мак Макучън, който ѝ беше кум. Мак ѝ кимна едва забележимо. Тед тръгна да я посрещне и да измине с нея последните няколко стъпала. Той погледна към нея, но тя избягваше погледа му и дори не му се усмихна.

Устата ѝ беше твърде пресъхнала, за да може да каже каквото и да било. Дори мозъкът ѝ сякаш бе спрял да работи. Ами ако се спънеше в роклята си или не успееше да изрече ясно думите на брачната клетва? Тогава тя усети нещо топло и прекрасно да ѝ дава сили. Тед повтаряше думите с такъв глас, че тя почти повярва, че той наистина мислеше онова, което казваше.

Церемонията приключи. Елиз вдигна очи, вгледа се в зелените очи на Тед и радостта, която изпита, когато той долепи устни до нейните, я накара да забрави за всичко останало.

След това гостите се събраха около тях, за да ги поздравят. Неколцина бяха разчувствани и издихаха носовете си. Шумът ѝ смехът станаха по-силни, гласовете — по-високи.

Гостите се изреждаха и Елиз ги посрещаше с грейнало лице и ѝ кимаше приятелски. Те разтърсваха ръката ѝ, сякаш беше дръжката на помпа, и я целуваха по бузите. От време на време някой залепваше неочаквано целувка на устните ѝ. Мъжете се шегуваха добронамерено с Тед и хвърляха скришни погледи към булката, любопитни да видят дали тя бе разбрала изцяло смисъла на шегите им.

Някой сложи Тоди в ръцете ѝ и тя го прегърна. Тоди, Тоди, колко те обичам. Скоро ще трябва да те загубя. Тя го подаде на Тед, който целуна момчето, което толкова много приличаше на него, и на свой ред го подаде на Веспер.

— Ела тук, младежо — каза готвачката със светнали очи. — Отдавна трябваше да си в леглото. Кажи лека нощ на мама и татко.

Елиз ги наблюдаваше как се отдалечават. Малката главичка на Тоди бе полегнала върху рамото на Веспер. Очите ѝ срещнаха блестящия поглед на Тед.

Тя бе забелязала погледите, които някои от гостите хвърляха на Тоди и Тед, не ѝ бяха убегнали повдигнатите вежди и бе дочула тихи коментари, в които бе намесено името на Патрик. Колко ли истории щяха да бъдат разказани на чаша кафе или по задните огради на къщите — от груби шегички до коментари за цвета на роклята ѝ?

Най-сетне Елиз чу, че музикантите засвириха отново.

— Мога ли да ви поканя за този танц, госпожо Бърк? — Тед не дочака отговора ѝ, а я грабна в ръцете си.

Той ѝ заговори толкова тихо в ухото, че тя трябваше да се напегне, за да го чуе.

— Толкова дълго очаквах тази нощ, моя красавице.

Елиз хвърли бегъл поглед към лицето му. Той знаеше, че тя го наблюдава, и я притисна малко по-близо до себе си. На лицето му се появи усмивка и Тед потърка бузата си в челото ѝ и я целуна. На светлината на свещите той изглеждаше по-млад и уязвим. Сърцето ѝ се изпълни с тъга. Той ѝ вярваше. Елиз знаеше колко дълбоко можеше да го нарани и щеше да го нарани.

Танцът свърши. След това цялата вечер измина, без тя да усети как времето лети. Сменяше партньорите си един след друг. Босуел танцуваше със слаб ентусиазъм и още по-малко обръщаше внимание на такта. Макучън я покани на валс, след което се върна за втори танц.

Тед танцуваше с други жени, смееше се и говореше с тях, но погледът му постоянно търсеше Елиз.

Когато музикантите спряха за почивка, тя изпита облекчение и отпи от чашата, която Тед беше пъхнал в ръката ѝ. Един мъж, на ръст колкото Тед, заговори весело, поздрави Тед и го помоли да го представи на съпругата си.

— Лий, нека да ти представя моя добър приятел Ефрам О'Брайън от Дъблин, Ирландия.

Ефрам се наведе над ръката.

— За мен е удоволствие, госпожо Бърк.

Елиз си пое рязко дъх. Срещата ли беше Ефрам О'Брайън и преди? Той ѝ напомняше за някого. О, господи! Дали не беше от Боги Крийк? Може би беше някой приятел на баща ѝ. Или пък неин познат. Тя го гледаше с отворена уста. Господин О'Брайън ѝ намигна лукаво. Музикантите засвириха отново.

— Тед, момко, с твое разрешение ще дам на хубавата ти жена сватбения ѝ подарък, след което ще я поканя да танцува с мен. — Той ѝ подаде един пакет. — Отворете го, когато останете сама. Ще танцуваме ли, момиче?

На челото ѝ изби пот, краката ѝ се подкосиха и тя потърси подкрепа от партньора си. Това беше невъзможно, но все пак бе факт — Ефрам О'Брайън беше Червеното момче!

Вцепенена от лекия аромат на мента, Елиз се опитваше да се пребори със заслепението. Тя не можеше да свърже очарователния ирландец с полугодия дивак, който знаеше най-интимните ѝ тайни. Какво можеше да му каже? Лицето ѝ пламна.

Едва когато се отдалечиха от останалите, тя избухна:

— Какво правиш тук?

— Бях поканен.

— Бих ти взела скална, но съм уверена, че ако го направя, ще се превърнеш в горски дух.

— Не в горски дух, момиче. Аз все още съм твой приятел.

— Полковник Макензи и някои от офицерите му са тук. Би трябвало да те предам на тях.

— Ти не си способна да предадеш свой приятел.

— Откъде да знам, че ти няма да ме предадеш?

— Вие карате сърцето ми да се свива от болка, госпожо Бърк.

- Тед знае ли, че си команч?
- Да, момиче, знае.
- Трябваше да ми кажеш, че си негов приятел.
- По това време ти имаше нужда от приятел.

Това я омилостиви донякъде и тя насочи вниманието си в друга посока.

- Не се ли страхуваш, че полковник Макензи ще те познае?

— Дори ти не ме позна веднага, Лий. А прекара нощта в моята тини.

Елиз го погледна гневно.

— Много добре си спомням обстоятелствата, господин О'Брайън. Не те познах веднага, но щом аз успях да те разпозная, значи и някой друг може да го направи.

— Аз се крия зад ирландската си самоличност, момиче, а ирландците са големи късметлии.

— Точно сега аз имам нужда от малко късмет.

— Красивите жени могат да се оправят и с по-малко късмет.

— О — прошепна отчаяно тя, — аз все още съм натрапница.

— Не можа ли да кажеш на Тед?

— Опитах се, но моментът все не беше подходящ.

— А сега?

— Сега вече е твърде късно.

Изражението му стана непроницаемо, погледът — безизразен и за първи път ирландецът и команчът се сляха в едно пред очите ѝ.

— Никога не е късно да се каже истината. Ако имаш нужда от мен, остави ми бележка в хралупата.

Той беше отличен танцьор и я водеше умело, като от време на време добавяше по някоя допълнителна стъпка, която Елиз не можеше да следва.

— Защо не си казал на Тед за мен?

— Така съм възпитан, момиче — отвърна той. — Никога да не предавам оказаното ми доверие. Пък и истината винаги намира начин да излезе наяве. Няма да е необходимо аз да се намесвам за това.

За нейно удивление очите ѝ се изпълниха със сълзи от неочакваното съчувствие, което Елиз долови в гласа му, и тя осъзна колко близо беше до ръба на истерията.

— О, Червено момче, когато Тед научи как съм го измамила, той няма да ме иска повече.

Ръката му се стегна около кръста ѝ, след което се отпусна.

— Всичко ще се оправи. Може би не веднага. А сега се усмихни. Днес е денят на твоята сватба.

Веспер не беше ли казала нещо подобно? На Елиз ѝ се прииска да имаше увереността на този мъж, защото никога през живота си не се беше чувствала толкова нещастна.

Ефрам я остави пред съпруга ѝ.

— Ти си късметлия, Тед.

— Така е, Ефрам — съгласи се ухилен Тед — Как е семейството ти в Ирландия?

Преди Ефрам да успее да му отговори, пред тях застана един мъж, облечен в армейска униформа.

— Извинете ме за намесата, но е време да поздравя младоженците.

Тед ги запозна.

— Лий, това е полковник Макензи. Полковник, това е Ефрам О'Брайън от Ирландия.

Придружен от група офицери, полковникът се поклони.

— Доста далеч сте от дома си, господин О'Брайън. Какво ви води на запад?

— Приятелите, полковник. Не можех да пропусна сватбата на един добър приятел.

— Пазете се от индианците, господин О'Брайън. Полковник Макензи насочи вниманието си към Тед.

— Хубава сватба, госпожо Бърк. Поздравления, Бърк. Адски любезно беше, че ни поканихте. Гоненето на команчите е скучна работа.

Тед кимна.

— Забравих да ти кажа, Ефрам, че полковникът е тук със задачата да вкара команчите в резервата.

— Така ли! И успявате ли, полковник? Макензи стисна устни.

— Ще ги пипнем. В това няма никакво съмнение. Ще намерим Сивия ястреб и неговата банда и когато това стане, останалите индианци ще се появят гладни, дрипави и пеша.

— Предполагам, че са много по-страшни, когато са гладни и дрипави — вметна усмихнато Елиз, — отколкото когато са на коне?

Полковникът присви очи.

— Те познават равнините по-добре от нас, госпожо Бърк. Ако се изправим лице в лице срещу тях, те ще се пръснат на всички страни.

— Е, земята си е тяхна. Не можете да отречете това, полковник.

— Вие не познавате тези хора толкова добре, колкото ги познавам аз, мадам — особено Сивия ястреб.

Устните ѝ образуваха пълно, предизвикателно, розово О.

— Сигурна съм, че сте прав, сър.

Тед се изкашля дискретно, преди да се намеси.

— Скъпа, полковникът не е дошъл тук да обсъжда индианския проблем.

— Мога ли да ти донеса друго питие, момиче? — В гласа на застаналия до нея Ефрам се долавяше веселие. — Може би нещо не толкова силно?

Без да сваля очи от полковника, тя отговори на ирландеца с поклащане на главата. Тихият ѝ смях бе придружен с леко свиване на раменете.

— Изглежда, че Сивият ястреб е способен да се грижи сам за себе си.

Макензи погледна надолу, сякаш искаше да я разубеди.

— Този индианец никога няма да напусне народа си. Това е неговата слабост. Краят му приближава. Ние ще го хванем в мрежата си.

Следващите ѝ думи бяха открито предизвикателство.

— Ще ви трябва доста здрава мрежа, сър.

— Аз разполагам със здрава мрежа, мадам. И запомнете думите ми, приближава времето, когато Сивият ястреб ще бъде там, където ние искаме да бъде — в резервата. — Полковникът потърси с поглед потвърждение на думите си от страна на подчинените си, поклони се и ѝ пожела лека нощ.

Тед се усмихна на жена си.

— Полковник Макензи рядко бива предизвикван толкова открито, Лий.

— И не забравя такива неща — добави Ефрам. Погледът му беше напълно безизразен.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Елиз хвърли бегъл поглед на съпруга си и забеляза веселието в очите му. Той повдигна въпросително вежди.

— Ти на чия страна си? На диваците или на заселниците?

— Няма да хваля диваците. И няма да дам медал на полковника.

Тед се разсмя, прегърна я и затанцува в ритъма на полка.

— Ти му даде нещо, върху което да помисли, скъпа.

Танцът свърши и двамата спряха зад едно цвете в голяма саксия. Тед я погледна с такава нежност, че тя се изправи на пръсти и докосна леко устните му, като остави устата си да се придвижи едва забележимо по неговата. Гръдта ѝ докосна мекото кадифе на сакото му.

Тед огледа помещението.

— Господи, Лий — прошепна той, — не знаеш ли, че хората ще се разприказват, ако видят това?

— Ти откога се интересуваеш какво казват хората? — Тя го погледна в очите, сякаш го предизвикваше да оспори думите ѝ. — Пък и какво могат да кажат за една жена, която целува, съпруга си зад фикус в деня на сватбата им?

Гласът на Тед изпрати тръпки по гърба ѝ.

— Нищо, но ще има за какво да си говорят, ако внезапно изгубя самообладание и те замъкна в спалнята. — Той изруга раздразнено. — Остават още три часа до края на този проклет банкет.

Три часа до полунощ! В ръцете на Тед ѝ беше лесно да забрави, че когато се качаха по стълбите, каретата ѝ щеше да се превърне в тиква, а сватбената ѝ рокля в дрипа. Елиз затвори очи, сякаш така щеше да попречи на неизбежното да се случи.

Тя смътно долови, че музикантите свиреха фалшиво и почти бяха спрели. До слуха ѝ достигна шепот и тя чу името Патрик.

Уловена в собствения си кошмар, не забеляза приближаващия се непознат мъж, докато той не се озова до нея. Играчът на покер! Мъжът, когото бе срещнала в апартамента на Меги Кук! Той се бе осмелил да се появи на сватбата ѝ!

Дъхът ѝ замря. Играчът на покер и Патрик бяха едно и също лице!

Гладко обръснат, с твърде широка усмивка, за да бъде искрена, Патрик Бърк се поклони. Беше невероятно колко много си приличаха с Тед.

Залогът в играта им бе една ослепителна усмивка срещу сватбен подарък и той бе избрал деня на сватбата ѝ, за да си прибере печалбата.

Всеки честен човек си плащаше съвестно дълговете. Това беше правило, което баща ѝ не ѝ бе позволил да забрави. Елиз се усмихна на Патрик с най-ослепителната си усмивка, остави я внезапно да премине в безразлично изражение и насочи вниманието си към Тед. Когато го погледна, тя осъзна, че беше твърде късно и той бе забелязал усмивката, отправена към брат му. Тед я гледаше толкова втрещено, че тя си помисли, че сърцето ѝ ще спре да бие.

Патрик протегна ръка.

— Поздравления, братле. Мога ли да целуна булката? Преди Елиз да се опомни, той я прегърна и я шокира отново. Патрик я целуна по устните, като не бързаше да прекрати целувката, смееше се и я наричаше скъпа.

Тед не обърна внимание на безпомощното ѝ изражение и огледа хладно брат си.

— Опитай се да запомниш, че ни наблюдават твърде много хора.

Нощта беше изпълнена с твърде много изненади. Патрик бе дошъл на сватбата!

Той бе избрал много добре момента, в който да се появи. О, господи, Елиз щеше да припадне. Ами ако се паникьосаше и се развикаше? Стомахът ѝ се разбунтува. Хубаво щеше да бъде, ако повърнеше върху сакото на Патрик. Неудобството ѝ едва ли щеше да бъде по-голямо от срама, който изпитваше. Маскарадът бе свършил. Какви ли щяха да бъдат следващите думи на Патрик?

— Тед, мисля, че ще се възползвам от правата си на твой брат и ще танцувам с булката. Да дадем още един повод на добрите граждани да говорят. — Той дори не се опитваше да прикрие триумфа в гласа си и с подигравателен смях я поведе към дансинга.

Патрик не я заговори веднага, но когато направиха една обиколка на залата, той прошепна в ухото ѝ:

— Господи, ти си много красива. Нищо чудно, че Тед се е влюбил в теб. Обзалагам се, че си още девствена.

Защо не я беше разобличил?

Тя се опита да успокои треперещите си крака и го заговори:

— Достатъчно голям опит ли имаш с девственици, за да се обзаложиш на сигурно?

Той се разсмя.

— Куражлия момиче. Това ми харесва. За първи път с Тед сме на едно мнение за жена. — Той свали ръка от кръста ѝ и приглади един кичур коса, който бе паднал върху челото ѝ, усмихвайки се, когато тя потръпна от докосването му. — Ти си ослепителна жена, но не трябва да се тревожиш. Никога не бих се опитал да плякосам градината на брат си.

— Колко благородно от твоя страна. — Тя трепереше от гняв и нарочно изпусна една стъпка, за да забие токчето си в крака му. Той изруга под мустак и това я накара да се почувства толкова удовлетворена, че ѝ се прииска да опита отново същия номер. — Обикновено следвам партньора си по-лесно.

— Ослепителна, но опасна. Ще запомня това, Лий. — Той продължи да танцува в такт с музиката. — Каж ми, Лий...

Ама че цирк! Играта му на котка и мишка вече започваше да опъва нервите.

— Много добре знаеш, че не съм Лий Дюбоа.

— От играта ни на покер.

— Защо изчака сватбата, за да се появиш?

— И да изпусна забавата? Защо да го правя?

— Нямам представа. Ти ми кажи.

— Къде е чувството ти за хумор, сестричке?

— По отношение на теб нямам такова. Ти забърка доведената ми сестра в неприятности, след което просто си тръгна. Дори не се сбогува с нея.

Той ѝ отговори саркастично:

— Не бих казал, че ѝ беше за първи път.

Елиз потисна импулсивното си желание да му удари шамар; Патрик беше прав. Доведената ѝ сестра винаги се бе изправяла срещу конвенционалното мислене.

— Тя умря, а ти не се показва мъж и не призна детето си.

— Силни думи, скъпа. Нали се погрижих хлапето да има свой дом? Какво по-добро място за него от „Мързеливото Б“?

— Прав си. Като се има предвид, че ти си негов баща, ранчото е най-доброто място за него. При мен и Тед Не мога да повярвам, че един баща може да бъде толкова безразличен. Няма ли да си поискаш детето?

Патрик поклати глава.

— Аз не си падам по семейството, скъпа сестричке.

— Престани да ме наричаш така, за бога.

— Защо се държиш така? След торнадото ти си се престорила, че си майката на момчето. Това ти позволи да си намериш богат съпруг и хубав дом. Как се казваш? Какво е истинското ти име?

— Елиз Дюбоа.

— Помня твоя старец. Добър беше с картите. И ти също. Предполагам, че ако не беше успяла да влезеш в „Мързеливото Б“ щеше да си изкарваш прехраната с игра на карти. Ние с теб имаме много общи неща, сестричке.

Тя преглътна гнева си, уплашена, че може да се разплаче въпреки волята си.

— Не исках да загубя Тоди. Обичам го. Той ми е като собствено дете. Престорих се, че е мой, за да мога да се грижа за него.

— Похвално намерение, но сигурно си знаела, че някой ден ще се върна и ще бъдеш разобличена.

— Смятах, когато това се случи, да избягам с детето.

— И защо не го направи?

Тя замълча. Какво можеше да му каже?

— Не знам. Смехът му я смрази.

— Влюбила си се в Тед и той се е влюбил в теб. Всеки от вас е използвал детето ми като извинение да се ожени за другия. Ама че майтап.

Елиз погледна през рамо и изпита ревност, когато видя, че Тед танцува с Меги, навел е глава към нея, за да я чува по-добре, и се смее на думите ѝ. Когато той погледна нагоре, погледите им се срещнаха и Елиз усети как отново я обзема паника.

— Кога смяташ да кажеш на Тед за мен? Тази вечер ли? Това ще се хареса страхотно на гостите — каза тя с горчивина в гласа.

В очите на Патрик проблеснаха палави пламъчета.

— Мисля, че ще те оставя сама да кажеш на Тед Иска ми се да съм там, когато го направиш.

Шумът ставаше по-силен, музиката — по-бърза, а танцьорите — по-смели. Тед забеляза как Лий се опитва да се отърси от сълзите си, като премигва. Той усещаше колко нещастна беше тя. Беше се омъжила за един мъж само за да види как мъжът, когото наистина обичаше, се появява на сватбата ѝ твърде късно, за да попречи.

В сегашното си състояние тя вероятно си мислеше, че Патрик беше дошъл за нея. А Патрик — самоуверен, арогантен, нахален, мислещ само и единствено за себе си — бе направил Лий център на вниманието. Той бе флиртувал открито с нея, бе танцувал показно с нея, след което я бе върнал на съпруга ѝ. След няколко минути Патрик вече танцуваше с Меги. Ключарите в Хай-Медоу щяха да имат за какво да си говорят в продължение на месеци.

Тед погледна към жена си, опитвайки се да разчете изражението ѝ. Неговата съпруга! Те току-що бяха дали брачния си обет и той беше обещал да я защитава. Но как можеше да я предпази от собствения си брат? Можеше да направи само едно нещо. Можеше да ѝ спести допълнителната болка, която щеше да изпита, ако видеше как Патрик се натиска на Меги Кук.

— Искаш ли да се качим горе, докато никой не ни гледа? Тя се облегна на него. Треперещото ѝ тяло издаваше тревогата ѝ.

— Да, вече е време.

Тед можеше да си представи какви мисли преминаваха през ума ѝ — страх, че той може да разбере, че тя все още обича Патрик, отвращение, че ще си легне с него, когато Патрик бе толкова близо.

Тед сложи ръка около кръста на Лий. Защо се бе притиснала към него като дете, което има нужда да бъде предпазено, за да не се нарани? Той се втренчи в красивото ѝ, уплашено лице и си помисли, че трябва да се отдръпне. Вместо това каза нещо, което изненада дори самия него.

— Искаш ли да минем през задния вход?

— Добре — съгласи се Лий.

Навън духаше студен северен вятър. Тед си помисли, че снегът сигурно щеше да завали още в началото на октомври. Притисна Лий към себе си, сякаш така тя щеше да спре да трепери.

— Оттук — каза тихо и я поведе през тъмнината към задните стълби.

Това стълбище се намираше от външната страна на задната част на къщата и представляваше отделен вход, който водеше към стайте на прислугата на третия етаж. На втория етаж имаше площадка, от която можеше да се влезе на етажа. Когато Патрик бе живял в ранчото, той често бе използвал това стълбище.

Тед се зачуди дали брат му не си мислеше да използва отново задния вход тази нощ и дали изобщо смяташе да остане в ранчото.

Нощта беше ясна и на небето се виждаха хиляди ярки звезди. Въздухът миришеше на дим, примесен с аромата на печено месо. Някаква нощна птица обяви пристигането им и получи отговор отнякъде.

Тед остави Елиз да тръгне пред него по стълбите и когато тя стигна до площадката, той се наведе напред, за да отвори вратата. Сложил ръка около кръста ѝ, той я поведе през тъмния коридор към голямата спалня.

В каменната камина гореше силен огън. Запалени свещи бяха наредени по полицата и хвърляха мъждукащи отблясъци върху огромното легло. Завивката беше отменната подканващо. Тед не се изненада, когато усети миризмата на боровинки. Това, както и розите, беше дело на Веспер. Той разхлаби вратовръзката си.

— Лий.

Във великолепните ѝ очи се появи тревога.

— Да?

— Ела тук, скъпа.

Гласът ѝ се превърна в шепот.

— Не искаш ли да си сваля дрехите? Мога да се съблека зад паравана.

В отговор той протегна ръце към нея.

— Това е моя работа — каза той с дрезгав глас. Сърцето му туптеше предупредително, но той не обърна внимание на предупреждението. Лий вече беше негова съпруга. Той я желаше и Патрик можеше да върви по дяволите.

Тед обви ръце около нея и наведе глава, за да допре бузата си до устните ѝ, защото се страхуваше, че тя може да започне да се дърпа, ако опита да направи нещо повече от това.

Тед докосна ухото ѝ с език и топлият му дъх я погали по тила. Когато той наведе глава, устата му се озова точно над нейната.

— Не трябва да се тревожим, че може да не ни стигне времето — каза тихо той. — Цялата нощ е наша.

Лий издаде гърлен звук и се притисна по-близо до него.

— Искан ми се тази нощ да продължи вечно.

Тялото на Тед се втвърди в отговор на чувствените ѝ думи. Той плъзна ръце и започна бавно да изучава тялото ѝ, търсейки меките ѝ женствени извивки и топлата ѝ плът.

— Скъпа, искан ми се да можеше да изпълни желанието ти.

— Така ли?

— Ще направя тази нощ най-приятната в твоя живот — обеща ѝ нежно Тед.

Косата ѝ се спускаше по раменете ѝ като златист водопад, който можеше да затъмни дори блясъка на огъня. Тед прокара нежно пръсти през копrienената грива.

— Предполагам, че аз трябва да направя първия ход — измърмори той. — Когато направя нещо както трябва, можеш да ми кажеш. — Той прокара езика си по извивката на горната ѝ устна. След това докосна устните ѝ със своите и опита отново, оставяйки езика си да се плъзне между устните ѝ и да ги разтвори. Тя разтвори устни и той вмъкна езика си в устата ѝ. Тед я целуна дълбоко, като се наслаждаваше на влажната ѝ уста и искаше още и още.

Когато си възвърна способността да говори, Тед се усмихна на Лий.

— Искаш ли да се отървеш от дрехите си? — Той разкопча копчетата на гърба на роклята ѝ, като не сваляше очи от лицето ѝ. Тед остави роклята ѝ да падне в краката ѝ и забеляза, че Лий отново започна да трепери. Той я погали по голите ръце и рамене.

— Страх ли те е?

— Да.

— От мен ли?

— От тази нощ.

Тед повдигна брадичката ѝ.

— От онова, което ще се случи между нас ли?

Тя не каза нищо, но устните ѝ оформиха думата „да“. От какво толкова се страхуваше?

— Не знаеш ли, че никога не бих те наранил? — Той говореше тихо, като оставяше гласа си да гали и да ѝ придава увереност, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ. — Искам да се любя с теб.

— Знам — прошепна в отговор Елиз.

Той се наведе към гърдите ѝ и нежно хвана между устните си едното ѝ зърно. Елиз извика тихо и Тед се отдръпна, за да се вгледа в лицето ѝ.

— Да не би да направих нещо, което не ти харесва? — попита я той.

— Да. Не.

— Да, не. — Той ѝ се усмихна нежно. — Кое от двете? Да или не?

— Онова, което правиш, ми харесва — прошепна тя.

Той целуна лявата ѝ гърд, след това дясната.

— И на мен ми харесва.

Дъхът ѝ бе сладък и Тед вдигна глава, за да я целуне отново, като нахълта с език в устата ѝ и го остави да играе своя див и прелъстителен танц.

— Да, скъпа, да.

Лий вдигна лицето си към него и той забеляза, че очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Тед, Патрик и аз...

Той бе обзет от внезапен гняв и я отблъсна от себе си.

— Все още ли мислиш за Патрик?

— Моля те, Тед.

— За какво ме молиш? Тази вечер стана ясно, че между теб и брат ми нищо не е свършило. — Той я гледаше ядосано и тъмните му очи се плъзгаха по тялото ѝ. — Желая те почти от първия миг, в който те видях. И бог да ми е на помощ, защото те желая дори сега.

— Съжалявам, че го видях тази вечер, но когато се срещнахме в апартамента на Меги...

— Вие сте се срещали при Меги! — той се тресеше от бяс. — Можеш да ми спестиш проклетите подробности.

— Чуй ме, Тед!

— Ти ме чуй. Толкова бях заслепен от желанието си да те имам, че отказвах да видя какви са истинските ти чувства. Бракът не е само изричане на няколко думи или предлагане на целувки. Няма да кажа на

никого, че не сме прекарали заедно първата си брачна нощ. Можеш да кажеш на Патрик каквото искаш. Сега трябва да се махна оттук.

Той чу вика й, но продължи да върви към вратата и почти се хвърли надолу по стълбите. Широките му крачки го отведоха към корала. Няколко минути по-късно той се метна на седлото. Когато мина покрай дома на Хуан, пришпори жребеца си в галон и се понесе напред.

Луната се бе издигнала високо в небето и осветяваше пътя към каньона. След час Тед стигна до Френчманс Форд и слезе от коня си. Той пи вода от потока и събра дърва за огън. След това се хвърли на земята и облегна гръб в стеблото на една върба.

Тед премисли всички събития, които се бяха случили тази вечер. Спомни си какво облекчение бе изпитал, когато бе прегръщал Лий, и бе усещал сладостта на устните й и болката, която го бе пронизала, когато я бе напуснал. Сети се за ослепителната й усмивка, когато бе забелязала Патрик, и колко фамилиарно се бяха държали двамата по време на танца. Преди да види това със собствените си очи, Тед Бе отказвал да повярва, че тя все още имаше някакви чувства към брат му. Той изруга тихо. Беше чувал, че някои жени се влюбвали само веднъж през живота си и никога повече не срещали мъж, когото можели да обичат.

Гняв и болка се смесваха в гърдите му. Какво трябваше да направи?

Внезапно той се напрегна и се послуша. Звукът сякаш бе донесен от вятъра — звук от стъпки, от изпръхтяване на кон. Конят му започна да рие земята с копито. Тед сложи ръка на револвера си.

— Чувам — прошепна той на жребеца си. Иззад него се чу мъжки глас.

— Моят брат е оставил гръба си непокрит.

Сивият ястреб. Трябваше да се досети от начина, по който индианецът се бе приближил.

— Моят брат е напуснал брачното си легло, за да тръгне да язди посред нощ. Интересно защо го е направил.

— Макензи натовари офицерите си и си тръгна рано. Ти защо не разчиташ следите им, за да разбереш къде са се установили на лагер с техните пълни с пушки каруци.

— Следите все още ще бъдат на местата си и утре сутрин. Аз проследих мъжа, който би трябвало да знае, че не трябва да язди нощем, когато не може да мисли за пътуването.

Тед се опита да си намери удобно място.

— Срегнах жена, която поисках, и започнах да си мисля, че мога да получа всичко — съпруга, деца, дом. И след това миналото се надигна и ми нанесе удар под кръста.

— И ти си дошъл в прерията, за да намалиш мъката си.

— Предполагам, че за примитивния мозък би изглеждало така.

Вождът се изсмя.

— Моят брат е раздразнителен. Смел мъж без смелост.

— Ти да не би да можеш да четеш мисли? Или си шаман? Индианецът седна с кръстосани крака на земята.

— Човек не трябва да има способността да чете мисли, а за много хора от моя народ аз наистина съм шаман. Видях те да си тръгваш, когато можеше да прекараш времето с жена си.

— Не — каза остро Тед В мислите си той все още виждаше Лий така, както я беше оставил. Тя беше разпуснала косата си. Тед си спомняше усещането, което бе изпитвал, докато я бе прегръщал. Той бе искал всичко, бе желал тя да го иска, да види това на лицето ѝ. Очите ѝ бяха издали тъгата ѝ. А в своята самота той бе пожелал да се отдалечи колкото можеше повече от нея.

Хвърли един бегъл поглед на мъжа, който допреди малко се бе прикривал под маската на цивилизацията и след това я беше захвърлил, за да приеме облика на див индианец.

— Всичко беше само сън, Сив ястреб. Жена ми обича брат ми. Тя има дете от него.

— Цената на страстта. Тя ли ти каза, че го обича?

— Не беше необходимо. Тя го посрещна с усмивка — топла като следобедното слънце.

— Може да е мислила само за детето.

— Или пък за това, че се е омъжила за един, а иска друг. Хората в Хай-Медоу я смятат за... тя мислят, че...

— За лека жена? А ти какво мислиш? Тед поклати глава.

— Никога не съм си я представял такава.

— Добре. Един мъж трябва да вярва на жена си.

— Патрик се държи обикновено с нея. Не като неин... — Това беше твърде много за него. Той не можеше да изрече тази дума на глас.

— Любовник?

— Да.

— Може би си несправедлив към жена си и брат си. Мислите на Тед се отклониха в друга посока. Той никога не бе възприемал Лий като жена, която беше готова да флиртува свободно с всеки мъж. Но той не можеше да я отдели от Патрик. Беше се разчуло, че брат му не е бил единственият мъж в живота ѝ.

— Да не се опитваш да ме убедиш, че между тях няма нищо? Ако е така, забрави за това.

— Опитвам се да те предпазя да не направиш нещо, за което покъсно ще съжаляваш.

Тед не знаеше как до обори думите му.

— Не мога да остана.

— Само глупакът оставя гордостта да попречи на щастието му.

В съзнанието на Тед се бореха за превес противоречиви чувства. Гласът му даде израз на болката и гнева му.

— Но аз видях изражението ѝ, когато Патрик я целуна.

— Това може да не е означавало нищо за нея. Съществува възможност тя да няма никакви чувства към него.

Тед си сви цигара, като разпиля половината от тютюна.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че двамата с Патрик сте объркали живота на едно младо момиче.

Тед се замисли над тези думи. В спалнята им той не бе дал на Лий възможност да каже нищо.

— По дяволите, за всеки е очевидно, че ние двамата не си подходяме. Но може би не трябваше да я оставям!

— Струва си да помислиш над това.

Двамата останаха да седят мълчаливо известно време. Най-накрая Тед наруши мълчанието.

— Тревожех се, че Патрик може да те познае.

— Патрик никога не се е срещал с Ефрам О'Брайън, а и не очакваше да срещне Сивия ястреб на твоята сватба. Затова не успя да направи връзката.

— Лий също не те позна. Тя все още не знае, че Ефрам О'Брайън и Сивия ястреб са един и същ човек. Страхувах се, че тя може да се изпусне пред Макензи, ако те беше познала. Затова не й казах, че Сивия ястреб е индианецът, който я е спасил от ловците на кожи.

Вождът мълча дълго, преди да му отговори.

— Момичето не е сляпо, Тед.

— Тя не се поколеба да предизвика Макензи.

— Хора като нея ще помогнат белите и червените мъже да започнат да се разбират по-добре.

Тед се сети отново за болката си и вдигна ръце.

— Ти говориш за разбирателство. Кой може да разбере една жена? — Прииска му се да си тръгне и той се изправи. — Ще се върна в ранчото.

— Да, време е да се подготвиш за сутринта.

Да се подготви за сутринта. Какво друго му оставаше в това измъчено състояние? Тед се отдалечи, без да забележи, че вождът остана дълго загледан след него, дори когато той изчезна отвъд хребета на възвишението.

Слънцето изпращаше лъчите си по източното небе, когато Тед влезе в плевнята. Когато забележа, че повечето каруци ги нямаше, почувства огромно облекчение. Малкото останали се приготвяха да отпътуват.

Той се смъкна уморено от седлото. Някакъв кон изпръхтя и го предупреди, че не беше сам. Мак се беше облегал на стената на плевнята. Омразата на Мак към работата на опитомител на коне бе предизвикала смеха на не един каубой, но никой не смееше да се изсмее в лицето му. Той обаче се беше превърнал в дясната ръка на Тед и Тед се доверяваше на него и на подобния на змия черен камшик, който носеше закачен на седлото си.

— Тревожи ли те нещо, Мак?

— Чаках ви, господин Бърк.

Мак никога не се бе чувствал удобно да го нарича с малкото му име. Тед трябваше да признае, че каубоят поне се беше опитал. Мак изглеждаше доволен, че прекарва по-голямата част от времето си сам. Той се шегуваше и се смееше заедно с останалите каубои, но рядко се включваше в техните набези в Дъсти флатс.

Тед свали седлото на жребеца си и го плесна по задницата. Макучън бе знаел, че той не е в леглото с жена си. Но в ранчото нямаше много неща, за които Мак да не знаеше.

— Чакал си ме? Е, аз съм тук.

— Слим е започнал да бунтува заселниците. Говори им, че индианците се готвели за нападение. Щели да се спуснат насам и да избият всички фермери и собственици на ранчо. Нищо необичайно, с изключение на това, че заселниците го слушат внимателно. Особено около Боги Крийк.

Тед знаеше, че това не бе всичко.

— Продължавай.

— Слим им казва, че трябвало да подгонят команчите, преди те да се съюзят с чейените. Не трябвало да чакат да бъдат скалпирани.

— Сивия ястреб не ми е споменава нищо. Индианците се държаха спокойно, но аз знам, че младите им войни искат да яздят необезпокоявани из прерията.

— Слим твърди, че ти защитава Сивия ястреб.

— По дяволите, Мак! Сивия ястреб ми е приятел.

— Да, знам, че той спаси живота на жена ти. Каубоите смятат, че Слим се опитва да накара хората да ти отмъстят вместо него за това, че го уволни. Слим твърди, че знаеш къде се криел Сивия ястреб.

— Но аз не знам.

— Той им е обещал да им помогне да намерят Сивия ястреб и да го предадат на военните. Казва, че Макензи много искал да залови вожда.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че Сивия ястреб трябва да бъде много предпазлив. — Мак се размърда от неудобство. — А може би и ти също.

— Нито един собственик на ранчо не спомена за това вчера.

— Слим не е ходил при тях, а при заселниците — както и при всички останали, които са изявили готовност да се вслушат в думите му.

— Е, дръж си ушите отворени. — Тед посочи към спалното помещение. — Закуска?

Когато Макучън поклати отрицателно глава, Тед го погледна въпросително.

— Никой ли няма в кухнята? Или вече сте се нахранили.

— Повечето каубои вече тръгнаха.

Тед се замисли над думите му. Никога през живота си не се беше чувствал толкова самотен, но не искаше да се храни в кухнята, ако там щеше да срещне мъже, които щяха да започнат да му задават неудобни въпроси или да разпространяват клюки. Мак му напомняше, че Тед трябваше да закусва само със сладката си съпруга.

Елиз не желаше да вижда дневната светлина. Как щеше да излезе навън? Когато Тед бе излязъл от спалнята, тя се бе хвърлила на пода. Облегнала глава на леглото, тя бе чула как той изтичва навън, след което сълзите бяха потекли по бузите ѝ. Той беше убеден в поредната неистина и не желаше или не можеше да я изслуша, поради което си беше потърсил по-удобно легло. Елиз бе гледала как вратата се затваря след него. Още едно забавяне на неизбежното?

След известно време тя си бе легнала облечена в нощницата, която Бони ѝ беше ушила за първата брачна нощ. По-късно я беше сменила с друга.

Елиз не беше успяла да се наспи спокойно. Тя бе оприличавала и най-лекия шум на стъпките на Тед пред вратата, на ръката му върху дръжката. Понякога болката я бе обземала с такава сила, че тя си бе мислила, че ще умре. На разсъмване Елиз се беше предала, убедена, че той повече няма да се върне.

Тя стана от леглото. От другата страна на коридора се чуваше плачът на Тоди. Елиз облече една рокля и среса косата си. За миг тя остана загледана във вратата, твърде уплашена, за да слезе долу, защото знаеше, че рано или късно щеше да налети на Тед и агонията щеше да започне отново.

Елиз усети как болката отново се надига в сърцето ѝ. Повече от всичко на света ѝ се искаше да има време, за да се наплаче на спокойствие. Тя щеше да помни вечно радостта, която бе изпитала в прегръдките на Тед, когато ръцете му се бяха плъзгали надолу по цялото ѝ тяло, когато влажната му уста бе полагала нажежено клеймо върху душата ѝ. Той е бе гледал толкова нежно, а след това бе побеснял, когато бе научил за онова, което смяташе за тайна среща между нея и Патрик.

Тед бе казал, че ще си поговорят някой друг път. Дали щеше да ѝ даде възможност да му обясни? Или може би нямаше да се доближи до нея, докато тя не се предадеше и не напуснеше ранчото? Дали

междувременно искаше тя да управлява домакинството и да се грижи за Тоди, или щеше да предпочете услугите на Веспер? Какво ли щяха да покажат чаените листа на Веспер?

Час или два по-късно тя зададе този въпрос на готвачката.

— Имаш ли време да прочетеш листата? Веспер отбягваше погледа ѝ.

— Това са просто чаени листа, скъпа. От тях става една чаша чай, ако водата е гореща.

Елиз усети разочарование. Веспер знаеше, че Тед не бе прекарал нощта в нейното легло, и за готвачката вината беше на Елиз. Лоялността на Веспер бе само към Тед и тя никога нямаше да повярва, че той сам бе избрал да спи другаде.

— Винаги съм мислила, че ти...

— Че вярвам в чаените листа ли? Е, може и така да е. Но да ти кажа истината, те направо ме излъгаха.

Елиз потръпна при мисълта за онова, което щеше да последва.

— И за какво те излъгаха?

— За фактите. Казаха ми, че Тед не вижда честността. Че жена му може би не е лъжкиня, но истината не е излязла наяве. Известно време няма да чета листата.

— И какво ще се случи? — попита Елиз, опитвайки се да овладее нервите си.

— Предполагам, че ще трябва да поживеем и да видим. През следващите няколко дни Елиз имаше чувството, че Тед се опитваше да ѝ покаже как смяташе да продължи животът им. Той не се доближаваше до къщата, освен ако не беше уверен, че няма опасност да я срещне. Веспер извеждаше Тоди да си играе до корала и Тед винаги се появяваше там, така че Елиз разбра, че той беше наредил на готвачката да води детето при него.

Момченцето бе започнало да се опитва да говори. Няколкото думички, които се беше научило да казва, биваха посрещнати с овации, бузките му бяха розови, а очите му блестяха палаво. Дори Патрик беше възхитен — нещо, което тя не бе предполагала да види и което не ѝ харесваше.

Патрик идваше рядко в къщата. Той, изглежда, предпочиташе да се мотае около спалното помещение на каубоите, но когато се отбиеше за чаша кафе, очите му я гледаха насмешливо. Погледът му я

обхождаше от главата до петите и се спираше върху гърдите и бедрата ѝ. Елиз рядко го виждаше заедно с Тед, но знаеше, че двамата се събират, и се питаше за какво ли си говореха, когато бяха заедно.

Тед ѝ липсваше ужасно.

— Проклет да си, Тед Бърк! Хиляди пъти проклет! Все някой ден ще застанем един срещу друг. Какво ли ще кажеш, когато това се случи?

Двамата се срещнаха в полумрака на плевнята. Тихата му ругатня отекна в ушите ѝ и Елиз замръзна на мястото си. Тя се отдръпна, тъй като не беше подготвена за зеления огън, който гореше в очите му.

— Аз мислех... искам да кажа, не очаквах да те видя тук.

— Вече тръгвам.

Тя бе обзета от слабост, която се разпростря до всички части на тялото ѝ. Елиз погледна към ръката му, която държеше седлото.

— Ще излизаш ли?

Тед пусна седлото и тръгна към нея.

— Отивам в Хай-Медоу.

— Моля те, не ходи там. Имаме да си кажем толкова много неща.

Гласът му беше нисък и дрезгав.

— Всичко вече е казано.

Тя затвори очи и се опита да прикрие сълзите, които напиреха под клепачите ѝ.

— Ти грешиш за мен.

— Не греша. Лицето ти ми каза всичко, което трябваше да зная, когато ти забеляза Патрик на сватбата. Детето му спи горе. Ти се срещаш тайно с него при Меги. Какви други доказателства ми трябва?

— Не беше тайно.

— След това ми казваш, че си забравила, че си се видяла с него.

— Не ми се стори, че това е важно.

Тед се втренчи в нея, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Скъпа, ти наистина имаш способността да накараш един мъж да започне да си задава някои въпроси.

— Но...

— По-късно, когато сме обмислили всичко добре, ще имаме време да вземем решенията си.

Косата ѝ се измъкна изпод кока на тила ѝ и Елиз вдигна ръце, за да я приведе в някакво подобие на ред. Тя вдигна очи тъкмо навреме, за да забележи как зеленият пламък в очите му избухва подклаждан от желание. Всичко щеше да бъде наред.

Тед наведе глава, докато устните му не застанаха над нейните.

— Махни се оттук, Лий! — Дишането му беше учестено. — Просто стой настрани от мен.

Тя сподави разочарования си вик.

— Ти си глупак, Тед Бърк — прошепна Елиз, — и някой ден сам ще разбереш това. Но запомни, че аз се омъжих за теб, а не за Патрик.

Тя се обърна и изтича към вратата на кухнята. Елиз се втурна нагоре по стълбите, скри се в стаята си и избухна в плач. Малко покъсно чу тропота на копита и отиде до прозореца, за да види как Тед се отдалечава.

Докато излизаше от вратата, Тед пришпори коня си в галоп. Елиз предполагаше, че той се беше разкъсвал между това да я приеме за своя жена или да я остави на Патрик и не бе взел решение и точно неувереността му го беше накарала да се махне от ранчото.

През следващите няколко дни тя не го видя и тъй като не искаше да попита никого къде е, често хвърляше погледи към хоризонта с надеждата да го види да се приближава.

От Веспер и няколкото си срещи с Макучън Елиз научи, че полковник Макензи бе засилил опитите си да вкара индианците в резервата. Тя се почувства самотна и помисли дали да не остави бележка на Червеното момче. Елиз не можеше да мисли за него като за Ефрам, обут в кожени панталони, но да разкрие сърцето си пред него ѝ се стори не твърде добра идея. Дори Веспер сякаш се държеше настрани от нея.

С приближаването на зимата дните станаха по-студени. Рано сутрин дъхът ѝ излизаше като пара. Дърветата протягаха оголените си клони към небето и се готвеха да дочакат пролетта.

Каубоите трепереха от студ и често палеха огън далеч от спалното помещение и се събираха край него, преди да започнат работа. Тед не се виждаше между тях и тя предположи, че гой все още не се беше върнал или предпочиташе да стои настрани.

Патрик рядко се отдалечаваше от къщата и когато яздеше, обикновено беше сам. Елиз не му обръщаше внимание, но дните

ставаха все по-сучни и любопитството ѝ започна да нараства. Къде ли ходеше?

Един следобед тя импулсивно го последва, като яздеше достатъчно далеч зад него, за да не му позволи да я забележи или разпознае. Той изчезна някъде в деретата и криволичещите пътеки на клисурите. Елиз продължи да язди напред, решена да разбере в каква посока се бе отправил Патрик.

За свое щастие бе спряла да си почине под заслона на една канара, когато той се появи отново. Човекът, който яздеше след него, ѝ се струваше познат. Внезапно тя го позна. Слим Андерсън. Слим, който си бе тръгнал ядосан от „Мързеливото Б“ пред очите на каубоите; същият онзи Слим, който не я обичаше — и тя не можеше да го вини за това. Елиз го беше накарала да я остави при Френчманс Кросинг, където я бяха намерили ловците на бизони. В срещата на каубоя с Патрик имаше нещо тайнствено.

Слим посочи към прерията на североизток, след това описа кръг с ръка почти до мястото, на което се намираха Елиз и конят ѝ. Барабанист започна да рие с копито земята и тя го успокои, като сложи ръка пред устата му и издаде кратка команда. Елиз се надяваше, че Патрик и Слим се намираха твърде далеч, за да чуят. Тя не смееше да се изправи лице в лице срещу тях.

Слим се отдалечи и Патрик тръгна бавно след него. Елиз реши да изчака, за да се увери, че са достатъчно далеч и няма да я забележат, след което подкара коня си в галоп.

Каква беше причината Патрик да се е сдружил със Слим? За стотен път ѝ се прииска Тед да беше тук, въпреки че Елиз не знаеше дали щеше да има смелостта да му каже какво беше видяла, ако той се върнеше. Той сигурно щеше да свие рамене и да ѝ каже, че срещите на Патрик със Слим не го засягат.

Тя не спря да мисли за това, докато след няколко дни не ги чу да си говорят. Свили рамене срещу студения вятър, те говореха пред задната врата на плевнята. Елиз се сгуши между балите сено и долепи ухо до една цепнатина в стената. Шепотът им изпълни сърцето ѝ със страх.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Елиз отвори подаръка на Червеното момче. Предполагаше, че трябваше да мисли за него като за Ефрам О'Брайън, но все не можеше да възприеме ирландеца и команча като един и същ човек. Червеното момче бе донесъл подаръка си на сватбата ѝ и след последвалата драма в спалнята тя беше забравила напълно за него.

Елиз свали опаковката с треперещи ръце. Пред очите ѝ се откри рокля от еленова кожа с изключително изящна изработка. Роклята беше толкова красива, че тя не можеше да ѝ се нарадва. Елиз я сложи пред себе си. Клеймото на „Мързеливото Б“ беше извезано с мъниста от лявата страна на гърдите. Мокасините от същата кожа бяха високи и се срещаха с ръба на роклята някъде по средата на пресеца. Легинсите от еленова кожа за Тед също бяха украсени със знака на „Мързеливото Б“.

Тя погали материята, като я потърка нежно до бузата си. Усещането от допира ѝ поддейства някак успокояващо, но къде щеше да носи тази рокля? Ако съседите я видеха облечена в индиански дрехи, със сигурност щяха да я намразят.

Не можеше да я носи и пред Тед. Ако го направеше, щеше да бъде твърде уязвима. Много въпроси оставаха без отговор.

Тя въздъхна. Тед очевидно беше решил да вярва, че истината не съществуваше. Къде беше той сега? Дните бяха толкова много, а нощите — безкрайни без него.

В „Мързеливото Б“ тя бе станала свидетелка на невероятни промени, беше се научила да лъже и да обича, да страда и да се измъква от неприятни ситуации. Тук тя бе започнала да копнее за изгарящите докосвания на устните на Тед и да се вслушва за галещия му глас.

Изправена пред своята мъка, Елиз стана и погледна през прозореца. Ниски, тъмни облаци бяха надвиснали над прерията. Тя се обърна и прибра подаръците на Ефрам в чекмеджето. След това бавно се облече за излизане. Как можеше да продължи да живее с

несигурността на ежедневието си? По някаква неясна за нея причина Патрик не я беше разобличил.

Тя мина през коридора и влезе да хвърли едно око на спящия Тоди. Очите ѝ се насълзиха. На челото на момчето бе паднала тъмна къдрица и така то още повече приличаше на Патрик и Тед. Как щеше да понесе раздялата с него или с Тед, чието докосване караше кръвта ѝ да кипи от диво вълнение? Тя слезе по стълбите и влезе в кухнята.

Елиз махна с ръка на Веспер и излезе навън. Радостна, че се измъкваше от болезнените мисли, тя вдъхна дълбоко студения въздух. Никой от каубоите не се виждаше наоколо, нямаше го дори Хуан, който обикновено можеше да бъде открит близо до къщата.

Елиз нахлупи шапката си и тръгна бързо към корала. Ако извадеше късмет, Барабанист щеше да бъде на долното пасище и щеше да отговори на изсвирването ѝ. Конят не я разочарова. Той се приближи до нея и пхна муцуна в дланта ѝ, където го очакваше захарно кубче.

— Благодаря ти, че дойде, Барабанист. Какво ще кажеш за една разходка? Само ти и аз.

По-късно, докато галопираха по прашния път, вятърът развърза сплетената ѝ на кок коса. Елиз се опита да я натика под шапката си, но косата ѝ си имаше собствено мнение по въпроса. Елиз продължи да язди, без да обръща внимание на разстоянието и времето. Едва когато стигна до Френчманс Кросинг, усети, че бе станало по-студено. Елиз се огледа с празен поглед и си припомни последния път, когато бе идвала тук. Вятърът бе променил посоката си. Слънцето постепенно се скриваше зад облаците.

Преди да обърне коня си, тя забеляза двама души на хоризонта, на около четвърт миля от мястото, на което се намираше. Елиз се опита да различи лицата им. Слим Андерсън и Патрик Бърк. Те яздеха един до друг в противоположна на нея посока. Елиз бе дочула част от разговора им до плевнята и знаеше, че те бяха тръгнали да търсят Сивия ястреб. Тя потръпна, но реши, че трябва да разбере накъде са тръгнали, и ги последва.

От върха на възвишението видя, че двамата ездачи спират. Когато слязоха от конете си, Елиз направи същото и отведе жребеца си в горичката от канадски тополи. Какво правеха там? Ако беше възможно, щеше да получи отговор на този въпрос, преди лошото

време да я накара да се прибере у дома. Не ѝ се наложи да чака дълго. Трима души в сини армейски униформи излязоха от дърветата и се присъединиха към Патрик и Слим. Вятърът се беше усилил и тя не можеше да чуе какво си говореха, но изглежда, че си крещяха един на друг. След като дълго жестикулираха, Патрик се качи на коня си и се отдалечи. Войниците тръгнаха в противоположната посока и скоро изчезнаха зад дърветата. Слим се скри последен.

Елиз се метна на седлото си. Тя знаеше, че трябва да се прибере в къщата. Ушите я боляха. Пръстите ѝ бяха изтръпнали, дори носът ѝ болеше. Но желанието ѝ да разбере накъде бяха тръгнали Патрик и Слим беше твърде силно и противно на разума си тя остана достатъчно дълго на мястото си, за да не бъде забелязана от тях. Двамата продължиха да яздят, докато най-сетне не се скриха в някакво дърво.

Димът, който се издигаше над колибата и конете, които бяха вързани пред нея, ѝ позволиха лесно да открие къде бяха спрели Патрик и Слим. Елиз се приближи, върза коня си за едно дърво и пропълзя до прозореца на колибата.

Вятърът се превърна във виелица. Във въздуха се появиха снежинки. Елиз осъзна, че беше чакала твърде дълго. Тя бе чувала много разкази за хора, които бяха загинали по време на виелици в началото на зимата.

По-добре да се почувстваше неудобно, отколкото да замръзне. Тя отиде до вратата и почука.

— Аз съм Лий Бърк. Отворете, моля.

Патрик отвори вратата с револвер в ръка. Удивлението му беше почти комично.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Патрик! Толкова се радвам да те видя. Изгубих се и видях дима от комина. — Елиз осъзна колко смешно звучеше твърдението ѝ. — Сигурно съм тръгнала в грешната посока, когато напуснах Френчманс Кросинг.

Той се втренчи в нея отметнал глава настрани. На устните му заигра лукава усмивка.

— Така ли, госпожо Бърк? И коя посока трябваше да изберете? Изток, запад, юг? Може би север? — Той прибра револвера си в кобура. — Каква игра играеш този път?

Тя извика тихо, когато той тръгна към нея, и отстъпи крачка назад.

— За какво говориш?

— Лий, скъпа, не можеш да измамиш един стар мошеник като мен. Защо просто не сложиш красивото си дупе на онзи стол и не ми кажеш как по дяволите си стигнала дотук.

— Казах ти, че се загубих.

Погледът му беше остър и проникателен.

— Не ти вярвам. — Той погледна през рамо. — Ти вярваш ли й, Слим?

— Няма значение — каза тя, преди да чуе отговора на Слим. — Тук поне ще ми бъде топло.

Гласът на Слим я накара да се обърне към него.

— Пат, ако я оковеш, Тед ще ни пребие до смърт. По-добре просто я завържи. Можем да стигнем до Таскуса, преди някой да се сети за нас.

Патрик го изглежда презрително.

— Ти се страхуваш от брат ми. Тя не знае какво правим ние. А дори и да знае, какво значение би имало това? Нямаше да разбере нищо.

— Тед няма да повярва, че е дошла тук сама. — Слим хвърли поглед към единствения прозорец на колибата, който вече беше покрит със сняг. — Той ще я търси. По дяволите, може да се появи всеки миг. Какво ще му кажем?

Патрик се разсмя, сложи дланта си под брадичката на Елиз и повдигна главата й.

— Нещо си се объркал, Слим — измърмори тихо той. — Какво ще му каже жена му? — Той се ухили на Елиз. — Какво ще му кажеш, красива сестричке?

Елиз отдръпна рязко главата си. Какво можеше да каже на Тед? За пореден път примката беше около врата й. Тед никога нямаше да й повярва, каквото и да му кажеше.

— Не е твоя работа. Тед ще иска да бъде в безопасност. Патрик продължи да я дразни.

— Трепериш. Защо не седнеш до огъня и не се почувстваш като у дома си? Изглежда, че ще останем тук известно време.

Елиз осъзна с удивление, че той казваше истината. Можеше да им се наложи да останат тук два или три дни. Докато имаха дърва за огрев, щяха да бъдат в безопасност. Колибата беше здрава, построена от камъни и кирпичена кал.

Елиз не можеше да определи дали Патрик споделяше страха на Слим от Тед, но знаеше, че Тед щеше да тръгне да я търси. Тя се отпусна на един стол до огъня. Зъбите ѝ бяха спрели да тракат и сега студът се беше загнездил в гърдите ѝ.

Патрик застана на едно коляно до нея.

— Не се тревожи, Лий — каза той с насмешлив глас. — Той ще те намери. Колко мислиш, че ще му отнеме това?

Въпреки решителността си, тя се разколеба и с колебанието дойдоха и ужасни съмнения.

— Бурята е силна. Надявам се и се моля той да не е навън в това време. — Той се разсмя отново и сложи ръка на сърцето си. — Истинска любов. Трогва ме точно тук.

— Ти си достоен само за презрение.

Патрик се разсмя отново и приглади разрешената ѝ коса.

— Аз не те разобличих пред брат си. Не се опитах да ти отнема момчето. Не провалих сватбата ти. И нямах абсолютно нищо общо с това, че ти се промъкна тук. Какво съм ти направил, красавице?

Елиз поклати глава в знак на протест. Той ѝ напомняше за змия, която се готви за нападение.

— Ти просто си изчаквал подходящия момент.

— Пат, отвън има някой. — Слим едва бе изрекъл това, когато вратата се отвори рязко.

— Тед! — Името замръзна на устните на Елиз. Искаше ѝ се да се хвърли в прегръдките му, но краката ѝ не се помръдваха.

Едрото му тяло изпълваше рамката на вратата. Очите му срещнаха погледа ѝ, плъзнаха се по нея и по брат му, който беше коленичил до нея. На лицето му се смесваха ревност и болка, след което изражението му стана напълно безизразно. Той дори не изглеждаше ядосан. Зад него стоеше Мак, сложил ръка върху револвера си.

— Влез, братле, и затвори вратата. — Патрик се усмихна. — Радвам се, че със Слим бяхме тук, защото в противен случай красивата ти жена щеше да загази здраво.

На Елиз отчаяно ѝ се искаше да убеди Тед, но думите ѝ не звучаха убедително дори за самата нея.

— Виелицата ме изненада. Както сам виждаш, не бях подходящо облечена за такова време. Нямах намерение да идвам чак тук. — Гласът ѝ заглъхна, но тя не сваляше поглед от очите на Тед. — Радвам се, че си тук, Тед.

Той се изсмя.

— Обзалагам се, че е така. Да не би да ми казваш, че не си знаела, че Пат е тук?

Тя се поколеба за миг, след което се обърна и се втренчи в огъня.

— Знаех, че е тук. — Гласът ѝ беше тих, почти шепот, но всички я чува много добре.

— Е, проклет да съм. — Патрик се разсмя и сграбчи шапката си. — Слим, точно сега едно уиски ще ни дойде добре. Тъй като тук нямаме уиски, а тези двамата трябва да си поговорят насаме, нека да се разкараме, преди колибата да се е подпалила. Чарли Баском има къща на няколко мили оттук. Можем да се скрием там.

Те отвориха вратата, приведоха се срещу студения вятър и като ругаеха, затвориха вратата зад себе си.

Тед продължи да гледа Елиз. Дрехите ѝ наистина не бяха подходящи за такова време.

— Хуан те видял да тръгваш. Когато времето се променило, а ти не си се върнала, той се разтревожил и дойде да ни каже. Проследихме дирята ти до Френчманс Кросинг, след което решихме, че най-вероятно си открила колибата. — Той ѝ се усмихна с ледена усмивка. — Ако знаехме, че си дошла тук да се срещнеш с Пат, нямаше да бързаме толкова много в това време.

— Нямах среща с Патрик. Следях го. — Тя се обърна рязко към него. — Трябва да ме изслушаш...

— Нищо не трябва да правя, Лий — отсече рязко той.

— Господин Бърк, мисля, че ще отида да се погрижа за конете. — Мак вече беше до вратата. — Струва ми се, че вятърът отслабна малко.

Тед кимна, че е чул думите му. Когато Мак излезе, той се нахвърли върху Елиз.

— Срещаш се с него, следиш го — каква е разликата, по дяволите? И в двата случая излиза, че си измамничка и лъжкиня.

Тя усети как кръвта напуска лицето ѝ.

— Не съм. Аз мислех... аз подозирах, че Патрик и Слим са намислили нещо.

— Така ли? И какво си мислеше, че могат да направят? Да подплашат добитъка? Да подпалят прерията? Или може би да обявят скватерското право над тази колиба? И то преди бурята да утихне? — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Дотук не можа да ме убедиш, че това е била причината за присъствието ти тук.

— Ти просто си решил, че трябва да вярваш само на най-лошото — каза с отпаднал глас тя.

— Аз не съм глупак, Лий.

— На няколко мили оттук те се срещнаха с някакви войници.

— И какво от това? Макензи е наредил на хората си да подгонят отново индианците. Те търсят команчите под дърво и камък.

— Сивия ястреб можеше да бъде заловен.

— Да, Макензи иска да го залови. Той очаква всеки бял мъж в околността да му съдейства да го намери. Ще трябва да измислиш нещо по-убедително.

— В такъв случай можеш да си мислиш, каквото искаш — каза с горчивина тя.

— Искам да вярвам нещо друго, освен онова, което виждат очите ми. Искам да вярвам, че ти не би предала брачната ни клетва — ако не заради мен, то поне заради детето. Заради Тоди.

— За себе си ти винаги си толкова убеден, че си прав. — Тя избърса ядосано сълзите, които бяха потекли по бузите ѝ, и внезапно почувства толкова силен гняв, че се нахвърли с юмруци върху него. — Винаги прав! За всичко! — Елиз го заудря по гърдите. — Мислиш си, че знаеш какво е най-добро за всички.

Той я остави да го удря известно време, след което стисна ръцете ѝ. На устните му бавно се появи подигравателна усмивка.

— Не за всички, Лий. Само за момчето. За Тоди.

— Ти откъде знаеш какво е най-добро за него? Та ти не си му баща.

Тед я притисна плътно към себе си и я погледна с пламтящи очи. Колкото повече се дърпаше, толкова по-здраво я стискаше той. Той не искаше да ѝ повярва и Елиз се бореше с него с ръце, крака, с цялото си тяло. Тя го ругаеше и продължи да се опитва да се измъкне, докато не

осъзна, че със същия успех можеше да се пребори и с каменна стена. Тя се отпусна и замря.

Тед остана да я държи неподвижно, след което повдигна лицето й. След няколко секунди той изръмжа гърлено.

— Няма ли да спреш да ме преследваш? Дори когато виждам очите ти лъжата и я чувам от устата ти, пак те желая. Искам сутрин да се будя и да те намирам до себе си. Искам да си лягам с теб и да те прегръщам. Искам да се заривам дълбоко в теб. Ето, това искам, Лий. Но трябва да ти имам доверие. — Той я отблъсна. — Не знам какво искаш ти. Дори не съм сигурен, че ти самата знаеш. А сега трябва да прибера Макучън, преди да е замръзнал навън, докато се опитва да не пречи.

Когато той отвори вратата, в колибата нахлу студен вятър и сняг. Пронизителното изсвирване на Тед се изгуби във воя на вятъра, но Мак го чу и му отвърна по същия начин. Скоро двамата влязоха в колибата и застанаха до огъня.

Лицето на Мак беше зачервено. Той се стараеше да отбягва погледа на Елиз.

— Доведох коня ти от храстите. Вързал съм го до нашите коне в южната част на сградата, където ще бъдат на завет.

— Благодаря — измърмори Елиз. — Тя местеше погледа си от Мак на Тед и обратно.

Тед приклепна и сложи още дърва в огъня. След това погледна през рамо към нея.

— Легни на нара, Лий. Ще останем тук цялата нощ. Голям риск си поела, като си тръгнала да яздиш пред виелицата. — Изражението му беше мрачно. — Почини си.

Тя го послуша. Нейна беше вината, че бяха затворени в колибата. Добре, че Патрик и Слим ги нямаше. Тя затвори очи и се унесе.

Когато на следващата сутрин започнаха да се приготвят за тръгване, те си размениха само няколко думи. Земята беше покрита със сняг, но небето беше ясно, а вятърът — слаб.

— Господин Бърк, няма ли да бъде по-добре аз да тръгна напред и да кажа на момчетата в „Мързеливото Б“, че скоро ще се върнете?

Тед изчака, докато Мак се отдалечи, след което насочи вниманието си към Елиз. Очите му се втренчиха в нейните и той свали палтото си, за да го сложи на раменете й.

— Ще ти трябва по-топло палто. Вземи моето.

Тя вдигна глава нагоре. В продължение на няколко секунди никой не каза нищо.

— Ще имаш нужда от него.

— Ти имаш по-голяма нужда от него.

Искаше ѝ се да му изкрещи, че има нужда от него, а не от дрехата му. Че го обича. Че иска да обвие ръце около врата му и да излее сърцето си пред него. Вместо това Елиз се обърна и отиде при коня си.

Тя сложи крак в стремето и се качи на седлото. Когато и Тед яхна жребца си, тя му зададе въпроса, който я мъчеше от доста време.

— Какво ще кажеш на каубоите от ранчото?

— Истината, Лий. Някои от нас знаят значението на тази дума.

— Аз също го знам.

— Но само бегло. Нали така? Надеждата ѝ угасна.

— Ти си правиш изводи, преди да узнаеш всички обстоятелства, така че можеш да мислиш, каквото си искаш.

Той отново изпадна в мрачно настроение и потърка наболата си брада.

— Ние се оженихме заради Тоди. Опитай се да запомниш това.

Тя вирна брадичка.

— Не съм го забравила.

Острият му поглед ѝ показва, че той не ѝ вярваше.

С натезало сърце Елиз подкара коня си по обратния път към ранчото. Събитията от последните две години нахлуха в съзнанието ѝ. Внезапно, след толкова много дни на неувереност и нерешителност, тя осъзна, че щеше да му каже истината — но само когато моментът бъдеше подходящ.

Тед бе обзет от безпокойство. Той се наведе над люлката и прокара нежно пръст по зачервената буза на детето.

— Той има треска. — Тед хвърли въпросителен поглед на Лий. Очите ѝ бяха потъмнели от страх, а лицето ѝ изглеждаше напрегнато от умора. — Вероятно е настинал.

Тоди дишаше тежко и учестено. Лий го потупа по бузата и погледна към Тед.

— От няколко дни не иска да се храни. Треската се появи миналата нощ и не му мина цял ден. Сега започна и да кашля.

— Трябваше да изпратиш да ме повикат. Тя продължи, сякаш не го беше чула:

— Веспер сложи отвара на гърдите му, но това не му помогна. Вече не знам какво да правя. — Тя се разхлипа. — Ако нещо се случи с Тоди, не мисля, че ще успея да го преживея.

Тед беше обзет от противоречиви чувства. Той се бе зарекъл да се държи настрана от Лий, но как можеше да остане безучастен към агонията в погледа ѝ? Тя го гледаше безпомощно, колебливо, молеше го безмълвно за помощ.

— Първо трябва да сгорещим вода, за да имаме пара. Това ще улесни дишането му. — Той тръгна към вратата. — Ще се върна след малко.

След няколко часа Тед се опитваше да се пребори с нарастващото си отчаяние. Той се бе провалил. Парата беше помогнала на момчето, но не достатъчно. Тоди лежеше притихнал със зачервено лице. Той кашляше, но му липсваше сила и спазмите му приличаха на слаби опити да диша.

За стотен път Тед смени студеното парче плат на челото на момчето. Погледът му се премести към разстроеното лице на Лий и тревогата му се превърна в отчаяние.

— Лий, увий го добре. Ще го заведем в Хай-Медоу на лекар.

— Трябва ли да го извеждаме навън в този студ?

Той не искаше да ѝ каже, че нямаха друга възможност.

— Ще го увием добре.

Пред вратата на кухнята ги очакваха двуколка и кон. Мак стоеше наблизо и пушеше.

— Веспер ми каза за бебето. Помислих, че може да ви потрѣбва двуколката — освен ако не смятате, че Огнена птица ще бѣде по-бърз.

— Лий е твърде изтощена, за да язди. Ще вземем двуколката.

— Намерих завесите за двуколката в плевнята. За краката ви има нагорещени камъни.

Тед кимна. Как, по дяволите, бе извадил късмет да наеме такъв каубой като Мак? Скоро нямаше да може да управлява ранчото без негова помощ.

След няколко минути те потеглиха. Хай-Медоу им се струваше толкова далеч.

Тед подкара коня в тръс; след това улови юздите в лявата си ръка и обви дясната около Лий.

— Той ще се оправи. Докторът ще го излекува. — Господи, колко много се надяваше, че ще стане така.

— Колко още остава?

— Три часа. Може би четири, ако по пътя има твърде много сняг.

Тихият ѝ глас едва се чуваше над тропота на копитата на коня.

— Дали ще стигнем навреме?

— Да. — Тед ѝ заговори, както би се обърнал към малко дете, с уверения, които бяха също толкова неистински колкото и надеждата, която той изпитваше. — Повечето деца боледуват понякога. Тоди е здраво бебе.

Благодарен, че пътят до града минаваше през равнинна местност, Тед не позволи на коня да забави ход. Трябваше да стигнат колкото се можеше по-бързо. Той не си позволяваше да мисли за нищо друго. Тед погледна към Лий и Тоди и инстинктивно стисна раменете ѝ по-силно.

От време на време тя се разплакваше, но когато стигнаха до кабинета на лекаря, Лий вече беше притихнала. Когато тя слезе уморено от двуколката, Тед пое бебето от нея и я въведе вътре.

— Прегледай го, док. Ние вече опитахме всичко. Лекарят им посочи една пейка.

— Сложи майката да седне там. Тя изглежда изтощена. На Тед не му мина и през ума да спори, когато Лий поклати глава.

— Ще седим по-късно.

Лекарят кимна и в продължение на няколко минути бе зает с прегледа на бебето.

— Момчето е болно. В това няма съмнение. Лоша форма на грип с някои усложнения. Имам малка стая за такива спешни случаи. Двамата с госпожата можете да се редувате да стоите при момчето.

— Ще останем заедно.

— В такъв случай да започваме да го лекуваме.

Тед видя отново надежда в погледа на Лий. Тя беше прикрила паниката си. Сълзите ѝ бяха изчезнали. И дори с болката в очите и тъмните кръгове под тях тя пак беше красива. Независимо от страховете си, Лий пазеше мислите си само за себе си. Тя му хвърли отчаян поглед, когато Тоди изплака. Тед разтвори обятия и я прегърна.

Изминаха още няколко часа, изпълнени с напрежение и очакване, по време на които двамата обикаляха стаята или стояха край леглото и търсеха признаци на подобрение в малкото, неподвижно телце на Тоди. Докторът бе решил да не им казва нищо, а Тед се страхуваше да го попита. Мина една нощ, след нея втора.

Той гледаше как Лий е хванала ръчичката на Тоди и му шепне нещо. Тя изглеждаше изморена, отчаяна, погледът ѝ беше мъчителен.

Когато лекарят влезе в стаята, Тед дръпна Лий встрани. Двата зачакаха тревожно.

След няколко минути докторът се изправи ухилен.

— Е, изглежда, че можете да се успокоите. Малкият каубой е здрав като баща си и когато порасне, ще стане по-голям от него. Можете да го върнете у дома, дори да го погледите малко.

Тед измърмори благодарностите си и прегърна Лий. Тя беше пребледняла. Той не забрави да ѝ се усмихне.

— Вече можеш да не се притесняваш, скъпа. — Той прокара длан по мократа ѝ буза. — Моля те, не плачи повече.

Тя го погледна и бавно и внимателно придърпа надолу главата му и го целуна по устните.

— Толкова се радвам, че беше с нас.

— Добре, че пристигнахме тук навреме. — Искаше му се да ѝ каже, че винаги щеше да бъде до тях. Тед се опита да не мисли за бъдещето и да се овладее. — Ще докарам двуколката.

Лекарят се изкашля зад гърба на Лий.

— По-добре си починете добре, госпожо Бърк. Всичко това ви изтощи.

Елиз протегна ръце да вземе Тоди.

— Никога няма да можем да ви се отблагодарим за онова, което направихте, докторе.

— Радвам се, че успях да го излекувам.

Когато излезе навън, слънцето я заслепи и тя наведе глава и отиде под сянката на верандата, за да изчака Тед. Зад гърба ѝ се чу дрезгав глас.

— И това ако не са госпожица Дюбоа и хубавото ѝ синче. Тед Бърк си има много проблеми. И скоро ще има още повече. Тогава може би ще спре да храни гадните индианци. Той ли ти е любовник сега, или Патрик Бърк се е върнал, за да обърка нещата?

— Стой настрани от нас.

Мъжът се появи от рамката на някаква врата.

— Че какво ми има, госпожице Дюбоа? Дочух, че в Боги Крийк не си била много придирчива.

Неколцина любопитни зяпачи се насъбраха, за да слушат.

Елиз се обърна с гръб към мъжа, но той не спираше.

— Ще си опиташ ли късмета в Хай-Медоу, госпожице Дюбоа?

Внезапно умората ѝ прерасна в гняв. Разтреперена, тя се обърна към мъжа.

— Бебето ми беше болно. Остави ни на мира.

— И кой е татко му, госпожице Дюбоа?

Никой, изглежда, не забеляза пристигането на двуколката и как Тед слезе от нея.

— Какво ти влиза това в работата, Путнам? — Тихият, заплашителен глас на Тед накара тълпата да млъкне. — Кога искаш да се извиниш на съпругата ми — преди или след като те пребия?

Путнам пребледня като мъртвец.

— Виж сега, Бърк, има някои неща, които никой порядъчен човек не може да изтърпи. — Той започна да отстъпва. — Разбира се, аз не знаех, че сте женени. И понеже съм честен човек, нямаше да повдигам въпроса.

Тед вече беше свалил ръкавиците и палтото си от бизонска кожа.

— Добре ли си, Лий? Той нарани ли те?

— Не. Но не трябваше да намесва Тоди в това. Искане ми се да бях мъж, за да го пребия.

— Знам. Но тъй като не си мъж, предполагам, че ще трябва аз да го направя заради теб.

Първият му удар се стовари в стомаха на Путнам и го прати да се превива на улицата. Тед застана над него и зачака.

— Ставай, Путнам. Още не сме свършили.

— Няма да се бия с теб заради жена ти. В Боги Крийк хората я познават много добре. — Той се изправи на лакът. — Има други неща, за които трябва да мисля, Бърк.

— Прав си. Като например да се извиниш. Путнам направи вял опит да се изправи.

— Съжалявам. Не знаех, че сте омъжена, госпожо Бърк. — Той изчака да види дали Тед беше стиснал юмруци. — Миналата година

проклетите индианци подпалиха дома ми, Бърк. Не мога да приема такова нещо без бой.

— И какво общо има жена ми с това, та си позволяваш да я обиждаш?

— Всички знаят, че помагаш на диваците.

— Всички ли?

— Ами, Слим Андерсън. Той казва, че не се интересува дали Сивия ястреб избива заселниците и краде добитък от фермерите.

— И Слим обвинява жена ми за това, че си е загубил работата. Така ли е?

— Ами, всички знаят за нея.

— А ти?

— Аз лично не знам.

— Не смей отново да изговаряш името на съпругата ми. Що се отнася до Сивия ястреб, той е човек, който отказва да отведе народа си в резервата. Но не е убивал никакви заселници. — Тед огледа презрително тълпата, след което погледна Путнам, който още беше на земята. — Би трябвало да те убия.

Путнам, за да не мърсиш въздуха на почтените хора. Но бебето е болно и трябва да отведе семейството си вкъщи. Той хвана Елиз под ръка.

— Съжалявам, че трябваше да видиш всичко това. — Тед взе Тоди в едната си ръка и с другата ѝ помогна да се качи в двуколката. — Сложи малкия разбойник да легне от другата ти страна, Лий. Той е почти заспал.

Напуснаха града, без да погледнат назад. Елиз успокояваше Тоди, докато бебето не заспа, след което се отпусна на седалката. Изглеждаше толкова млада и уязвима. Тед я заговори тихо.

— Лий.

Тя го погледна, като си играеше нервно с края на одеялото, с което беше завит Тоди.

— Да?

— Предполагам, че беше права за Слим. Той, изглежда, се опитва да създава неприятности.

Не споменаха името на Патрик.

Когато излязоха от града, изтощението постепенно замени напрежението ѝ. Тед обви ръка около нея.

— Почини си, ако можеш. Тоди вече спи дълбоко. Главата ѝ клюмна върху рамото му. Докато се движеха по неравния път, Тед я стисна по-силно.

— Тук е ниско и затова снегът и водата правят дълбоки коловози. Пътят ще стане по-равен след малко.

Той я държеше, сякаш нямаше намерение никога да я пусне, и тя се сгуши по-близо до него, привлечена от него и от топлината, която излъчваше. Тед усети топлия ѝ дъх върху гърлото си. Искаше му се да можеше да пренебрегне желанието си да я прегръща. Сега не беше подходящият момент да изпитва страстни желания, но беше твърде късно. Той беше доловил въздишката ѝ.

— Удобно ли ти е?

Приглушеният ѝ отговор дойде точно в мига, в който двуколката навлезе в голяма дупка. Лий надигна глава и той случайно докосна ъгълчето на устните ѝ. Натискът му беше толкова слаб, че те дори не се помръднаха. Постепенно той се наведе още по-напред и покри устата ѝ със своята.

Тед залепи устни до нейните ѝ започна да изучава нежно устата ѝ. Той я целуваше отново и отново, вкусваше сладостта на устата ѝ. Всичко диво и грубо той успяваше да овладее. Искаше му се да забрави всичко, което се беше случило до този момент. В някакво дълбоко ъгълче на съзнанието си знаеше, че не трябва да я притиска, но просто не можеше да не го направи.

Когато той се опита да се отдръпне, Лий възрази шепнешком и той се подчини и я целуна още по-дълбоко. И тогава Тед осъзна, че не можеше да издържи повече.

Той я погледна в ослепителните очи. Коя беше тази жена, която му отвърщаше с такъв плам и същевременно изглежда копнееше по брат му?

Елиз си бе мислила, че след болестта на Тоди животът им ще се промени, но това не се случи. Тед идваше и си отиваше, като спираше колкото да си поиграе с Тоди и да си поговори любезно с нея.

Виелицата и причината за нейното присъствие в колибата никога не бяха споменати отново. Тед беше заключил гнева и болката, които тя му беше причинила, в дълбините на сърцето си. Той винаги щеше да вярва, че тя го беше предала. Ако се срещнеха случайно, той отбягваше да я гледа в очите, а ако се докоснеха, бързаше да се отдалечи.

Елиз отслабна и дрехите вече не ѝ ставаха. Веднъж тя забеляза, че Тед я гледа. Той вече не подхвърляше шеговитите си закачки, а насмешливите пламъчета бяха напуснали очите му.

Няколко пъти Тед и Патрик заставаха един срещу друг в нейно присъствие. Когато това се случеше, тя се държеше, сякаш всичко беше наред. Патрик обикновено беше в отлично настроение. Той си играеше с Тоди, закачаше го, а понякога не му обръщаше никакво внимание.

— Хлапето е по-високо — казваше той през смях. — Може би някой ден от него ще стане истински каубой. Може дори да стане като стареца си.

Елиз отгатваше мислите на Тед по поведението му. Колкото повече внимание отделяше Патрик на Тоди, толкова по-раздразнителен ставаше Тед. Но когато раздразнението му станеше твърде силно, той не го насочваше към брат си.

— Отрежи му косата — каза ѝ троснато той. — Така прилича на момиче. Би трябвало да забелязваш такива неща.

— Косата му не е по-дълга от своята — възрази гневно тя. Той излезе сърдито от къщата и след малко тя го видя да излиза от корала, вързал одеялото си на седлото на коня. Дявол да го вземе, тази вечер нямаше да спи в къщата. Още колко нощи щеше да прекара навън?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Тед се настани по-удобно в седлото и пусна жребеца си в галоп, сякаш се надяваше, че така ще успее да избяга проблемите си. Но независимо от разстоянието, болката в душата му оставаше. Той желаше Лий, сърцето ѝ и тялото ѝ. Нощем, когато копнежът му ставаше непоносим, единствено гордостта не му позволяваше да отиде в стаята ѝ.

През брачната им нощ тя не беше направила никакъв опит да прикрие тревогата си, нито факта, че в съзнанието си тя все още беше момичето на Патрик.

Слънцето се скри зад хоризонта и звездите се появиха на небето. Той подминаваше познати забележителности в пейзажа — скални формирания, група вечнозелени дървета, дърво с гротескна форма.

След още няколко мили влезе в Дъсти флатс и спря пред бара на Меги. Тед изтупа праха от дрехите си и влезе през летящите врати. Както обикновено, въздухът бе натежал от миризмата на цигарен дим. Смехът и разговорите на висок глас почти заглушаваха звуците на пианото.

В далечния край на помещението някаква игра на покер беше привлякла зяпачи. Един кавгаджия с револвер на бедрото, гладко обръснато лице и проникателни очи се беше облегал на стената.

Тед си избра едно място на бара, откъдето можеше да гледа към стълбите, които водеха към апартамента на Меги. Той кимна на бармана.

— Уиски.

— Предполагам, че и аз ще изпия едно.

Звукът на познатия глас накара Тед да се обърне бавно. Мак беше застанал зад него.

— Днес не е събота, Макучън, Мак сви рамене.

— Напоследък ми се събра много. Босуел каза, че няма проблем. Реших, че може да глътна малко уиски.

Тед хвърли няколко монети на бара.

— Остави бутилката.

Взел бутилката в едната си ръка и чашата в другата, Тед даде знак на Мак да го последва към една маса. Мак си дръпна един стол.

— От пианото ли се опитваш да избягаш, или искаш гърбът ти да бъде към стената?

— Пианото. Тълпата изглежда миролюбива. — Тед стисна чашата си. — Ти да не ме следиш?

Мак се ухили сърдечно и глътна първото си питие.

— Не обичам да гледам как един мъж хаби добро уиски, като го пие сам.

Меги се появи на площадката на стълбището и тръгна бавно надолу. Тя беше облечена в розова сатенена рокля, а на главата си имаше перо в същия цвят. Тед остана загледан в нея, докато тя не слезе в залата.

— Какво те кара да мислиш, че ще бъда сам?

— Един мъж трябва да взема сам решения — каза Мак, докато оглеждаше собственичката на бара изпод ръба на шапката си. — Веднъж се запознах с едно момиче. Живееше в Канзас, на около петдесет мили от ранчото на моите родители. Беше адски красива. Смееше се с всички, дори с онзи малоумник, който работеше за чичо й. Искях тя да се усмихва само за мен, но тона не беше в нейната природа.

Тед искаше да не мисли за своите проблеми и наля още уиски в чашата на Мак.

— И какво стана?

— Аз си тръгнах. Нямахме ме около една година. — Мак погледна към масата, на която се играеше покер. — По време на отсъствието си бях започнал да мисля, че съм бил сляп като къртица. Мислех, че щом аз живея и дишам заради Ели, същото трябва да важи и за нея. Не беше моя работа да й казвам на кого да се усмихва.

— Върна ли се?

— Да, за да видя дали тя все още изпитваше някакви чувства към мен. Тя ме остави да я любя и ми каза, че ме обича, но ясно показва, че няма да позволи да й се налагам. Каза, че съм бил доста смел, щом изобщо съм се опитвал да го правя.

— Оженихте ли се? Мак се усмихна.

— Баща й направи голяма сватба, а моят старец ни даде малко земя и ние създадохме свое ранчо. Отначало всичко вървеше добре. След това започнаха да се случват разни неща. Може би трябва да кажа, спряха да се случват. — Мак огледа кехлибарената течност в чашата си. — Тя винаги беше твърде изморена. Не говореше много. Не ме целуваше, освен ако не го поисках. Дори спря да ми се усмихва. Гордостта ми беше твърде голяма — по дяволите, аз не се молах за нищо и на никого.

— Направи ли нещо, за да промениш нещата?

— Да. Една вечер излязох да си намеря жена, с която да легна. Намерих я, но тъкмо си бях свалил панталоните, и си помислих, че на сутринта пак ще желая Ели. Когато се върнах у дома, Ели плачеше. След около два или три месеца у дома дойде лекарят. Каза, че имала заболяване на белите дробове. Малко по-късно почина. Така и не разбрах дали повярва, че не бях имал друга жена.

Тед знаеше, че на Мак не му беше лесно да сподели вината и отчаянието си. Той бе научил колко лесно беше за един мъж да сгреши, ако обичаше една жена. Тед знаеше, че не беше същият човек, който бе бил, преди Лий да се появи в живота му. Промяната беше станала постепенно. И той като Мак бе познал самотата. И той като Мак носеше в сърцето си незадоволен копнеж.

— Съжалявам, Мак.

— Тя беше бременна. Бях натопорчен като бик, но винаги съм се радвал, че не легнах с онази жена. — Погледът му потъмня. — Бебето също не оцеля.

— А ранчото?

— Баща ми се грижи за него. Може би някой ден ще се върна там. Или пък ще се преместя в Сан Антонио. Искане ми се да видя тази част от страната.

— Нито една жена ли не си харесал след Ели? Мак мълча дълго, преди да му отговори.

— Да, но аз дадох на заден, преди да беше станало твърде сериозно за мен. Може би за нея не е било нищо.

— По дяволите, човече, защо не направи нещо?

— Тя се омъжи за друг. Толкова по-добре.

Тед знаеше, че беше безполезно да го пита повече за това.

— „Мързеливото Б“ е твой дом, докогато пожелаеш.

— Оценявам това. Нямам намерение да си тръгвам известно време.

— Все си мислех, че си твърде млад, за да се бръснеш. Мак се ухили и потърка брадичката си.

— Не се бръсна често. В семейството на майка ми мъжете не бяха космати. Някои от братята ѝ никога не се бръсниха. Предполагам, че съм се метнал на тях.

— Каубоите в ранчото не могат нито да разберат действията ти, нито да определят възрастта ти.

— Аз се справям добре с конете. И с опитомяването и с язденето им. По едно време реших да се науча да използвам камшик. Предполагам, че скоро ще се установя някъде. Що се отнася до възрастта ми, ако не се лъжа, съм някъде на годините на брат ти.

„И десет години по-възрастен, ако се съди по поведението ти“ — помисли си Тед Копнежът му по Лий не можеше да бъде доволен, като преспеше с друга жена или ако се напиеше. Мак бе знаел това.

— Мисля, че ще отида да си взема стая в хотела. — Тед бутна стола си назад. — Искаш ли да останеш тук тази вечер?

— Ще остана още малко. Може да се опитам да се включа в онази игра на покер. Понякога ми излиза късметът.

— Смятам да тръгна рано сутринта. Около разсъмване. Предполагам, че ще се видим в ранчото след няколко дни.

Мак се ухили.

— Зависи какви карти ще ми дойдат.

В леглото си в хотела Тед не можеше да заспи. Ликът на Лий отново изпълваше съзнанието му. В началото той си бе казвал, че иска тя да остане в ранчото, за да бъде сигурен, че бъдещето на бебето ще бъде осигурено. Как иначе би могъл да обясни силното вълнение, което бе изпитал, когато я бе видял за първи път? По-късно, когато бе осъзнал противоречивите си чувства, той бе започнал да се държи поткровено със себе си. Той я бе желал и бе измислил начини, средства и аргументи да я задържи в „Мързеливото Б“. Бракът им го беше улеснил, но не можеше да успокои болката в душата му.

Самата мисъл за Лий го караше да изпитва болезнен копнеж по тялото ѝ. Когато беше с нея, той се страхуваше, че изражението издава чувствата му. По тялото му преминаваше топлина, той чувстваше стягане в слабините. В съзнанието си Тед виждаше как гърдите ѝ се

повдигат, чуваше предизвикателния начин, по който тя изричаше името му.

Изтощен от опитите да се пребори с копнежа си, той така и не разбра кога заспа. Събуди го силното, настойчиво повтаряне на името му.

— Да?

— Отворете вратата, господин Бърк. Тед изръмжа и стана от леглото.

— Чакай малко.

— Не палете лампата.

Тед откряна вратата, погледна навън и отстъпи встрани, за да пусне Мак да влезе. Когато вратата се затвори зад него, Макучън драсна клечка кибрит и дръпна завесите.

— Къде е лампата?

— Зад теб. — Тед посегна към панталоните си и присви очи към каубоя. — Какво е толкова важно, по дяволите, че да не може да почака до сутринта?

— Два часа след като си тръгна, един скитник спря в бара да пие едно питие, след което реши да се присъедини към играта. Понапи се малко. Каза, че индианците подпалили някаква ферма и убили един човек. Те не спрели само с това, а отишли до съседната ферма и избили цялото семейство. Оказа се, че мъжът изобщо не е скитник. Той е дошъл тук, за да поиска подкрепа за фермерите.

— Кой е водил индианците?

— Твърди се, че е бил Сивия ястреб. Неподготвен за това, Тед изруга.

— Не го вярвам.

Мак започна да си свива цигара, не успя да изсипе тютюна и се отказа.

— Каза, че това се е случило около Медърс. По-добре се облечи.

Тед пресметна нещо на ум.

— По дяволите, та това е на сто мили оттук. Хората на Сивия ястреб не ходят толкова далеч. По-скоро Куана Паркър е направил демонстрация на сила.

— Някой разпространява слуха, че ти защитаваш Сивия ястреб.

— Аз не го защитавам. Просто се опитвам да не позволя той и народът му да измрат от глад.

— Ботушите ти са до стената. — Мак опита отново и този път успя да натика тютюна. — Твърди се, че искаш заселниците да се махнат оттук.

— Нямам никакво специално отношение към фермерите и бих искал те да се махнат от пасищата, но не по този начин.

Мак отиде до прозореца и надникна навън.

— Това не е всичко.

— Какво още има, за бога?

— Ако теб те няма, Сивия ястреб не може да оцелее и ще трябва да отведе хората си в резервата.

— Аз не смятам да се махам от ранчото.

— Говори се, че щели да го подпалят.

Тед закопча бързо панталоните си и посегна към самото си.

— В такъв случай ще бъде най-добре да тръгна веднага. — Той се сети за Лий и за бебето и стисна зъби. Хуан, Пабло и братът на Хуан не можеха да удържат армия от разгневени мъже. — Остават само два часа до разсъмване.

— Вероятно трябва да отида до северното пасище и да извикам момчетата.

Тед закопча колана с револвера си.

— Нали все още ти остават два свободни дни?

Мак присви очи над дима от цигарата си и завъртя барабана на револвера си.

— Вече не.

Те слязоха във фоайето и излязоха тихо навън. Най-безопасно беше да се придвижват, като се държат в сянката на сградите. Когато стигнаха до конюшната, двамата оседлаха безмълвно конете си и тръгнаха в тръс по главната улица. В покрайнините на града те пуснаха конете си в галоп.

Тъмнината беше непроницаема и дори луната я нямаше, за да осветява пътя им. Когато очите му свикнаха с мрака, Тед едва успя да забележи студения, твърд профил на Мак. Подобно на повечето каубои, ръцете на Мак не прилепваха плътно до тялото му.

Тед не искаше да наруши мълчанието и постоянно подкарваше коня си. Болка, ревност и несигурност го бяха накарали да потърси облекчение в Дъсти флатс. Страх и съжаление го караха да бърза да се

прибере у дома си. Той се укоряваше за това, че беше оставил семейството си незащитено и измъчената му душа молеше за прошка.

Студена пот изби на челото му. Какво щеше да се случи, ако Мак не бе намерил празен стол на масата за покер? Тед си спомни задимената обстановка в бара на Меги и съмнителните типове, които се събираха там.

Каква преднина имаха заселниците? Кой беше в основата на нападението над ранчото му?

Веднъж му се стори, че дочува гласове, но реши, че това беше просто вятърът. Най-накрая, когато градът бе останал далеч зад тях, не успя да сдържи гнева си. Тед даде воля на гнева си с тихи, груби ругатни, които ставаха все по-силни и по-цветисти, докато въздухът не затрептя от силата им. Той засипваше с обиди всички и всичко, което щеше да посмее да нарани жена му или детето му. Враговете му щяха да бъдат подложени на мъчения, пред които мъченията на команчите щяха да бъдат като детска игра. Нямаше да има място на земята, където щяха да бъдат в безопасност от гнева му. Мак най-последно се осмели да го прекъсне.

— Когато свършиш, може би трябва да спрем и да напоим конете. Имаме още пет часа, преди да стигнем до северния хребет.

Тед изръмжа съгласието си.

— Има вероятност Босуел да не е на хребета.

— Ще трябва да намерим каубоите, господин Бърк. Никога няма да стигнем до „Мързеливото Б“, ако не сменим конете си. Пък и сами няма да успеем да се справим.

На Тед не му се искаше да се бави толкова и той скоро усети стягането на мускулите си и напрежението, което пулсираше в него с всеки тревожен дъх.

Елиз наблюдаваше как денят стига към своя край. Поредната вечер, през която Тед бе решил да не се прибира в къщата. Тя се обърна, дръпна завесата, вдигна една обувка и се прицели в ръба на леглото. Без извинения, без да се сбогува, без да каже каквото и да било.

Самотата я накара да отиде до стаята на Тоди. Тя повдигна една къдрица от челото на бебето и се зарадва, когато момченцето отвори сънено очи и ѝ се усмихна.

Елиз го взе на ръце и седна в люлеещия се стол в другия край на стаята. Прокара пръст по бузата му.

— Хайде да се полюеем малко, бебчо. Ако искаш, можеш пак да заспиш.

Тя го гледаше как се прозява и затваря очи. Тоди толкова много приличаше на Тед и на Патрик. Някой ден те все някак щяха да изгледят проблемите помежду си.

Тя чу някакъв звук отвън — звук, който ѝ беше непознат и я уплаши. Видя да проблясва някаква светлина, чу гласове, след което видя още светлини. Тя се изправи, притисна спящото дете близо до гърдите си и отиде до прозореца.

Една сянка се стрелна в тъмнината край плевнята. Друга се затича към корала. След това се появиха и други сенки, много, които се затичаха към спалното помещение, към кухнята и към кладенеца. Всички те носеха факли и си подвикваха един на друг. Боже милостиви! Те имаха намерение да подпалят ранчото.

Лий остави Тоди обратно в креватчето му и го зави. Затича надолу по стълбите, стигна до шкафа с оръжието и след няколко секунди бе насочила дулото на една пушка през прозореца. Откатът я отхвърли в някакъв стол. На полицата се раздрънчаха съдове и Веспер се появи.

— Обградени сме. Предполагам, че листата все пак не ме излъгаха.

— Тези страхливци искат да ни подпалят.

Веспер се движеше изключително бързо въпреки едрото си тяло. Тя си избра една пушка, зареди я и приклекна до Елиз.

— Тед сигурно няма да им позволи да му подпалят ранчото.

Няколко куршума се забиха близо до прозореца. Неканените гости, изглежда, се интересуваха повече да свършат онова, за което бяха дошли, отколкото да започнат престрелка с двете жени. Те сякаш знаеха, че жените са сами, и имаха колкото време искаха на разположение, за да превърнат това място в горящ ад.

Елиз си пое дълбоко дъх, издиша и се прицели. Добре, че арабските жребци и Барабанист бяха на пасището.

Устата ѝ пресъхна. Къде бяха Хуан и Пабло? Миг по-късно ги забеляза сгушени до оградата на корала.

— Върнете се, върнете се — прошепна Елиз. Секунда по-късно те се затичаха през откритото пространство между корала и къщата. Един куршум откърти парче дърво от оградата на мястото, на което те бяха стояли допреди малко.

— Тези мъже са решили да си свършат работата, Лий. Страхувам се, че ще успеят.

— Не, дявол да ги вземе. — Елиз започна да стреля колкото бързо можеше да презарежда. — И проклет да е Тед Бърк за това, че го няма тук сега. — Вбесена, разплакана, със замъглен от сълзите поглед, тя насочваше пушката си и стреляше по всичко, което видеше да се движи. — Той сигурно е в Дъсти флатс с онази жена, а къщата му ще бъде подпалена.

Веспер се изсмя сухо.

— Можехме да го използваме, ако беше тук.

— Ако подпалят къщата, ще трябва да бягаме с Тоди.

— Лий, просто продължавай да стреляш. Къщата все още си стои.

Елиз продължи да стреля, докато рамото ѝ не изтръпна, а дрехите ѝ не бяха напоени от пот. Тя продължаваше да презарежда и да стреля. Когато през покрива на плевнята се издигнаха ярки пламъци, които осветиха околността, тя видя няколко души да изскачат от сенките. Елиз чу един глас, който се извисяваше над другите и се смееше подигравателно. Всички тези мъже бяха полудели. Не след дълго те щяха да подпалят и къщата.

До слуха ѝ достигна звук, който бързо се усилваше и скоро се превърна в тропота на конски копита; миг по-късно конете се появиха от тъмнината.

Тед, гологлав и с револвер в ръка, яздеше начело на каубоите си срещу подпалвачите. Той викаше на хората си и им сочеше накъде да яздят. Ездачите бяха посрещнати от яростна стрелба от всички страни на двора.

Пукотевицата продължаваше. Елиз чуваше изстрелите, ругатните, цвиленето на ранените коне, свистенето на куршумите. Тя остави пушката си и извика на Веспер да направи същото. На слабата светлина беше невъзможно да се различат каубоите от „Мързеливото Б“ от нападателите.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност. Най-сетне Тед се появи от хаоса, вдигнал ръце, за да каже на хората си да прекратят огъня. Катастрофата беше предотвратена. Елиз долови миризмата на дим, чу стенанията из двора и плача на Тоди.

Тя толкова се бе уплашила за Тед, че бе забравила за собствените си страхове. Елиз отиде в стаята на Тоди. Лицето на бебето едва се виждаше в тъмнината. Тоди бе вдигнал ръчички и Елиз се наведе и го взе. След това отиде до люлеещия се стол и се отпусна в него, като му шепнеше успокоителни думи.

— Лий, скъпа, всичко свърши — обади се Веспер, която беше застанала до нея и държеше една чаша в ръка. — Донесох това с мен. Дай ми малкия разбойник. Той спи. Струва ми се, че трябва да си бъде в леглото.

Елиз пое чашата и позволи на готвачката да вдигне спящото дете. Може би питието щеше да успокои ужасната умора, която усещаше. Миг по-късно тя се мъчеше да си поеме дъх.

— Подпалих се.

Веспер ѝ наля втора чаша.

— Изпий го бързо, преди да си загубила кураж. Втория път ѝ беше по-лесно. Тя се облегна назад и затвори очи.

— Тоди имаше нужда от мен. Видя ли Тед?

— Нищо му няма. Все още гаси пожарите. Понякога страховете ни са много по-силни от онова, което се случва в действителност.

Веспер си тръгна безшумно и Елиз долови смътно някакъв друг шум, който ѝ заприлича на дрънченето на шпори. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Мъжът ѝ бе дошъл при нея. Брадата му беше набола. Той миришеше на дим и беше изпръскан с кал. На челото му се виждаше рана, от която течеше тънка струйка кръв. Но той беше жив.

— Добре ли си? — попита го тя. Той обви ръце около нея.

— Вече съм добре, защото знам, че си в безопасност.

— Толкова се бях уплашила.

— И аз също — измърмори той, долепил устни до челото ѝ.

— Къде беше? Бях сигурна, че те ще подпалят всичко.

— Дойдох веднага щом разбрах какво са намислили.

— Разбрал си! — Тя се отдръпна и го погледна гневно. — И кой точно ти каза?

— Мак дочул разговора на някакви играчи на покер.

— А ти къде беше? В бара на Меги ли? Лицето му се помрачи.

— Изпих няколко питиета там, но вече бях в леглото си в хотела — сам. — Той погледна към прозореца. — Изгубихме плевнята и два склада. За щастие, отървахме се само с това.

Елиз се почувства толкова наранена, предадена и гневна, че сякаш щеше да се пръсне всеки момент.

— Ти излезе на светло, където те лесно можеха да те видят. — Тя притисна лице към гърдите му. — Глупак такъв, можеха да те убият.

— Но не ме убиха, скъпа. Никой не загина. — Когато Тед заговори отново, в гласа му се долавяше тревога. — Добре, че никой не е бил наранен.

— Толкова се страхувах, че всички, че „Мързеливото Б“...

— Опитай се да не мислиш за това, миличка.

Елиз се опита да спре да хлипа. Тед беше до нея, тя беше в безопасност в прегръдките му. Кошмарът беше свършил. Тя се размърда, погледът ѝ срещна неговия и тя потърси в очите му причината за ужаса, който бе преживяла току-що.

— Защо?

— Някакви индианци избили две семейства на заселници край Медърс. Обвиняват за клането Сивия ястреб.

— Тогава защо...

— Твърдят, че ако оставя индианците гладни, те ще се преместят в резервата. — Той избърса една сълза от бузата ѝ и посочи към леглото. — По-добре седни. Изглеждаш твърде уморена, за да стоиш права.

Гневът ѝ отново се надигна.

— Защо излезе пред тях така, че лесно можеха да се прицелят в теб?

Тед я придърпа към себе си, като не преставаше да ѝ се усмихва. Той започна да я бута нежно назад, докато краката ѝ не опряха в леглото. След това с едно бързо движение я вдигна и я сложи върху леглото. Той се отпусна до нея, сложил ръцете си от двете страни на тялото ѝ. Мускулестото му бедро се притисна до нея, а голямата му ръка бавно започна да гали гърдите ѝ. Погледът му срещна нейния и тя видя изпепеляващия зелен огън в очите на Тед Шепотът му галеше бузата ѝ.

— Лий, скъпа, трябваше да им попреча да стрелят по теб и да подпалят дома ни.

— Толкова се страхувах за теб. — Тя хвана лицето му между ръцете си. — Можеха да те убият.

— Не и докато съпругата ми беше насочила смъртоносната си пушка срещу тях.

Устните им се докоснаха, впиха се и Тед изстена от удоволствие. Той повдигна глава. Думите му бяха придружени от топлина, насмешка и горчивина.

— Трудно е да се загасят всички пожари за една нощ. Въпреки това той не се помръдна от мястото си над нея.

Лицето му изглеждаше напрегнато. Беше изтощен. На Елиз ѝ се искаше да го прегърне и да го успокои.

— Бях толкова ядосана и толкова уплашена. Стрелях по сенките. Той се разсмя.

— Хуан каза, че адски си уплашила заселниците. Ръката ѝ се плъзна по неговата до стегнатия му бицепс.

— Нямах време да се прицеля в никого.

— Те не са знаели това.

— Мисля, че убих един човек. Стрелях и чух стон.

— Не, миличка. Никой не беше убит. Само един мъж беше ранен. Путнам отнесе куршум в крака. Неколцина се измъкнаха. Един от близнаците — не зная кой от двамата, тъй като не мога да ги различавам — отиде в Хай-Медоу да повика шерифа.

Той я беше нарекъл „миличка“ два пъти. Елиз се усмихна и Тед ѝ се ухили в отговор. Внезапно в гърлото ѝ заседна буца и тя усети, че отново ще се разплаче.

— Радвам се, че „Мързеливото Б“ е в безопасност.

— Ти се държа смело. Попречи им да подпалят дома ни. — Той отметна един кичур коса от челото ѝ и прокара пръсти по гърлото ѝ. — Много жени на твое място биха се уплашили и щяха да се скрият в мазето.

Каdifената нежност в гласа на Тед я изненада.

— Предполагам, че е добре, че изобщо не се замислих за това.

— Не е необходимо да ставаш рано. Ще се върна тук следобед. — Той зари лице в извивката на рамото и врата ѝ. — Може би по-рано. — Тед я целуна и след няколко минути тя го чу да отваря вратата на

стаята на Тоди. След малко дочу дрънченето на шпорите му, докато той вървеше към своята спалня.

Елиз остана да лежи загледана в тавана. В очите на Тед беше забелязала обещание. Разкъсвана между ужаса и вълнението, тя се опита да заспи.

Елиз се събуди бавно, като се мъчеше да си спомни защо тази сутрин беше по-различна. Пожарът! Разбира се. Тя все още усещаше миризмата на дим. От прозореца си можеше да види унищожените от пламъците плевня и няколко малки постройки. Съжали, че се беше успала. Тед сигурно вече беше тръгнал.

Елиз се облече и слезе в кухнята, преди Веспер да я усети. Тоди ѝ подаде лъжицата си, след което я обърна така, че храната му се изсипа на пода. Момченцето се разсмя радостно. Тя се усмихна и насочи вниманието му към храната.

Елиз се питаше кога беше тръгнал Тед Кога щеше да се върне?

— Тед ми поръча да ти кажа, че трябва да тръгне рано. Изглеждаше доста щастлив за човек, чиято къща едва не бе изгорена.

Елиз знаеше, че Веспер я наблюдава и без съмнение търси отговори на въпросите си в чаените листа.

— В много отношения извадихме късмет. Тед казали къде ще ходи?

Тя си спомни предишната нощ и се опита да не мисли за следващата.

— Той е толкова зает, че може да бъде навсякъде. — Веспер избърса лицето на Тоди с влажна кърпа. — Обещах на малкия мъж да го заведе да си поиграе с момиченцето на Бернадет, когато времето се оправи. Круз и Хуан тръгнаха рано тази сутрин да търсят някакви койоти на север от хребета, така че Бернадет ще се зарадва, ако ѝ отидем на гости. Защо не си намериш някаква работа, например да рисуваш?

Елиз отиде до прозореца, който гледаше към корала.

— Отдавна искам да нарисувам арабските жребци. Те се намират в близкото пасище и светлината е подходяща. Може би така няма да мисля за снощи.

— Добра идея, но ще ти бъде трудно да забравиш за пожара, скъпа. Плевнята все още мирише на дим.

Веспер облече Тоди в палтенце и шапка.

— Целуни мама, момко.

Елиз се усмихна, помахна на момчето и му изпрати една въздушна целувка. Когато се върна в стаята си, тя се огледа наоколо. Окачени на стената до рисунките на бизони и крави я гледаха портретите на Тед и Сивия ястреб. Една скица на Тоди беше вмъкната между Тед и Патрик. Тя бе искала да разбере на кого от двамата приличаше повече бебето. Бе уловила нежността в усмивката на Тед и я бе сравнила с невинния смях на Тоди. Единствено очите на Тоди приличаха на очите на Патрик. Тя внимателно бе отбягвала всички други черти на бебето, които биха подсказали кой е баща му.

Елиз събра принадлежностите си за рисуване и взе сгъваемия стол, който Тед ѝ бе купил от някакъв пътуващ търговец. Когато излезе навън, тя тръгна бързо и след тридесет минути беше в уединението, което ѝ даваше сянката на меските, откъдето можеше да се наслаждава на елегантните жребци. Наблизо Барабанист беше навел глава и пасеше. Елиз нагласи стола си и се приготви. Тя бе толкова погълната от работата си, че ездачите почти се бяха изравнили с нея, когато тя ги забеляза. След това вниманието ѝ беше привлечено от гласовете им.

— Каквито са бързи, тези красавци ще ни отнесат там по-рано от предвиденото — достигнаха до нея думите на Патрик. — Много мило от страна на брат ми да ги остави толкова близо до къщата.

Слим изсумтя.

— Той винаги ги държи наблизо. Брат ти ще побеснее, когато разбере, че ги няма.

— Тогава ще бъде твърде късно. Ние ще сме се свързали с Макензи, преди Сивия ястреб да успее да напусне лагера си. Ще си вземем парите и ще напуснем щата. Може би ще се преместим в Монтана или Уайоминг.

— Ами конете? Патрик се разсмя.

— Какво за тях?

На Елиз ѝ бяха необходими няколко минути, за да разбере за какво си говореха те. Патрик и Слим знаеха къде в каньона се криеше Сивия ястреб и имаха нужда от бързи коне, за да уведомят Макензи. Тя бе обзета от силен гняв.

— Не ги пипайте, долни конекрадци!

Патрик погледна изненадано към нея. Гласът му беше изпълнен с насмешка.

— Погледни, Слим. Моята снаха е дошла да ни поучава. Не сте ли малко лицемерна, госпожо Бърк, като се има предвид вашето собствено положение? — Той метна седлото си на гърба на жребеца и затегна колана. — Няма да има полза да ни следваш. Този път ще ти трябва нещо по-бързо от стария Барабанист.

Патрик се качи на седлото и даде знак на Слим да го последва. Той се изсмя, махна небрежно с ръка и излезе през вратата на заграждението.

— Довиждане, госпожо Бърк. Предайте моите почитания на брат ми.

Какво трябваше да направи, за бога? Някой трябваше да предупреди Сивия ястреб, че войниците бяха тръгнали към скривалището му. Къде беше Тед? Патрик и Слим вече имаха преднина. Тед бе обещал да се върне рано. Тя се чудеше как трябваше да постъпи.

Елиз бе уверена в едно нещо. Издръжливостта на Барабанист беше по-голяма от тази на арабските коне. Тя разполагаше с един ден и една нощ да стигне до лагера на Сивия ястреб. Достатъчно, за да докаже, че не греши.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Елиз кръстосваше стаята си. Трябваше да намери Сивия ястреб, преди Патрик да беше стигнал до лагера на полковник Макензи. Тя си представяше Сивия ястреб мъртъв, ранен, заключен зад решетките или прогонен в резервата. Не можеше да го позволи.

Тя погледна с копнеж към вратата на спалнята и ѝ се прииска Тед да влезе при нея сега. Сълзи на раздразнение се плъзнаха по бузите ѝ. По дяволите! Къде ли можеше да е? Каква беше ползата от съпруг, който никога не си беше у дома, когато жена му имаше нужда от него? Ако той се появеше, тя можеше просто да му прехвърли грижата и да го остави той да реши как да постъпи. Смехотворна мисъл. Елиз знаеше какво щеше да направи Тед, ако беше на нейно място. Щеше да се качи на коня си и да отиде да предупреди Сивия ястреб, като изпревари Патрик.

Тревогата ѝ нарасна, а с нея и броят на препятствията, с които трябваше да се справи. Тя не беше сигурна дали щеше да успее да намери индианския лагер, а дори и да го намереше, едва ли щеше да успее да различи типито на Сивия ястреб измежду всички останали. Ако преди това не я улучеше някоя стрела, щеше да ѝ бъде трудно да обясни какво търсеше в лагера, след като не знаеше езика на команчите. Тя притисна длан към челото си. Разполагаше с толкова малко време.

Изведнъж ѝ хрумна една идея. Роклята, която Червеното момче ѝ бе подарил за сватбата!

Тя бързо се обърна към чекмеджето, отвори го и извади дрехата. Елиз се съблече и нахлузи подаръка на Ефрам през глава. Дрехата прилепна по тялото ѝ, но това не беше достатъчно. Тя трябваше да изглежда като жена от племето на команчите.

Елиз изрита ботушите си в единия ъгъл на стаята и obu високите мокасини. Уви един кафяв шал около главата си, за да накара двете руси плитки да изглеждат по-тъмни, отколкото бяха в действителност.

След това завърза една лента около челото си. Дори Покахонтас нямаше да се справи по-добре.

Няколко минути по-късно вече беше в кухнята и наля вряща вода върху чаените листа. Когато водата се охлади, Елиз изцеди листата и изми лицето си с кафявата течност. Отиде забързано в коридора и се огледа в голямото огледало. Цветът на лицето ѝ не беше достатъчно тъмен, но все пак прикриваше светлата ѝ кожа.

Буцата в стомаха ѝ не искаше да се махне. Патрик щеше да язди един от най-бързите коне в Тексас. Барабанист обаче трябваше да се справи със задачата си. Елиз щеше да предаде съобщението на Сивия ястреб, преди Патрик да успее да стигне до Макензи.

Трябваше също така да остави на Тед бележка накъде беше тръгнала! Молейки се той да ѝ повярва, Елиз изтича до спалнята си и бързо извади парче хартия. Ръцете ѝ трепереха и тя едва държеше писалката. Надраска съобщението, като добави, че той не трябва да се тревожи за Тоди, който е при Бернадет с Веспер. С натежало сърце Елиз закачи бележката до портрета на Сивия ястреб. Тед нямаше как да не види листа, ако дойдеше да я потърси в стаята ѝ.

Взе си един вълнен жакет, натъпка в джобовете си ръкавици и шал и оправи шапката си. Без да губи нито секунда, нави одеялото си и излезе от кухнята. Вече беше готова за пътуването, но нямаше храна.

Когато излезе навън, бе посрещната от студен вятър. Следващите два дни щяха да бъдат дълги, напрегнати... и опасни.

Слънцето грееше през пелената от високи, тънки облаци. Тед и Мак яздеха спокойно към къщата на ранчото. Не бяха говорили много през последните няколко мили и Тед имаше време да обмисли бъдещето на брака си. За първи път му се струваше, че може да повярва, че всичко щеше да се оправи. Двамата с Лий можеха да заживеят като семейство — щастливи, доверявайки се един на друг, обичайки се. Дали тя щеше да дойде при него, дали щеше да го пожелае?

Той си представи стегнатите ѝ, закръглени гърди, тесния ѝ кръст, влажните ѝ устни и стройните ѝ бедра. Самата мисъл за тях го възбуди и го изпълни с желание. Той дори не усети как стигнаха до къщата.

Макучън веднага забеляза липсата на арабските коне. Тед също.
— Мислех, че арабските бяха в близкото пасище.

Тед не искаше да му отговори и пришпори коня си в галон. В какво ли се беше забъркала отново Лий?

Хуан ги посрещна при вратата, но обичайното му спокойствие бе заменено от страх и напрежение.

— Сеньор. Той ги взе. Той и Слим. По дяволите!

Тед скочи от седлото си. С едно бързо движение се озова на земята и хвърли юздите на Хуан.

— Казваш, че Патрик и Слим са взели черните коне.

— Да. Видях ги от северния хребет.

— По кое време?

— Сеньор Пат тръгна преди пладне. Около десет часа може би.

— А Барабанист? Нали и той беше на същото пасище.

— Сеньората тръгна в същата посока.

— Госпожа Бърк ги е последвала? — попита той и усети как го обзема страх.

Хуан погледна безизразно към хоризонта и сви рамене. Той отведе жребеца на Тед в корала и затвори вратата. Проблемът вече не беше негова работа.

Тед отново усети как го обземат противоречиви чувства. Какво ставаше в действителност между Патрик и жена му? Той си бе мислил, че е превъзмогнал ревността си. Ръцете му трепереха при мисълта за онова, което можеше да ѝ се случи, след като беше тръгнала след Патрик.

Мак наруши мълчанието.

— Веспер сигурно ще знае нещо.

— Ще видим.

Тед тръгна към входната врата обзет от ужас. Той извика Веспер по име, като същевременно се вслушваше за познатите звуци. Когато никой не му отговори, тръгна намръщено по стълбите.

Пред вратата на бебето спря и остана така няколко секунди, преди да влезе. Стаята на Тоди беше оправена, играчките му бяха подредени. Люлеещият се стол бе придърпан до прозореца, сякаш някой бе люлял детето или го бе обличал.

Тед се втурна в стаята на Лий. Преди пожара той нарочно бе стоял далеч от спалнята ѝ. Един бърз поглед му показа, че леглото ѝ беше разхвърляно, дрехите ѝ бяха разпилени навсякъде — по пода, в

ъгъла, под стола. Нея я нямаше. Погледът му се плъзна към рисунките и скиците, които покриваха част от едната стена.

Портретът на Патрик го привлече като магнит и той отиде да го разгледа отблизо. Първата му мисъл беше, че Патрик е твърде красив.

Господи, това беше лудост. Тя не можеше да е изрекла по-истински от думи от онова, което бе нарисувала на портрета. Тя бе видяла в Патрик детето и му беше дала лицето на възрастен мъж. С проникателността на художник Лий бе запечатала всичко — арогантния наклон на брадичката, неспокойните зелени очи, тесните, чувствени устни.

Тед стоеше неподвижно и погледът му се плъзгаше от една картина на друга, докато не стигна до своя портрет. Той затаи дъх и се опита да се успокои, но сърцето му започна да тупти учестено. Откакто Лий бе пристигнала в ранчото, той се бе променил и тя бе успяла да забележи промяната и да я запечата на платното.

Неговата гордост и твърдоглавие винаги му бяха пречили да ѝ каже, че я обича. Това нямаше значение. Лий бе успяла да проникне през защитните му стени, да прочете сърцето му и да нарисува душата му.

Такова познание си беше истинска магия. Каквито и съмнения да бе имала относно брака им, тя очевидно ги беше разрешила и където и да се намираше в момента, знаеше, че той я обича. По дяволите миналите му прегрешения.

Но къде беше тя, за бога?

Погледът му се отмести към портрета на Сивия ястреб. Команчът седеше изправен гордо върху гърба на петнистото си пони. На рамката на картината беше поставена сгъната бележка. Тед сграбчи хартията и прочете набързо съобщението, изпълнен с объркване и болка. Лий бе тръгнала да предупреди Сивия ястреб.

Тед излезе от стаята. Някакъв ужасен кошмар внезапно се бе появил в живота му и застрашаваше любимата му и той трябваше да реши как най-добре можеше да я защити. Като мърмореше и ругаеше, тръгна по коридора, като вземаше стълбите по три наведнъж.

След няколко минути вече беше при корала. Трябваше ли да се опита да спре Патрик, или да се опита да намери Сивия ястреб навреме и може би да предпази Лий да не се озове между войните на

команчите и войниците на Макензи? И в двата случая разстоянието беше еднакво, и в двата случая Лий беше в опасност.

Тед се концентрира върху избора на кон и ръката му автоматично провери револвера на бедрото. Имаше нужда от бързо животно, а не можеше да разчита на жребеца си, след като го бе яздил цял ден.

Не беше необходимо да се тревожи. Мак беше извел два добри коня — не най-бързите, но все пак на тях можеше да се разчита — и го чакаше до оградата на корала.

— Лий е оставила бележка, в която пише, че Патрик е тръгнал към лагера на Макензи. Патрик е научил къде е скривалището на Сивия ястреб и хората му. Лий се опитва да предупреди команчите.

— Тя язди Барабанист. — Мак се метна на седлото. — Това е добре.

— Но ще трябва да пътува един ден и една нощ. И не може да спечели. Арабските коне са твърде бързи.

Мак кимна.

— Може би. Но аз бих заложил на Барабанист.

Тед изръмжа раздразнено. Мрачни видения затъмняваха съзнанието му — какво можеше да се случи с Лий, какво може би вече се беше случило?

— По дяволите, искам Лий и Тоди да си бъдат у дома, където мога да ги държа под око. Лий привлича проблемите както медът мухите. — С голямо закъснение той осъзна, че разкриваше твърде много на каубоя си. — Предполагам, че се оставям да бъда обладан от страха си.

— Предполагам, че това не е трудно. Знаеш ли къде е лагерът на команчите?

— На обичайното място, на което зимуват. Сигурно са на юг от червените скали по течението на потока от завоя Мама ти. Старият Звездоходец обикновено избира място, на което каньонът се разширява. Така по-лесно се влиза и излиза. След него е лагерът на Червената бойна шапка, а малко по-нататък е Сивия ястреб.

Мак се наведе над следите.

— Добре е, че знаеш това.

— Сивия ястреб ме уведоми преди няколко дни. За втори път този ден двамата тръгнаха заедно.

Метнала одеялото си на рамене, както правеха команчите, Елиз трепереше от студ. Тъмнината я обгръщаше като злоещо предзнаменование. Тя яздеше близо до ръба на каньона и се вглеждаше внимателно в дъното му.

Спомняше си завоя на потока и призрачните черни скали, изгладени от водата. Там Сивия ястреб я беше издърпал встрани от пътеката, по която индианците се бяха прибирали у дома си след лова на бизони. Трябва да бяха влезли в каньона някъде там, може би на около една миля по-напред или по-назад.

Не се чуваше никакъв друг звук, освен тропота на копитата на Барабанист по земята. Да се движи по дъното на тази огромна пропаст с нейната неестествена неподвижност, изискваше цялата ѝ смелост. Елиз бе искала да си докаже, че може да се справя сама. Това беше единствената възможност, която щеше да ѝ се удаде.

Следващата ѝ задача беше да открие пътеката. Вечнозелените дървета се извисяваха самотно. Някъде под тях се виеше пътеката — едва забележима ивица по стената на каньона.

Елиз подкара коня си по стръмния склон и когато той я отведе до пясъчното дъно, тя слезе от седлото и заведе животното до потока.

След като се увери, че големият кон има достатъчно трева и вода, тя се уви в одеялото си и затвори очи. Трябваше да подремне малко, а и Барабанист имаше нужда от почивка. Последната ѝ мисъл бе за Тед, единственото ѝ успокоение бе, че той знаеше къде се намира тя.

Стресната от воя на койот, Елиз скочи на крака, раздразнена, че всеки непознат звук караше сърцето ѝ да забива учестено. Тъмнината бе толкова непроницаема, че тя едва можеше да види ръката си, ако я вдигнеше пред лицето си. Постепенно дишането ѝ се успокои и тя можа да се огледа, без да трепери.

Ако щастието продължеше да я съпътства, луната скоро щеше да изгрее. Трябваше да стигне до типито на Сивия ястреб, преди лагерът да се разбудеше. Скоро Елиз осъзна, че не можеше да разчита на луната. В каньона се бе спуснала мъгла студена като арктическия вятър.

Тя се облегна на коня си, търсейки спокойствие и топлина.

— Съжалявам, приятелю — каза тихо тя. — Нямаме повече късмет и не разполагаме с много време. Можем само да се надяваме, че Тед ще се появи, преди Патрик да стигне до Макензи — и че няма

да замръзнем от студ, преди да стигнем до лагера. А до разсъмване остава още много време.

Тя остави коня сам да намери посоката по пътеката. Веднъж ѝ се стори, че чува ръмжение, но Барабанист дори не потрепна и Елиз се уви още по-плътно в одеялото и се престори, че не бе чула нищо.

Студът проникваше до мозъка на костите ѝ. Тежката мъгла дразнеше очите ѝ, а краката ѝ започваха да изтръпват. Ръцете ѝ бяха толкова студени, че тя не беше сигурна дали все още държеше юздите. Елиз се напрегна, след което се наведе напред, за да допре лице до главата на коня и да поеме топлината му. Когато започна да се разсъмва, тя беше толкова вцепенена, че се страхуваше, че всеки момент можеше да падне от седлото.

Тогава забеляза типитата, които се белееха на слабата утринна светлина. Селото спеше. Елиз се опита да се концентрира. Дали бяха поставили часови? И ако беше така, то къде се намираха те? Разумът ѝ надделя. Ако я беше видял някой съгледвач, той вече щеше да е предупредил останалите.

Тя огледа внимателно типитата. Кое беше на вожд? Елиз отчаяно се опита да си припомни дали бе забелязала някакви отличителни знаци по неговото типично. Около входа беше синьо. Широки, наклонени сини и черни черти украсяваха цялата предна част.

Ето я. Не точно в средата на селото, но отделено от останалите, се виждаше типичното на Сивия ястреб такова, каквото Елиз го помнеше.

Тя остана няколко секунди неподвижно на седлото си, след което слезе и тръгна към типичното.

Хвърли поглед, за да се увери, че е сама, и прошепна:

— Сив ястреб.

Пауза, няколко измърморени думи, след което гласът на Сивия ястреб ѝ каза да влезе, но когато тя се препъна, пред нея застана ирландският вариант на индианския вожд. Той я улови, преди да бе паднала.

— За бога, момиче, голям късмет имаш, че намери моя дом, а не някой друг. Но едно нещо трябва да ти призная — отлично си се справила с прикриването на самоличността си. — Той я настави близо до огъня, свали мокасините ѝ и разтри първо ръцете, а след това и краката ѝ.

Елиз изпъшка, когато топлината върна способността ѝ да движи крайниците си.

— О, боли! — изстена тя.

— И аз съжалявам затова, но болката няма да трае дълго. Ти си се изложила на голяма опасност. Може би когато се постоплиш, ще ми кажеш защо.

Тя отвори широко очи, когато се сети за какво бе дошла тук.

— О, господи. Дойдох да ти кажа да изведеш хората си от каньона. Макензи знае, че лагерувате тук.

— И откъде знаеш това, момиче?

Тя му разказа набързо за предателството на Патрик и за кражбата на конете.

— Нямате много време.

Той бързо наклони котлето, което висеше над огъня, и наля още супа в една глинена купа.

— Изпий това. Ще се стоплиш. Не ми харесва, че отново ще трябва да се изложиш на студа, но трябва да си тръгнеш, преди да съм предупредил хората си.

Елиз стана, разтревожена от мисълта, че трябва да се прибере в такова време.

— Не се знае колко близо може да са войниците. Патрик имаше преднина, а и арабските коне са много бързи.

Сивия ястреб уви малко хляб в кожена торбичка и ѝ я подаде.

— Бъди благословена.

Когато излезе от типито, Елиз чу единичен изстрел, който прониза студения въздух. Последваха още изстрели. Войници започнаха да викат заповеди с всичка сила и земята се разтресе от тропота на конски копита.

В лагера настъпи хаос. Жени и деца наизскачаха от типитата и се затичаха в безпорядък към скалите, опитвайки се отчаяно да се изкатерят по стените на каньона. За да им дадат време, техните мъже се хвърлиха срещу нападателите с насочени пушки и опънати лъкове.

Един команч бе ударен силно в главата и рамото. Той се олюля назад и по лицето му рiekна кръв. Друг бе улучен в крака. Някаква старица се опита да спаси няколко вещи, докато по-младите се укриваха в пукнатините в скалите и зад огромни канари, за да не привлекат вниманието на войниците.

Елиз се беше вцепенила от ужас и не можеше да се помръдне от мястото си. Тя наблюдаваше как индианците захвърлят имуществото си и се разбягват във всички посоки. Дим се издигна над селото и от подпалените типита изскочиха огнени езици.

Докато войниците преминаваха тичешком покрай нея, Елиз се огледа за укритие, но навсякъде гъмжеше от мъже в сини униформи, които ругаеха, стреляха и викаха силно. Един войник тръгна към нея и тя със закъснение се сети, че беше облечена в индиански дрехи. Мерникът на Сивия ястреб се оказа безпогрешен. Хвърленият камък заслепи войника и го повали от коня му.

Вождът огледа гневно полесражението. Гърленият му глас се извиси над шума, когато той повика войните си. Неколцина се струпяха зад него, но когато забелязаха, че в каньона навлизат още войници, се обърнаха и побягнаха.

Изоставен от войните си, Сивия ястреб нямаше друг избор, освен да бяга. Той бързо свали седлото на Барабанист и се метна на гърба му. След това вдигна Елиз зад себе си.

— Дръж се здраво, момиче.

Той каза нещо тихо, но настоятелно на коня и животното се втурна напред с дълги скокове. Когато разстоянието намаля и войниците започнаха да ги настигат, вождът подкара големия жребец още по-бързо, като шепнеше в ухото му окуражаващи думи, обясняваше му колко е важно да се изплъзнат, как господарката му знаела колко добро сърце имал Барабанист и как само той можел да я спаси.

Сивия ястреб познаваше каньона и клисурите, а войниците не. Той се вмъкваше в странични каньони и дерета и винаги оставаше скрит от погледите им. След известно време преследвачите им се отказаха и команчът спря коня, за да му даде възможност да си почине.

Елиз слезе на земята, потърка задника си и тръгна да се поразтъпче. Тя се обърна към Сивия ястреб и го видя да ѝ се усмихва мрачно.

Той ѝ каза тихо и спокойно:

— Ще си бъдеш у дома утре. Съжалявам, че Тед няма да знае, че си в безопасност, докато не се прибереш.

— Ако не ме беше върнал... — Тя се опита отново. — Можеше ли да промениш нещо, ако беше останал в лагера?

— Ти ме питаш дали не съм избрал да те спася, когато е трябвало да остана с хората си, така ли?

Тя не искаше да чуе отговора му и погледна в краката си.

— Да. Те нямаха ли нужда от теб?

Очите и гласът му издаваха горчивината му.

— Рано или късно белите очи щяха да ме намерят. Ако бях останал в лагера, това щеше да се случи рано. И да, моите хора имат нужда от мен. Онези, които са успели да се спасят, ги очаква трудна зима без храна, подслон, оръжия и коне.

— Децата... как ще се грижат за децата? — По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Искан ми се да те бях предупредила по-рано.

Команчът огледа хоризонта.

— Било е просто въпрос на време, момиче. — Гняв и отчаяние се криеха в линиите около устата му. — Ние бяхме превъзхождани по численост още от самото начало.

— Какво можеш да направиш? — попита почти шепнешком тя.

Той сви рамене.

— Команчите имат нужда от коне, за да оцелеят. Ще видим.

След малко те отново се качиха на коня и поеха напред. Дойде нощта, а те продължиха да яздят. Когато Елиз си помисли, че няма да издържи повече, Сивия ястреб дръпна юздите на коня.

— Ще нощуваме тук.

Елиз легна под едно дърво — единственото сухо място, което успя да намери, като сложи ръка на бузата си, за да се предпази от студа.

— Чудя се дали изобщо някога ще ми бъде топло и съм толкова гладна, че с удоволствие бих хапнала малко заешко печено.

— Никакъв огън, никаква топлина, никакво заешко печено.

— Знам — каза сънливо тя. — Просто си мечтаех на глас.

— В такъв случай и аз ще помечтая на глас. — Той коленичи до нея. Думите му ѝ напомняха за ирландска благословия, но интонацията беше като на команч. — Нека да се усмихваш в прегръдките на съпруга си, нека всички деца, които родиш, бъдат силни и нека твоята красота да засенчва слънцето.

Елиз знаеше, че така той се сбогуваше с нея.

— Вземи Барабанист.

Тя заспа от изтощение. Когато се събуди и се огледа, видя, че е сама. Мястото, на което бе лежал Сивият ястреб, бе празно. Той се бе събудил преди разсъмване, бе отвел коня ѝ и бе изчезнал в тъмнината. Тя се изправи и тръгна към ранчото.

Вождът се беше погрижил да я остави близо до къщата. Тя имаше чувството, че Сивия ястреб и Барабанист бяха някъде наблизо, в случай че ѝ потрябваше помощта им. Но тя копнееше само за Тед.

Тед яздеше и дъхът му вдигаше пара в студения въздух. Двамата с Мак бяха пътували цяла нощ и бяха пристигнали в каньона, за да видят как войниците на Макензи го прочистват. Стотици индиански попита пасяха във високата трева. Войниците не си губеха времето; те бързо събраха конете и ги подкараха към ръба на каньона.

От мястото си двамата виждаха бягащите индианци, които бяха оцелели след клането и не желяеха да бъдат принудени да живеят в резервата, дори ако така рискуваха живота си. По-късно те щяха да сформират нова банда. Той се зачуди дали Сивия ястреб беше сред тях. А Лий? Господи, къде беше Лий?

Тед хвърли тревожен поглед към Мак. Не трябваше да му се казва, че Мак също бе търсил с поглед Лий.

Навсякъде из каньона се виждаха останките от типита, покъщнина, дрехи от бизонска кожа, бизонско месо, оръжия и щитове. Индианците бяха успели да спасят малка част от собствеността и това щеше да им помогне да оцелеят по време на дългата студена зима. Но всичко това беше нищо в сравнение със загубата на конете им.

Към четири часа следобед всичко беше свършило и ротите се бяха завърнали в равнината. Пехотинци се грижеха за стадото коне, което беше прибрано в корал, ограден от каруци. Конници препускаха напред-назад, като крещяха и спореха. Сивия ястреб беше избягал. Тед продължаваше да търси Лий. Двамата с Мак отидоха до лагера и го отминаха. Единствената им надежда беше, че Сивия ястреб бе пробил линията на обкръжилите го войници и бе взел със себе си Лий.

Сърцето на Тед се сви. Където и да беше тя сега, сигурно се страхуваше, а той не беше до нея, за да я успокои.

Най-сетне дойде и острата заповед за сбор и всички пехотинци и кавалеристи се строиха. Нападението им срещу команчите се беше увенчало с успех.

— Няма къде другаде да търсим, господин Бърк. — Мак говореше тихо, но Тед го чу. — Ако е стигнала навреме при Сивия ястреб, двамата с него може вече да са тръгнали към ранчото.

Тед кимна и насочи коня си по криволичещата пътека, която водеше към ръба на каньона. Чувството за вина го разяждаше. Собственият му брат бе уредил това клане и бе участвал в унищожаването на други хора.

Болезнената празнота стана по-голяма, а с нея се появи и нуждата да се прибере у дома.

— Може би ще можем да вземем храна от войниците. Разбира се, ако те са чували истории за това как сме помагали на индианците, може да ни кажат да вървим по дяволите.

— Мислех, че вече ходихме там.

— С команчите е свършено. Макензи им взе конете.

— Да, те ще трябва или да отидат в резервата, или да умрат от глад. А някои сигурно ще умрат от глад в резервата.

Тед погледна към ризата си, която бе станала твърда от потта и наслоената кал. Отново бе започнало да се застудява.

— И ние с теб не се справяме много добре. Сега май му е времето да видим колко щедри са военните.

Той потърси полковник Макензи.

— Изглежда, че сте спечелили победа над диваците, полковник. Голяма победа. — Той се зачуди дали Макензи беше забелязал иронията в гласа му. — Да, сър, зимата вече дойде и без своята покъщнина и без конете си те ще бъдат принудени да влязат в резервата или да умрат от глад.

На обичайно строгото лице на полковника грейна усмивка.

— Команчите се бяха изправили срещу армията на Съединените щати, сър. Ние се радваме, че сте тук, за да бъдете свидетели на този исторически момент. — След това той добави великодушно: — Господин Бърк, можете да яздите с нас до разклона за ранчото ви.

Тед му отдаде чест и се обърна, за да пресрещне един офицер, който се беше прегърбил на седлото си.

— Лейтенант, можете ли да ни дадете малко храна? Младият лейтенант посочи към близката обозна каруца.

— Нямаме храна, само ранени.

Тед се оттегли на мястото си в края на колоната и видя как каруците потеглят. Двамата с Макучън нямаха избор. Конете им бяха изтощени и те нямаха никаква храна. Засега трябваше да се движат с войниците, които се бяха отправили на юг към Туле, накъдето се намираше и „Мързеливото Б“.

Сенките започнаха да се удължават, докато слънцето се спускаше ниско над хоризонта. Процесията продължаваше да се движи на югоизток. Когато колоната спря, Тед се опита да види какво става през мъглата. Това пък какво беше?

Той подкара коня си напред и с крайчеца на окото си забеляза, че Мак тръгва след него. Двамата се приближиха до някакъв майор със строго изражение и спряха.

— Защо спираме, господин майор?

— Малка банда индианци. Стреляли по собственик на ранчо. Не са го убили. Предполагам, че са ни забелязали и са избягали. — Личеше си, че майорът е раздразнен. — Поредното проклето забавяне. Останахме без храна толкова отдавна, че сме заприличали на глутница гладни койоти.

Тед вдигна ръка в половинчат поздрав и продължи напред към войниците, които се бяха събрали на едно място. Той забеляза Огнена птица, преди да види брат си. И двамата бяха проснати на земята. Арабският жребец беше мъртъв.

Умората му се изпари. С едно ловко движение Тед скочи на земята и си проправи път през войниците, за да коленичи до брат си.

Устните на Патрик оформиха слаба усмивка.

— Чудя се защо не съм изненадан да те видя, братле. Тед не обърна внимание на думите му. Той виждаше само кръвта и изруга мислено неизбежността на гледката.

— Пести си силите, Патрик — каза той и сложи нежно ръка върху ръката на брат си.

Тед погледна към военния лекар, който беше приклепнал до брат му.

— Лошо ли е?

— Нямах достатъчно време да разбера. Патрик се опита да заговори.

— Съжалявам за коня. Движехме се бързо. Той беше уморен. Когато индианците ни нападناха, той се спъна.

Тед усети болка. Красивият му арабски жребец беше загинал толкова нелепо. Зададе въпроса, който го вълнуваше най-много, с безизразен и спокоен глас.

— Виждал ли си Лий?

Патрик отвори очи. Той си поемаше въздух с кратки, затруднени вдишвания.

— Тя беше в ранчото, когато Слим и аз... аз... трябва да ти кажа нещо, братле. Никога не съм спал с Лий Дюбоа. Момчето е твое.

— За какво говориш?

— Ти си бащата на Тоди.

— За бога, защо не си ми казал досега?

— Лий беше доста пияна. Тя е объркала своята стая с моята. Когато забременя, дойде при мен и ми каза, че детето е от мен. Настоя да се ожения за нея. Ужасно се ядоса, когато ѝ отказах.

Лекарят му правеше знаци да се махне и Тед му кимна.

— Откъде си сигурен, че аз съм бащата, Пат?

— Джейк те е видял да излизаш от спалнята. Няколко минути след теб излязла и Лий. По-късно, когато видял детето, Джейк веднага разбрал, че е Бърк. Трябваше да отведе Лий и детето в ранчото. Бърк винаги се грижат за семейството си. Нали така? — Той се разсмя. — Кълна се пред бога, това е истината, братле. И е дяволски смешно — той затвори очи. — Искан ми се само да мога да се посмея последен. Тед се пое дълбоко дъх.

— Никога не бих докоснал твоето момиче, Пат, дори ако съм бил пиян.

Тед се уплаши, че ще покаже чувствата си и ще се направи на глупак и докосна ръката на Пат.

— Лошо ли си ударен?

— Да. Мисля, че ръката ми е счупена, а не чувствам краката си.

Тед се тросна на лекаря.

— Не можете ли да му дадете нещо за болката?

— Спокойно, господине. Скоро ще го закърпим достатъчно, за да го качим при ранените. Ще го вземем с нас в лагера. След две седмици ще знаем повече.

— Той ще се оправи ли?

— Ще живее — отвърна уклончиво лекарят.

Тед се изправи. За пореден път Лий се бе оказала мистерия, и то точно когато бе започнал да си мисли, че я беше разгадал. Той си проправи път до мястото, на което Мак държеше коня му.

— Лекарят каза, че те ще се погрижат за брат ми. Ще продължим да яздим с тях, докато се уверим, че е така. След това си тръгваме.

Те яздеха бавно, като спираха, за да дадат почивка на конете, но продължиха да яздат и през нощта и на следващия ден. Тед гледаше на Макучън с още по-голямо уважение. Каубоят не беше от най-приказливите и не се беше оплакал нито веднъж, ако не се смяташе една забележка, че искал да се изкъпе.

— Довечера, Мак. Ще хвърлим чоп да видим кой пръв използва онази гадост в спалното, която минава за душ.

Мак започна да си свива цигара.

— Сигурно имаш монета с две еднакви страни в джоба си. Тед се ухили и поклати глава.

— Ти ще хвърляш.

— Госпожа Бърк сигурно ще си бъде у дома и когато чуе за това, ще има право на глас в решението кой да бъде пръв.

Тед изтрезня. Брат му можеше да умре. Жена му може би вече беше мъртва. Надяваше се, че Сивия ястреб я бе отвел в ранчото. Толкова много му се искаше да вярва в това. Лий беше жива. Той усещаше това подсъзнателно.

Когато се увереше, че жена му е добре, той възнамеряваше да прочете на госпожа Бърк дълго конско. Една жена не трябваше да се разкарва сама из прерията и да изкарва ума на съпруга си. Това беше неразумно. Трябваше да се разберат за това. Тайничко той се гордееше с нея, но не смяташе да ѝ казва това.

Тед възнамеряваше да постави брака им на честна основа. Между другото той смяташе и да покаже на жена си какво означаваше да бъде негова съпруга. След това щеше да я люби, докато тя не бъдеше толкова изтощена, че да не може да стане от леглото. Може би щеше да направи това преди всичко останало.

А колко много му се искаше да види сина си. Искаше да каже на момчето, че му е баща. Искаше да заяви на целия свят, че Тоди е негов син — и на неговата съпруга. Той отново бе изпълнен от желание. Неговата съпруга. Тед забеляза, че Мак се е навел над гривата на коня си и гледа към ранчото.

Мак изруга тихо.

— Барабанист не е в близкото пасище. Няма го и в корала.

Думите на каубоя извадиха Т. К. от равновесие. Внезапно той почувства ужас.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Къде беше Лий, по дяволите? Тед мислеше трескаво. Ами ако тя не беше успяла да се измъкне от сблъсъка между индианците и армията и сега лежеше ранена някъде в каньона? Ами ако я беше намерил някой от бандитите на Макензи или някой команч?

Въпреки ангелското си лице, Лий беше способна да се забърква в страхотни кашии. Ако не си беше у дома, то къде беше тогава? С кого беше? Със Сивия ястреб? Тед стисна зъби. Той си спомняше как сивите очи на индианеца я бяха следвали, когато я беше видял за първи път.

Обзе го ревност и той започна да се лута между молитвите тя да е с човек, който да я защитава, и съжалението, че този човек не беше самият той.

Раздразнен от безсилието си, той хвърли юздите на коня си на Мак.

— Накарай Хуан да го изтърка добре, Мак. И да му даде допълнителна купчина овес — добави той през рамо, докато се отдалечаваше.

Отпрати се към къщата и колкото повече се приближаваше, толкова по-бързо вървеше. Тед не смееше да се надява, че Лий ще го очаква. Тя щеше да му се усмихне и да докосне лицето му и той мигновено щеше да забрави колко ѝ е ядосан.

Изгаряше от нетърпение да ѝ каже, че е баща на Тоди. Като си мислеше за онази нощ в Боги Крийк, осъзна, че се беше случило точно онова, от което се беше страхувал. Лий си мислеше, че Патрик е бащата на сина ѝ.

Никой Бърк не беше способен да се откаже от детето си. Патрик му бе казал истината. Независимо от недостатъците си, брат му никога нямаше да се откаже от собствения си син.

Тед погледна към небето. Звезди осейваха тъмнината подобно на малки парченца стъкло. Страхът, който го беше разкъсвал през цялото пътуване, отстъпи пред огромното облекчение, което го обзе внезапно.

Жена му си беше у дома и в безопасност. Той искаше да обвие ръце около нея, за да се увери, че ѝ няма нищо, и когато го направеше, щеше да я разтърсва, докато ѝ затракаха зъбите. Той влетя в къщата, като викаше името ѝ.

Без дори да почука, нахълта в спалнята ѝ. В стаята миришеше на лавандула — ароматът, който винаги се носеше около Лий.

Стресната, тя се надигна от ваната в средата на стаята. Устните ѝ оформиха гневно О. След това си спомни, че беше гола, и се изчерви като домат. Потопи се бързо до брадичката във водата.

— Затвори вратата. Става течение.

— Само това ли ще кажеш?

— Ти какво очакваш да ти кажа? Че оценявам течението ли? Пък и — добави раздражено тя — ти ме изплаши.

Той можеше да си представи изненадата или удивлението ѝ, но му беше трудно да повярва, че беше изплашена. Тя се беше борила с ловци на бизони, бе се изправила срещу снежна буря, беше отишла сама в лагера на команчите и беше застанала сама срещу целия род Бърк. Но да се изплаши?

— Добре, де, можеше да почукам. — Той отиде до ваната и се наведе над нея. — Но не си мисли, че вече някога ще чукам.

Тя направи безуспешен опит да прикрие гърдите си. Той отдръпна ръцете ѝ.

— Недей — каза той с надебелял глас. — Остави ме да те погледам. — Очите му се вгледаха в меките ѝ устни и той изпита диво желание да ги вкуси, да я измъкне от ваната и да нацелува всеки сантиметър от тялото ѝ. — Ние сме женени. Не е необходимо да се прикриваш, нито пък трябва да киснеш там цяла вечност.

Тя се ухили.

— Господи, колко много забрани!

— Предполагам, че не си била наранена, докато си се скитала, а?

Тонът му я накара да се вцепени и погледът ѝ потъмня от тревога.

— Добре съм. Нещо не е наред ли?

— Да не е наред? — Той отново се ядоса. — Да не е наред? Ти, госпожо, направо ме подлуди. Съсипах се да се тревожа за теб.

Тя беше в безопасност и той искаше да ѝ се накара хубаво.

— Подобни бележки, скъпа съпруго, превръщат мъжете в лунатици. Не знаех дали да те търся в лагера на Макензи, или в типито на някой команч.

Когато тя се опита да го прекъсне, той махна с ръка, за да я накара да млъкне. Колкото повече говореше, толкова повече се увеличаваше гневът му. Той се наведе над нея и размаха пръст в лицето ѝ.

— Никога повече не прави това. Ясно ли е? — Пръстът му увисна във въздуха и след няколко секунди падна надолу към ръба на ваната. Господи, колко му се искаше да я докосне, да прокара ръце по насапунисаното ѝ тяло. Той я погледна в очите. — Можеше да загинеш. — Последните думи бяха шепот.

Елиз бе знаела, че Тед ще се тревожи за нея, но не беше подготвена за неочакваната му поява в стаята ѝ, нито за дълбочината на мъката му.

— Беше истински кошмар — каза тя с разтреперен глас. — Шумът беше оглушителен. — Тя прокара нервно пръсти по бузата си и се размърда, при което разплиска вода по пода. — Индианците се опитваха да се измъкнат, но войниците продължаваха да стрелят по тях.

— Божичко! Изобщо не е трябвало да бъдеш там. Не си ли помисли, че Тоди има нужда от теб? Че аз... — Тя зачака, но той не довърши мисълта си.

— Необходими ми бяха два дни, но отсъствах само една нощ, а и Тоди беше в безопасност с Веспер. Тъй като теб те нямаше, за да предупредиш Сивия ястреб, реших, че аз трябва да го направя. Той трябваше да знае, че хората му са в опасност.

— Обречени — поправи я той. — И не е било твоя работа да се намесваш в това.

Тя обърна големите си очи към него.

— Съжалявам, че си се тревожил за мен. И съжалявам, че не можах да стигна навреме, за да предупредя Сивия ястреб. Цялото село беше унищожено. Типита, покъщнина, всичко.

— Знам. Бях там.

Тя не можа да прикрие изненадата си.

— Бил си там?

— Разбира се, че бях там. Тръгнах да те търся, по дяволите. Не знаеше ли, че ще го направя? Когато пристигнах, там беше настъпил истински ад. И не можах да те намеря.

Тед изглеждаше изтощен. На Елиз ѝ се искаше да му каже, че никога през живота си не се беше чувствала толкова уплашена, или че бе имала по-отчаяна нужда от него, но не искаше да го ядоса отново.

— Войниците бяха навсякъде. Кресяха, стреляха, подпалваха. Индианците нямаха никакъв шанс. Сивия ястреб е смел и се би, за да им даде отпор, но в последния миг войните му го изоставиха.

Тед изруга.

— Ти как се измъкна?

— Сивия ястреб ме качи зад себе си. След това той поиска от Барабанист да направи невъзможното и той се справи блестящо. Успя да надбяга кавалерията на Макензи.

— Войниците не видяха ли, че си бяла жена? Тя се усмихна за миг.

— Аз приличах на индианка. Тед поклати недоверчиво глава.

— Къде е конят ти сега?

Тя преглътна и погледът ѝ потъмня.

— Не можех да оставя Сивия ястреб да ходи пеша, така че му дадох Барабанист. Ти намери ли арабските коне?

Темата беше мъчителна и той заговори с горчивина в гласа.

— Не знам къде е Огън. Огнена птица се спънал по време на индианско нападение. Мъртъв е.

— Толкова съжалявам! Тревогата в гласа ѝ не го изненада.

— Патрик беше ранен. Той е в полева болница и ще остане там, докато бъде в състояние да пътува. Армейският лекар каза, че ще се погрижат за него. Ще отида да го видя след няколко дни.

Тя не можа да сдържи треперенето на гласа си.

— Колко ужасно! Лошо ли е ранен?

— Няколко счупвания.

— А команчите? Тед стисна зъби.

— Макензи си свърши работата.

— Какво ще стане с тях сега?

— Глад или резерватът. — Не му се искаше да ѝ казва истината, но трябваше да го направи. — Команчите мразят белите. Белите мразят

команчите. Белите са повече. Все повече идват. Резерватът е единственото решение.

— А Сивият ястреб?

Той ѝ хвърли остър поглед.

— Ще оцелее.

Тед не беше съвсем сигурен какво точно чувстваше, но усещаше болезнено колко прелъстителна е с прибрани до брадичката колене. Лий изглеждаше толкова млада и толкова дяволски уязвима — абсолютно противоречие, тъй като той от опит знаеше, че тя е по-силна от повечето жени.

Докато все още не беше загубил присъствие на духа, той трябваше да поговори с нея за детето им. Ако се поддадеше на изкушението и я докоснеше, щеше да му се иска повече и повече и нямаше да може да се спре.

— Пат ми разказа една много интересна история. Тя се размърда.

— За какво?

— За Тоди. За теб. Защо не си ми казала?

Тя беше разтърсена до дъното на душата си и се втренчи в лицето му. Устата ѝ пресъхна. Той беше научил истината. Тя не беше Лий Дюбоа и не беше майка на Тоди.

— Значи все пак ти е казал. Чудя се защо е чакал толкова дълго, а не ти го каза преди сватбата.

Тед сви рамене.

— Не мога да разбера защо и двамата сте чакали толкова дълго.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Първоначално се страхувах от теб, че може да ми отнемеш Тоди. Ти си Бърк, и то богат. Можеш да купиш съдията. Трябваше да намеря работа, с която да издържам Тоди и себе си. — Тя вдигна ръка, за да приглади един кичур коса, без да осъзнава колко съблазнителна гледка представляваше. — Знаех, че с времето ще се оправя. Винаги съм се оправяла сама. По-късно исках да ти кажа истината, но нямаше да понеса да не те видя отново. След известно време започна да ми се струва, че няхах избор.

Той не бе имал избор от момента, в който Лий се бе пхнала в леглото му на рождения ден на Патрик.

— Трябвало е да ми се довериш.

— Не мога да те виня, че ми се сърдиш. На мен самата ми е омръзнало от неистини, полуистини и измъквания. Колкото повече чаках да ти кажа, толкова по-трудно ставаше. Може и да не ми повярваш, но съм откровен човек. — Тя се втренчи в напрегнатото му лице. — Но не можех да позволя да загубя Тоди. — „И теб“ — помисли си тъжно.

За свое раздражение Тед откри, че реагира на трепета в гласа ѝ и думите му излязоха по-сурови, отколкото бе искал да бъдат.

— Нямаше да го загубиш, жено. Аз съм честен мъж.

— В началото не знаех. След това ми се стори, че бях стигнала твърде далеч. Моментът все не беше подходящ да ти кажа.

— „Мързеливото Б“ се пада на Тоди по право.

Елиз никога нямаше да успее да го накара да разбере колко самотна се бе чувствала, преди Тоди да се появи в живота ѝ, нито пък колко щастлива беше, откакто се бе преместила да живее в ранчото. Осъзнавайки, че той държеше съдбата ѝ в ръцете си, тя реши да се изправи срещу последното унижение.

— Предполагам, че искаш развод.

— Да не си полудяла? Тоди има нужда от теб.

— А ти от кого имаш нужда?

„От теб“ — помисли си той, но не го изрече на глас. На челото ѝ се появи лека въпросителна бръчка. По бузите ѝ заблестяха сълзи. Тед се наведе, докато лицето му застана само на няколко сантиметра от нейното.

— Съжаляваш ли, че се омъжи за мен?

— Не. — Погледът ѝ не се отмести. В него той видя нещо, което не беше забелязвал преди. — Аз не излъгах, когато изрекох брачната клетва, Тед, А на теб иска ли ти се да не се беше оженил за мен?

Преди нейната поява животът му бе протичал толкова просто и самотно — година след година. Тогава той не бе осъзнавал колко самотен се бе чувствал. Тед поклати глава.

— Нито за миг, скъпа. Предполагам, че ще можем да научим Тоди да ме нарича татко и да започнем да живеем като семейство. Но искам да ми обещаеш, че няма да напускаш „Мързеливото Б“, освен ако аз не съм с теб.

— При никакви обстоятелства ли? Той се усмихна.

— Не мога да се сетя за нито едно изключение. — Водата едва покриваше гърдите ѝ — едри, идеални, съблазнителни. Внезапно той се почувства прекрасно. Тед придърпа един стол до ваната, седна, кръстоса крака и се ухили. — Ако останеш още малко в тази вана, ще заприличаш на сушена слива.

Тя забеляза желанието в очите му и имаше чувството, че ще се разтопи. Елиз осъзна, че той нямаше никакво намерение да стане от мястото си.

— Моля те, спри да ме оглеждаш така и излез в коридора — каза нацупено тя.

— Тук ми е удобно, благодаря.

— Имаш ли нещо против да ми подадеш кърпата и пенъоара?

— Имам.

— Тогава ще си ги взема сама. — Тя се надигна от ваната и сложи крак през ръба ѝ.

— Не. — Той огледа голото ѝ тяло и дъхът му замря. Неговата жена.

Трябваше да ѝ ги подаде. Лий не блъфираше. Нито пък смееше да го погледне в очите след неочакваната си проява на дързост. Тед имаше чувството, че ще се пръсне от възбуда.

— Господи! Ти наистина имаш способността да накараш един мъж да спре да диша. Когато съм далеч от теб, си спомням мекотата и аромата на тялото ти. След това, когато те видя, отново съм заслепен. — Той се изправи. — Тази вечер аз ще позная съпругата си. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да.

Изчервяването ѝ беше като магия. Той си помисли колко измамно невинна изглеждаше Лий, когато беше гола.

— Добре.

Когато тя посегна към кърпата си, той я взе от ръцете ѝ и започна да търка нежно тялото ѝ, като по-скоро я галеше, отколкото я бършеше. Очите му се плъзнаха надолу и се спряха върху гърдите ѝ.

— Мисля, че ако не те докосна скоро, ще откача напълно. — Той изсуши бедрата ѝ и захвърли кърпата встрани, след което хвана с длани лицето ѝ. — Толкова си сладка, мека и съблазнителна.

Тед я целуна жадно и дълбоко и изпрати тръпки по гърба ѝ.

— Прекарах много самотни нощи, но това повече няма да продължава така. Отсега нататък ти ще споделяш леглото ми. — Тя трепереше и Тед я притисна към себе си.

— Може би трябва да си облека халата. — Тя преглътна тежко. — Преди да настина.

— Нямам намерение да позволявам такова нещо. — Той започна да разкопчава ризата си.

Тя го погледна объркано.

— Ще се къпеш ли?

— Да. — Тед седна и свали ботушите си. — Няма да се бавя много.

— Точно сега ли?

— Ще се любя с теб, скъпа, но след като измия праха от пътуването.

— Разбирам.

Той се изправи, пхна едната си ръка зад гърба ѝ и хвана едната ѝ гръд с другата си ръка. След това потърка зърното ѝ с палец. Когато тя подскочи от изненада, той я погледна ухилено.

— Да, мисля, че наистина разбираш. Ще побързам. — Той отново започна да покрива устните ѝ с целувки. — Изглежда, че съм забравил как се бърза.

Тя се опита да си поеме дъх.

— Забелязах.

Тед се разсмя и огледа лицето ѝ.

— Предполагам, че при такива спешни случаи мога да помоля за помощ.

— Сигурно — отвърна Лий и разкопча ризата му докрай. След няколко минути той стоеше както майка го беше родила и изобщо не изглеждаше засрамен. Бронзови рамене, тесен кръст, дълги, мускулести крака и учудващи, непознати за Елиз части. Никога през живота си не бе виждала гол мъж. Внезапно си спомни, че и тя самата беше съвсем гола. Тед влезе във ваната.

— Досега не бях използвал лавандулов сапун. Не ми се е налагало, но тази вечер очевидно ще ми се наложи.

Той се изкъпа бързо и излезе от ваната, след което се избърса с кърпата на Елиз.

— Ще опитаме ли леглото?

Елиз хвърли бегъл поглед към леглото, след което се стараеше да не гледа натам и държеше очите си забити в гърдите на Тед, без да ги сваля нито на сантиметър по-надолу.

— Да, леглото.

Той я погледна с копнеж.

— Не мога да повярвам, че се притесняваш, като ме гледаш гол, скъпа. Съвсем сигурно е, че аз нямам такъв проблем, когато те гледам.

Дяволите да го вземат! Той се забавляваше. Тя сведе клепачи, за да прикрие неудобството си и да си даде малко време. След това погледът ѝ бавно се плъзна надолу по корема, по члена, бедрата и краката му, след което се върна по същия път нагоре. Т. К. ѝ се хилеше.

— Носът ти е крив. Досега не бях забелязала.

Той избухна в бурен смях. Когато се успокои, протегна ръка и я докосна.

— Не искам да те притеснявам, любов моя, но един от нас трябва да започне. Предполагам, че няма голямо значение кой ще бъде.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото, след което легна до нея и пръсна косата ѝ върху възглавницата.

— Толкова си красива.

Очите му сякаш я подканваха да се присъедини към него в този стар колкото човешкия род ритуал. Нежно и внимателно той започна да я целува по раменете, ръцете, шията, върха на носа.

Ръката му започна да гали тялото ѝ.

— Моята красива жена. Искам да ти дам любов, разбиране, сила, всичко, което пожелаеш. — След това добави: — И защита, когато имам възможност.

Животът беше пълен с превратности. Тед беше единственият човек, който ѝ предлагаше разбиране. Никой, дори баща ѝ, не бе го правил.

— Аз не съм беззащитна.

— Неразумна? Вероятно. Безразсъдна? Възможно. Но беззащитна? — Той поклати глава. — Колкото може да бъде беззащитна млада пума. Но мъжът има нужда да мисли, че може да се грижи за жена си.

— Аз просто правя онова, което смятам, че е необходимо.

— Надявам се, че ще постигнем съгласие за онова, което трябва да се направи. — Той целуна гърдта ѝ. — Да, наистина се надявам. —

Устните му се спуснаха надолу.

Какво беше казал? Че нещо трябвало да се направи? Тя се зачуди какво бе имал предвид.

— Твърде съм заета, за да си създавам още работа. Аз живея в ранчо и имам много задължения.

— Така и в тях се включва и задължението да прекарваш известно време в леглото на собственика. — Той я целуна. — Много време.

Устните му бяха допрени до голата ѝ плът и подлудяваха. Езикът му галеше гърдите ѝ. Същевременно ръката му опипваше цялото ѝ тяло.

Всичко ставаше толкова бързо.

— Почакай — изстена тя. — Моля те, недей още. Той я погледна и изпъшка.

— Господи, скъпа, чакахме твърде дълго.

Тед отчаяно желаше да я обладее, но бе решен да я накара да го желае също толкова, колкото и той нея и затова се опита да се овладее. Онази нощ в Боги Крийк се беше напил толкова безпаметно, че не само не си спомняше как тя бе влязла в леглото му, но и че се беше любила с него.

Той продължи да я гали нежно, да я целува по гърдите и устните.

— Желая те толкова, колкото един мъж може да желае жена си, без да полудее. Но без теб няма да бъде хубаво. Разбираш ли какво ти казвам, скъпа?

Тя отговори, като докосна езика му със своя. Заслепена от сладостното усещане, което изпитваше, Елиз се отдаде на огъня, който заплашваше да я погълне. Дори и в най-смелите си сънища не си беше представяла горещината, която можеше да бъде създадена между мъж и жена. Когато устата му намери гърдта ѝ, тя изстена тихо.

Тед повдигна глава и прошепна в ухото ѝ:

— Ще се наслажда на всеки сантиметър от това красиво тяло и когато бъдеш готова, ще се любим.

Елиз плъзна ръце по гърдите му и погали мускулестите му бедра.

— Божичко! — каза той и я целуна отново.

— Какво?

Той обаче отново беше навел глава и изучаваше долината между гърдите ѝ и топлият му дъх галеше кожата ѝ. Устните му се плъзнаха

надолу по корема ѝ и тя усети как езикът му докосва пъпа ѝ.

Тед се претърколи на една страна, без да я изпуска, и я целуна продължително и дълбоко. Езикът му навлезе в устата ѝ, спря се, за да се наслади на влажната ѝ вътрешност, и отново излезе навън.

— Да — измърмори той.

Елиз се зачуди какво щеше да последва сега. Тя го докосна неуверено с пръсти.

Тед потръпна в страстна реакция.

— Друг път, любов моя — прошепна той и вдигна ръката ѝ, за да я целуне.

Тед бе толкова възбуден, че имаше чувството, че всеки момент ще се пръсне, но въпреки това знаеше, че не трябва да бърза. Той усещаше напрежението в стройното ѝ тяло и бе решен да я дари с върховно удоволствие.

— Миришеш на лавандула. Предполагам, че и аз също. Елиз вече не се опитваше да разбере какво ѝ казваше Тед. Той беше плъзнал ръка надолу и беше намерил влажното ѝ, най-уязвимо място. Когато тя изви тяло към него, той стана агресивен и я покри с мускулестото си тяло.

Тя инстинктивно стисна крака, тъй като колкото и да желаше това, не знаеше какво трябваше да очаква.

— Чакай.

Тед застана неподвижно; очите издаваха разочарованието му.

— Защо се затваряш пред мен? Мислех, че ме желаеш. — Той шепнеше, думите му я накараха да се отпусне и той изстена и потъна в нея.

Вик, сълза, паника.

— Не. Не. Спри. Моля те, спри!

Тед преглътна ругатнята си. Нямаше съмнение, че жена му беше девствена. Той беше твърде възбуден, за да се отмести, и усети как по челото му избива пот.

— Спокойно, скъпа — измърмори той учудено, но нежно. — Боли само отначало. — Погледът му се плъзна по лицето ѝ. Коя беше тази жена с лице на ангел? Внезапно Тед осъзна, че нищо не се беше променило, въпреки че се бяха случили много неща.

Той не знаеше името ѝ, но я обичаше. Продължи да я прегръща, докато тя спря да трепери, след което нежно продължи напред, докато тя не бе обзета от огън под него.

Тед се беше оказал прав. Първоначалната болка отстъпи пред леко неудобство, което на свой ред беше заменено от невероятно удоволствие. Решена да го задоволи, тя му отвърщаше, като движеше бедрата си в ритъма на тласъците му. Не знаеше какво се опитваше да й даде Тед, но каквото и да беше то, тя го желаше с цялата си душа.

Елиз не беше подготвена за бурята, която последва. Усещането беше толкова силно и изпълващо, че тя си помисли, че ще умре. Повтаряше името на Тед отново и отново.

Той задържа движенията си бавни за малко, след което се втурна напред с бързи, резки тласъци. Когато тя спря да се тресе, той я сграбчи още по-здраво и си позволи да бъде доволен.

Мокър от пот, Тед най-сетне успя да успокои дишането си. Огънят, който го беше изгарял толкова силно, бе потушен. Той погледна надолу към красивото й лице и осъзна, че треската щеше да започне отново.

Пое дълбоко дъх. Дори и сега сетивата му усещаха всеки допир до тялото й и той леко се отдръпна от нея. Тя въздъхна доволно.

— Това беше една незабравима брачна нощ — каза тихо той. — Опитвах се да бъда нежен. Надявам се, че не съм те наранил.

За пореден път тя се беше оказала загадка. Той не можеше да си представи какво я беше накарало да прибегне към такава измама, а отчаяно искаше отговор. Къде беше истинската майка на Тоди? Как се връзваха всички парчета от мозайката? Коя беше тази жена? Той се втренчи в чувствените й устни и пръснатата върху възглавницата коса. Част от него не можеше да не се радва, че се беше оказал първият й мъж.

— Ако знаех предварително, можех да те улесня. Тя се изчерви на интимността в думите му.

— Отначало ме заболя, но не за дълго.

Той повдигна лицето й и се вгледа внимателно в него. Беше се любил с тази жена, а дори не знаеше истинското й име.

— Коя си ти? — попита я тихо Тед — Не си Лий Дюбоа.

Елиз придърпа чаршафа върху гърдите си и го стисна здраво.

— Но ти каза, че знаеш. Че Патрик ти е казал.

Страх, болка и копнеж потъмниха погледа й. Елиз осъзна, че всичко беше свършило, че беше изгубила единствените двама души, които обичаше повече от собствения си живот. Двамата с Тед не бяха

успели да се разберат. Той бе говорил за едно нещо, а тя за друго. Истината я беше погубила. Нейната брачна нощ — една незабравима нощ, в която тя беше загубила всичко.

— Пред бога и пред света аз съм майката на Тоди.

В предизвикателните ѝ думи се долавяше скрито отчаяние, което не му убягна. Тед си пое дълбоко дъх.

— Не искам да те тревожа. Но защо не ми каза истината по-рано, по дяволите? Щеше да ни спестиш доста неприятности.

Тя се размърда неспокойно.

— Патрик не искаше сина си, а истинската майка на Тоди беше мъртва. Когато Патрик промени решението си и те изпрати да вземеш бебето, се появи аз. Толкова много обичам Тоди! Той има нужда от мен. По-късно, аз по-късно исках да остана.

Той остави погледа си да се плъзне по лицето ѝ и се вгледа внимателно в очите ѝ. За миг му се беше сторило, че тя бе казала, че го обича.

— Продължавай.

— Все още не знам защо Патрик не ти е казал истината за мен, за това, че не съм майката на Тоди. Аз знаех, че трябва да ти го кажа сама, но постоянно отлагах и се надявах, че всичко ще се оправи от само себе си.

Той си представяше колко много се беше измъчвала тя и дори ѝ съчувстваше. Искаше му се и неговото обяснение да можеше да бъде толкова благородно. В очите на Патрик целият сценарий беше една страхотна шегичка. Тед се разсмя, когато си представи как хваща брат си за гърлото.

— Това става ли изобщо?

Елиз погледна лицето му и се опита да попречи на сълзите си да се излеят по бузите ѝ.

— Какво?

— Питам дали нещата изобщо могат да се оправят от само себе си. — Гласът му заглъхна. Тед усети силна болка в гърдите си. Той глупаво беше повярвал, че тази жена бе споделила леглото му и че детето му беше от нея. Отначало не бе приемал спокойно подобни мисли, но след това бе започнал отчаяно да се надява това да беше истина.

— Патрик ми го каза в очите. Аз съм бащата на Тоди. Сърцето на Елиз заби учестено.

— Патрик лъже — каза тихо тя. — Майката на Тоди ми каза, че брат ти е бащата на момчето.

Тед кимна мрачно.

— В този случай можеш да приемеш това, което ти казваме Патрик и аз.

— Ако ти си бащата, защо тогава никога не си й се обадил?

— Не знаех, по дяволите — нито за бременността на майката, нито за съществуването на детето. Патрик бе казал, че момчето е от него.

Елиз продължи да оглежда лицето му. В съзнанието й се появи картина на доведената й сестра в прегръдките на Тед и погледът й потъмня.

— Не искам да знам подробностите. Той се усмихна мрачно.

— Аз не си спомням подробностите.

Решена да мисли само за доброто на бебето си, тя се опита да потисне сълзите.

— Тоди е такова прекрасно момче. Той заслужава да има добър баща.

— Мислех, че с теб имаме свое дете. Че Тоди е мой и твой и това ме радваше. Сега, когато и двамата знаем, че това не е вярно, аз дори не знам как да те наричам. Как се казваш?

— Ние имаме дете. Наричай ме както си искаш. — Тя се опита да не обръща внимание на изпитателния му поглед и отмести очи към мускулестите му гърди. Обзе я неочаквана чувствена топлина. Всяка част на тялото й искаше ръцете му да се обвият около нея и той да й прошепне, че миналото няма никакво значение.

Не като Лий Дюбоа, не като майката на Тоди — Тед трябваше да я обича заради самата нея.

Тед се размърда леко и тялото му докосна нейното. Той я желаше отново, но дори повече от задоволяването на страстта си желаше да бъде до нея, да я защитава — да й вярва — до края на живота си.

— Докато не бъдеш готова да ми кажеш коя си, ще те наричам моя жена.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Елиз се събуди рано. Тя отиде боса до прозореца и дръпна завесата. След това кръстоса ръце и ги потърка, за да прогони студа.

Не знаеше откога Тед беше в стаята, но усети, че е застанал зад нея. Помоли се мислено да не я докосне. Бързо бе научила, че в сърдечните работи тялото ѝ действаше твърде капризно. Необходимо ѝ беше само да знае, че Тед е наблизо, за да се изчерви.

Той заговори тихо.

— Твърде студено е, за да се мотаеш полуоблечена. Тя усети напрежението между тях.

— Предполагам, че си прав. Снегът се е натрупал. — Тя пусна завесата и се отдръпна от прозореца. — Бял свят.

— Защо бягаш от мен? Нищо не се е променило след миналата нощ.

Елиз огледа лицето му.

— Всичко се промени. Знам, че разбираш това. — Преди да успее да довърши, той я прегърна. Елиз знаеше, че ако се поколебае дори за миг, щеше да бъде изгубена. — Нямах право, а и ще разкъсаш нощницата ми.

— Имам правото на собственост, скъпа съпруго. А нощницата да върви по дяволите.

Тя заби юмруци между телата им. Този мъж беше някакъв друг Тед, за чието съществуване тя бе знаела, но никога не го беше познавала.

— Има някои неща, които трябва да обсъдим, преди да...

— Преди да, какво? Кажи го. Преди да се любим?

— Прекалено много преструвки имаше.

— Ти се преструваше, госпожо. Ако знаех със сигурност, че съм бащата на Тоди, щях да ти го кажа отдавна. Нищо нямаше да ми попречи да го заявя пред целия свят.

Гърдите ѝ се притискаха в неговите и той я придърпа още поплътно към себе си. Когато Елиз усети туптенето на сърцето му,

емоционалната преграда, която беше издигнала, започна да се срина. Тя се опита да устои на мъжествеността му.

— Изненадва ли те, че се радвам, че си баща на Тоди?

— Всичко, което правиш, ме изненадва. И колкото и да ми се иска да не беше така, скъпа, ми е много трудно да повярвам на онова, което ми казваш. Ти ми разказа толкова много измислици. Дали пък не трябва да ги нарека лъжи? Ти се омъжи за мен, използва името на друга жена и се престори, че си майката на момчето. — Той говореше с горчивина. — Искях да вярвам в това.

Елиз забеляза болката в погледа му.

— Направих го заради Тоди — отвърна тихо тя.

— Знам, че го обичаш. И си му добра майка. Не мога да отрека това.

— Благодаря.

Ръцете му вече не я притискаха, но бяха започнали да се плъзгат чувствено по гърба ѝ.

— Ти не ми се довери, когато дойдох за теб и детето в Боги Крийк. Ти дори се омъжи за мен, без да ми кажеш истината. — Той наведе глава и устните му застанаха на няколко сантиметра от нейните. — Как се казваш? Ясно е, че не си Лий.

Когато си бяха разменили брачните клетви, думите бяха имали двойствено значение за Елиз. Тя бе казала и извършила необходимото, за да задържи Тоди. Тед беше направил същото. Тя знаеше, че нямаше правото да отнеме бащата на Тоди, но в същото време някакво вътрешно упорство изискваше Тед да ѝ вярва — без никакви задължения.

— Кажи ми. Искам да знам.

Тя усети тялото му срещу своето. Дори в студената стая тялото му беше горещо и я принуждаваше да реагира. По дяволите. Тя отчаяно желаше да види разбиране в очите му, а не слепота към човешките нужди и чувства. Двамата с Тед бяха превърнали Тоди в пешка в играта си.

— Можеш да настояваш колкото си искаш. Аз съм майката на Тоди. — Тя го предизвикваше да оспори. — Аз съм твоя съпруга. Но аз съм и нещо повече от майка и съпруга. Аз съм жена, личност, която има свои страхове, надежди и предизвикателства. На теб, изглежда, ти е трудно да разбереш това.

За пореден път в думите му се долови горчивина.

— Права си. Трудно ми е да те разбера. Но въпреки това те желая.

— След онова, което ми каза, не мога да повярвам, че се осмеляваш да ми предлагаш подобно нещо.

— И все пак се осмелявам. — Погледът му се спусна и огледа гърдите ѝ. Той я целуна по шията. — И ще се осмелявам отново и отново.

Елиз усети как решителността ѝ отслабва под натиска на устните му.

— Върви по дяволите, Тед. Смяташ, че можеш да правиш всичко, което иска тялото ти, без да мислиш за последствията.

Той се усмихна нежно. Подобни действия можеха да доведат само до началото на нов живот без измама. Мисълта му се струваше много привлекателна.

— Отново грешиш, любов моя. Никога през живота си не съм мислил повече за последствията — или пък за спешността.

— Много добре знаеш какво имах предвид.

Той се вгледа в лицето ѝ. Тя го желаше. Натезалите клепачи, изчервеното лице, учестеното дишане — нямаше нужда от повече уверения, че го желаше. Устните му намериха нейните. След известно време той се отдръпна и се разсмя тихо.

— Дали знам какво имаше предвид? Предполагам, че за първи път ми се случва да наблюдавам пума и да успея да отгатна в коя посока ще скочи.

— Ах, ти, долен измамник.

Той не обърна внимание на протестите ѝ и я вдигна с лекота. С две големи крачки Тед стигна до леглото и легна до нея. Не му беше трудно да я задържи там, като праметне единия си крак през тялото ѝ. Той се вгледа в красивото ѝ лице.

— Достатъчно добър измамник съм, за да разбера, че харесваш как те любя и че искаш да го направя отново.

Въпреки недоверието си, Тед имаше намерение да я обвърже със себе си по всички възможни начини, включително и чрез любенето. Всеки път, когато се любеха, той научаваше по нещо ново за нея. Някой ден тя може би щеше да го заобича.

— Моля те, Тед Това не е начинът.

— И какъв е начинът? — Той прокара език по долната ѝ устна.
— Ще го направя, по който начин искаш.

Тя отвори уста, за да възрази, и той впи устни във врата ѝ. Мъжествеността му се притисна в тялото ѝ.

— Не говорех за това.

Жена му беше дошла в брачното им легло девствена и изпълнена със страст. Дали му беше предложила тялото си като подкуп или като подарък? Дали някога щеше да разбере това?

— Какъв е начинът — като мъж с жена ли? — попита той с дрезгав глас.

— Не. Да. Не знам.

— Жадувам за теб, любов моя. — Когато тя се опита да заговори, той я накара да замълчи и зари лице между гърдите ѝ.

Елиз не можеше да устои и потърси голата му плът, като докосваше и галеше тялото му. Приглушеният му стон я възбуди още повече. В някакво далечно ъгълче на съзнанието си тя знаеше, че това, което правеха, не можеше да запълни пропастта, която се беше отворила между тях, но скоро тласъците му я накараха да спре да мисли за това.

По-късно Тед стана от леглото и се протегна. Той срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Ще дойде времето, любов моя, когато ти ще ми кажеш името си. Както и защо синът ми беше в ръцете ти в деня, в който ви намерих в Боги Крийк. Това ще ми хареса.

Елиз бе чела, че ако човек не чувствал нужда да плаче, значи не обичал. Когато вратата се затвори зад Тед, тя избърса една сълза.

Тед осъзнаваше объркването ѝ. Жена му — как другояче можеше да я нарича? — го четеше, сякаш беше текст на някакъв чужд език. Тя разчиташе думите, но не ги разбираше добре. Как можеше да бъде толкова силна и да изглежда толкова уязвима? Каква щеше да бъде следващата ѝ лъжа?

Изведе коня си от корала. Колкото и да не му се искаше да го признае, трябваше да се отдалечи — и от нея, и от себе си — и да помисли. Лий, или както ѝ беше името, бе пазила тайната си много повече, отколкото бе било необходимо. Дори когато лежаха заедно в леглото и се отдаваха на плътските наслади, между тях съществуваше недоверие. Дали някога тя щеше да му каже истината? А той на нея?

Когато се качи на седлото, той подкара коня си в галоп, без да знае накъде точно бе тръгнал, докато не забеляза, че Мак му маха с ръка.

— Какво има? — попита той, когато се изравни с каубоя. Мак свали шапката и прокара пръсти през косата си.

— Вятърната мелница до колибата има нужда от поправка. Взех малко инструменти и мислех да отида там.

Тед не обърна внимание на изпитателния поглед на каубоя.

— Остави мелницата на мира, докато вятърът утихне.

— Мислех да остана в колибата, за да наблюдавам времето и да се справя, когато условията станат малко по-добри.

Двамата тръгнаха през мескити, кактуси и юта и най-сетне стигнаха до мелницата, която се намираше на едно възвишение. След като огледаха какво трябва да се направи, двамата отидоха до колибата, която беше изоставена отдавна и сега се използваше за заслон.

Когато влязоха вътре, запалиха огън. Мак излезе за вода, а Тед потърси храна в случай, че се наложи да останат до по-късно. Той откри малко кафе и някакви консерви, отвори една с боб и една с праскови и ги сложи на масата.

Преди да се нахранят, си свариха кафе, като нито един от тях не говореше много. Вместо това просто пушеха и гледаха огъня.

Тед стана внезапно.

— Защо, по дяволите, животът е толкова сложен? Мак огледа шефа си с мъдрост, породена от опита.

— Обикновено, когато един мъж започне да говори за живота и за някакви усложнения, той има предвид жена.

Тед отиде до прозореца и погледна навън.

— Проклет да съм, ако знам какъв е проблемът.

— Ти не ми възрази, така че предполагам, става въпрос за жена ти.

— За жена ми. Както и за някои мои прегрешения.

— Веднъж чух един свещеник да казва, че човек винаги си плащал за греховете. Но никога не съм вярвал много на думите на свещениците.

— На този можеш да му вярваш — увери го Тед.

— Моят старец обичаше да казва, че мисълта може да язди вятъра във всички посоки. Искаш ли да избереш посока и да

поговориш за това, или предпочиташ да го човъркаш като лешояд?

— Аз се възползвах от правата си.

— Не мога да си представя, че свещеникът е имал това предвид, когато дърдореше за греха — каза Мак.

— Не разбирам жена си.

— Може би не трябва да ги разбираме. — Каубоят се наведе напред и подпря лакти върху коленете си. — Ако искаш да хванеш птичето, трябва да започнеш да ровиш из храстите.

— Преди повече от година преспях с едно момиче близо до Боги Крийк. И двамата бяхме пияни. Тя си мислеше, че е легнала с брат ми. След това му каза, че е бременна от него. — Тед ритна един стол и го преобърна.

— Предполагам, че брат ти едва ли се е зарадвал.

— Патрик се преструваше, че това е вярно. Признал, че детето е от него, но не пожелал да се ожени за майката. Истината е, че той никога не е спал с нея.

— И защо му е било да твърди противното? В това няма смисъл.

— Брат ми рядко върши логични неща. А и чувството му за хумор се различава от това на повечето хора. Най-накрая той ми каза истината, когато беше ранен от индианците. Предполагам, мислил е, че ще умре, и е искал да умре с чиста съвест.

Мак посегна към чашата си с кафе.

— Ти не подозираше ли кой може да е бащата?

— О, да, по дяволите. Но кой знаеше истината?

— Предполагам, че това може да стане причина за доста тревоги.

— Особено след като научих, че жена ми не е майката на момчето.

Мак го погледна с удивление.

— Какво е станало с истинската му майка?

— Загинала е в торнадото. Вероятно се е удавила.

Мак сложи ръце зад тила си, облегна се в стола си и протегна крака.

— Когато Ели умря, аз започнах да скитам. Бях на няколко места в Канзас, Оклахома, след това се преместих в Тексас с намерението някой ден да се заселя близо до Сан Антонио. Но по пътя от Адоби Уелс за Таскуса прекарах няколко нощи в Боги Крийк.

— Така ли? — Тед кимна, като се чудеше какво общо имаше това с разговора им.

— Играх малко покер, пиех и танцувах. Запознах се с едно момиче, което се казваше Лий Дюбоа. По това време имах нужда от забавления, а тя беше много забавна. Винаги съм си мислил, че репутацията ѝ е много по-лоша, отколкото беше в действителност.

Тед се втренчи в него.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че ми се стори твърде голямо съвпадение две различни жени да имат едно и също име и да живеят на едно и също място.

— Значи си подозирал, че жена ми е взела името на Лий. Защо не каза нищо?

— Не беше моя грижа.

На Тед ужасно му се искаше това да не беше и негова грижа.

— Когато научих, че съм бащата на Тоди, и понеже обичах жената, която мислех за негова майка, бях толкова щастлив. Предполагам, че и сам си разбрал, че в последно време истината е дефицитна стока в „Мързеливото Б“.

— Госпожа Бърк е признала, че не е майка на Тоди? Тед кимна. Той нямаше намерение да му обяснява как беше открил това.

— Тя ми каза.

— Разтревожена ли беше, когато си ѝ казал истината за нощта, която си прекарал с истинската майка на момчето?

— Всъщност, тя се зарадва. — Той имаше някакви съмнения в това отношение.

Мак наруши мълчанието.

— Предполагам, знае, че на този свят няма твърде много идеални мъже.

— Жена ми е излъгала заради Тоди.

— По всичко личи, че жена ти те обича. Може би ти казва истината. Може би наистина се радва, че ти си бащата на момчето. Едно нещо обаче е сигурно — никога не можеш да знаеш какво си мисли една жена.

Тед кимна мрачно.

— Тя може да реши да ми даде една целувка за сбогом. — Не че той смяташе, че тя щеше да изостави Тоди. Искаше му се да можеше

да я убеди, че ги очакваше хубав живот, ако можеха да бъдат честни един с друг. Искаше му се да вярва в това.

— По някаква причина истината е по-приемлива в определен момент в сравнение с друг момент. Няма закон, който да определя кога точно трябва да обсъдиш проблема с нея — напомни му Мак. — Избери подходящия момент.

В гърдите му се зароди надежда. Тед се почувства, сякаш току-що се беше спасил от бесилката. Довечера щеше да прегърне жена си и да я люби, докато всички демони, които ги разделяха, не бъдеха прогонени.

Изруга тихо. Мислейки за проблемите си, Тед беше забравил напълно за вятърната мелница. Слънцето почти беше залязло, вятърът беше утихнал, а двамата с Мак не бяха се помръднали от колибата.

Елиз се събуди, когато Тед затвори вратата. Луната се беше подала иззад един облак и очертаваше силуета на Тед пред прозореца. През едва отворените си очи тя го наблюдаваше как сваля кърпата и съблича ризата и панталоните си, откривайки първо мускулестите гърди, а след това и силните бедра.

Той дойде при нея гол и се пхна под завивките.

— Помниш ли ме? — прошепна тихо. Тя се престори, че спи. Тед се притисна към нея и я заговори отново: — Не пренебрегвай съпруга си, жено. Той се е прибрал у дома, след като се е сражавал с опасна вятърна мелница.

Тя се опита да устои, като му каза:

— Тоди ми създаде доста главоболия днес. Уморена съм.

— Да не би да предпочиташ да не идвам в леглото ти? Кажи ми истината.

Той винаги подлагаше на съмнение думите ѝ.

— Разбира се, че не. Радвам се, че си тук.

— По-добре наистина да мислиш така, любов моя, защото това е мястото, където възнамерявам да остана. — Ръката му се плъзна смело по тялото ѝ и застина върху стомаха ѝ. Горещината на устата му върху нейната стигна до мястото между бедрата ѝ. Тя измърмори някакво възражение, след което се вцепени, удивена от силата на реакцията на тялото си. Елиз захвърли всичките си съмнения и страхове и отвърна

на страстта му със също толкова силна страст. Вътре в нея избухна експлозия. Сякаш в просъница, тя чу собствения си триумфален вик.

Това беше сцена, която щеше да се повтаря нощ след нощ и винаги щеше да завършва с това, че ръцете му щяха да се обвият около нея и той щеше да ѝ прошепва в ухото:

— Заспивай, жено.

Утрините бяха различни и всяка от тях носеше със себе си обичайните задачи и неизбежните тревоги и несигурност. Нощем, водена само от страстта, тя се отдаваше на ласките на Тед В ръцете му Елиз не чувстваше никакви задръжки и не виждаше такива у него. Но винаги след това стената между тях си оставаше. Той нито веднъж не ѝ показва с дума или действие, че ѝ вярва или че я обича.

— Тази сутрин ще отпътувам. — Тед извади бръснача от кожения му калъф. Лицето му беше насапунисано, а той беше гол до кръста. При всяко движение мощните мускули на гърба му се раздвижваха.

Елиз се повдигна на лакът, за да го вижда по-добре.

— Колко дълго ще отсъстваш?

Въпросът съдържащо нещо повече от любопитство и Тед сбърчи чело.

— Не осъзнавах, че тези неща имат толкова голямо значение за теб.

— Предполагам, така ми се напомня, че това не е моя работа.

Той се ухили закачливо.

— Говориш, сякаш ще ти липсвам.

— Мисли си каквото искаш. — Елиз му хвърли хладен поглед. Тя стана от леглото, уви одеялото около голото си тяло и посегна безуспешно към халата си. Одеялото се плъзна и откри задника ѝ. Един бърз поглед ѝ позволи да забележи веселото изражение на Тед в огледалото.

— Защо се криеш? Не знаеш ли, че познавам всеки сантиметър от това прекрасно тяло?

— Не съм свикнала да се разхождам гола и да бъда оглеждана така — измънка тя.

— Свиквай, скъпа. — Той избърса лицето си и се и приближи към нея. Елиз се обърна, за да го погледне в очите. В тях се виждаше невероятна страст.

— Целуни ме, любов моя.

Тя се отдръпна от него. Одејалото ѝ се изплъзна и я остави съвсем гола. Елиз чу как той си поема дълбоко дъх и усети как ръцете му я притискат силно към тялото му. Устата ѝ се впи в нейната. И след това нищо друго вече нямаше значение, освен че той я прегръщаше.

Когато най-сетне си възвърна гласа, тя изрече първите банални думи, за които се сети.

— Времето е лошо.

— Дяволски неподходящ момент да си говорим за времето. Отивам в лагера на Макензи. Ако Пат е в състояние да дойде с мен, ще го доведе тук. Ако не е, ще се върна утре вечер.

— Ако имаш нужда от помощ, мога да дойда с теб. А може би предпочиташ да си остана у дома? Имаш ли предвид някой, който да ме държи под око?

— А трябва ли? — отвърна той.

Двамата отново се бяха изправили един срещу друг. Елиз сви рамене.

— Онова, което казваш, е, че не ми вярваш. Той прибра един кичур коса зад ухото ѝ.

— Не много. Никога не знам какво ще направиш в следващия момент. Ти действаш, без да мислиш, и след това се измъкваш от кашата, която си забъркала, както можеш.

Тя нямаше намерение да отстъпва и можеше само да стои и да стиска зъби.

— Не съм толкова импулсивна.

Тед повдигна въпросително вежди, но продължи да гали голите ѝ рамене, без да спира да я подкача.

— Не забравяй, че трябва да мислиш за Тоди.

— Нямам нужда от поучения. Ами ако попаднеш в буря?

— Няма да ми бъде за първи път.

На утринната светлина очите ѝ приеха цвета на кехлибар. Разрешената ѝ коса беше пръсната по раменете. Тед отново почувства привличането на тялото ѝ.

— Ти си едно огромно изкушение, любов моя — прошепна той с дрезгав глас. След това вдигна брадичката ѝ с показалец и се вгледа в лицето ѝ. — Съвсем истинско изкушение. Предполагам, че ще трябва

да почакам, осен ако не искаш да се поддам на това изкушение. Няма да ми трябва много време.

— Чувам Тоди да плаче.

— Запомни, че независимо от различията между нас, ти ми принадлежиш. — Без да сваля очи от нейните, Тед притисна пръстите ѝ до устните си. Внезапното измъчено изражение, което се появи на лицето ѝ, накара сърцето му да се свие. Леко разтревожен, той тръгна към вратата.

В корала Тед се качи на коня си и се обърна да погледне към прозореца на спалнята им. Тя беше там и държеше сина му. Т. К. докосна ръба на шапката си за довиждане, след което се отдалечи запечатал в съзнанието си картината, която представляваха жена му и синът му.

Денят ставаше все по-студен и той се бе свил пред порива на зимния вятър. Късно следобед Тед даде почивка на коня си, хапна от храната, която му беше приготвила Веспер и отново се качи на седлото. Ако беше изчислил правилно, щеше да пристигне във военния лагер в полунощ.

Той стигна до поста, поздрави часовия и се представи. Някой посегна към коня му и той му предаде юздите.

— Дошъл съм да видя брат си, Патрик Бърк. Той е в полевата ви болница. Но преди това се надявам да си почина няколко часа и да се стопля някъде.

Един ефрейтор го отведе до една палатка и му даде кафе и одеяла.

— Капитанът ще ви приеме сутринта, сър. Рано. — Той се поколеба. — Добре, че се представихте бързо. Часовите имат заповед да стрелят при най-малкия шум. Заради проклетите крадливи индианци. Те се промъкват под носа ни и си крадат обратно конете.

— Разбирам, ефрейтор.

Тед пожела лека нощ на войника и затвори платнището на входа на палатката си. Макензи не беше ли разбрал, че беше спечелил войната срещу команчите?

След няколко минути Тед беше изпил кафето си, свалил ботушите си и легна на нара. Нарът беше твърде къс за него и той се чувстваше неудобно. Добре, че нямаше да остане тук твърде дълго.

На Тед му се стори, че бяха изминали само няколко минути, когато ефрейторът го събуди, като го повика по име.

— Капитанът желае да ви види, преди да посетите брат си, сър. Той ви очаква в столовата. Ще ви отведе там веднага щом се облечете.

Тед излезе навън и му се ухили.

— Адски къса нощ, ефрейтор. Изобщо не съм забелязал, че вятърът клати палатката.

— Капитанът казва, че снегът ще продължи да вали, сър. Тед бе склонен да се съгласи с него, но само някой идиот би действал според собствената си прогноза за времето в тази част на страната.

— Водете, ефрейтор.

Те минаха през поляната. Капитанът се оказа познат на Тед.

— Не съм ви виждал от битката при Джоунсбъро, лейтенант.

— Радвам се, че войната свърши, сър — отвърна Тед.

— Но сега се бием с индианците.

Тед не обърна внимание на поканата да обсъжда въпроса за команчите.

— Оценявам грижите, които полагате за брат ми.

— Искам да поговорим за това. Не искам да ви притеснявам, но той вече може да пътува и ние сме готови да го пуснем да си върви. Докторът казва, че брат ви ще има нужда от медицински грижи още дълго време. Предварително ви моля за извинение, но не можем да го държим при нас безкрайно. Смятаме да се махнем оттук преди първи януари следващата година.

Тед кима в знак на съгласие.

— Оценявам помощта на армията. Ще ви освободя от задължението ви веднага щом времето ми позволи.

— Много добре, лейтенант.

Тед му стисна ръката, отдаде му чест и се сбогува с него. Стиснал периферията на шапката си, той сви рамене срещу вятъра и каза на ефрейтора да му покаже полевата болница.

Патрик беше буден и в лошо настроение.

— Мислех, че ще дойдеш по-рано. Предполагам, че новата ти жена те държи изкъсо.

Тед се овладя, преди да бе казал някоя глупост.

— Жена ми няма нищо общо с това, дали съм дошъл при теб, или съм си стоял вкъщи. Тя се тревожи за здравето ти също толкова,

колкото и аз. Досега ти не беше в състояние да се движиш, но вече си по-добре.

— Какво означава това?

— Ще те заведа в „Мързеливото Б“ и ще накарам роднините на Хуан да се погрижат за теб, докато се изправиш на крака. — Тед с усилие добави весело: — Можеш да си седиш вкъщи, да пиеш чай и да играеш карти с жена ми.

За пръв път, откакто Тед бе влязъл при брат си, намръщеното изражение изчезна от лицето на Патрик.

— Как се чувства човек, когато си ляга с непознатата? — Той се изкиска, без да дочака отговор. — Какво каза тя, когато разбра, че детето не е мое?

Тед си спомни погледа ѝ и стисна юмруци, за да овладее гнева си.

— Жена ми беше изненадана — тросна се той — и се зарадва.

Усмивката изчезна от лицето на Патрик.

— Обзалагам се, че е било така. Адски смешно. Цялата история, де. — Той погледна лукаво Тед — Тя те е излъгала.

Патрик едва ли щеше да разбере каква болка беше причинил на брат си с тези думи.

— Причините за лъжата ѝ са свързани с момчето.

— Ти си влюбен в нея — каза подигравателно Патрик и се усмихна цинично.

На Тед му се искаше да стовари юмрук в лицето на брат си. Той се наведе напред, решен да му каже това, което бе трябвало да каже много отдавна.

— Пат, доста дълго те чаках да пораснеш. Никога повече не си позволявай да се бъркаш в живота ми.

— Чакай малко, братле...

Тед поклати глава, когато забеляза фамилиарната момчешка усмивка на брат си.

— Ти си мъж, Пат. Опитай се да се държиш като такъв. Винаги си добре дошъл в „Мързеливото Б“, но само ако се държиш прилично.

За негова изненада Патрик не се опита да спори с него, нито пък посмя да погледне Тед в очите, а вместо това впери поглед в пода.

— При тези обстоятелства мисля, че ще се възстановявам на някое друго място. — Той се разсмя. — Пък и жена ти знае, че мамя на

карти.

— Къде ще отидеш? — попита Тед, който вече не се чувстваше отговорен за Патрик.

— При Меги. Там може да прилича малко на публичен дом, но аз съм свикнал.

— „Мързеливото Б“ е твой дом, ако се държиш прилично.

— „Мързеливото Б“ е твой дом, ако правиш онова, което ти казва брат ти. — Патрик направи гримаса. — Просто ме заведи при Меги.

Тед осъзна, че беше безполезно да спори с него, и наля два чаши кафе.

— Когато се върна, ще изпратя каруца да те откара при Меги. Между другото, ако имаш някаква представа къде Джейк е отвел Огън, кажи ми. В противен случай ще изпратя шерифа да подгони този конекрадец.

— Не знам нито къде е Джейк, нито къде е конят.

Тед не му повярва. Предателството, което брат му беше извършил спрямо Сивия ястреб, беше отвратително.

— Ако снегът не е твърде дълбок, ще си бъда у дома утре на разсъмване. Ще изпратя едно от момчетата да каже на Меги, че си тръгнал към нея.

Тед се сбогува с брат си. Патрик можеше да се оправи и сам, а можеше и да не успее. И в двата случая изборът си беше негов. Облекчен, че това вече не беше негова работа, Тед тръгна обратно към ранчото и евентуалните проблеми, които го очакваха там. Ако се потрудеше, той почти можеше да забрави за непредвидените събития, които толкова много усложняваха живота му.

Сети се за жена си и за решителността ѝ да бъде майка на детето му, както и за сместа от желание и недоверие, които изпитваше към нея — и любов. Когато бе научил за съществуването на Тоди, той бе усетил, че детето е негово. От този ден Тед бе решил, че ще прибере момчето в ранчото. Жена му бе изпитвала същата решителност да се грижи за бебето, което бе завладяло сърцето ѝ. Нито един от тях не беше в състояние да направи нещо повече от половинчат компромис. Той се зачуди какво ли го очакваше, когато се прибереше у дома си.

Снегът продължаваше да засипва прерията. Тед яздеше напред, като от време на време спираше да даде почивка на коня си, да накладе огън и да поспи малко. Искаше му се да прегърне жена си, макар да

предполагаше, че законът щеше да постави под съмнение брака им. Той вече не мислеше за нея като за Лий.

Нощта дойде и Елиз се втренчи към снега, който валеше твърде силно за октомври. Някъде навън Тед се опитваше да се прибере у дома. Тя сложи лампата на перваза и седна да го чака. Той никога не я беше оставил да забрави за измамата си. Ако тя отстъпеше пред исканията му, това означаваше да се признае за победена, а тя все още не беше готова на това. Баща ѝ често беше повтарял, че се е родила, държейки печеливша ръка. В този момент обаче тя не държеше дори чифт.

Бе мислила, че Тед я обича. По-късно той беше започнал да я отбягва, с изключение на нощите, когато не правеше никакво усилие да прикрие изгарящата си страст и посрещаше отпора ѝ, но винаги получаваше онова, което желаше.

Никой не я беше подготвил за болката, която ѝ причиняваха техните неразрешени проблеми. Понякога тя се чудеше дали с Тед някога щяха да успеят да изградят здраво семейство на основата на доверието.

За да намали тревогата си, тя отиде в стаята си и взе скицника и моливите, след което отново слезе долу и зачака.

Мислите ѝ се отнесоха към Сивия ястреб и Барабанист. Дали бяха в безопасност? Щеше ли някога да ги види отново?

Тя нарисува едрото тяло на Барабанист с неговата отметната гордо глава. С няколко бързи движения накара краката му да се раздвижат.

Много по-късно бе събудена от докосването на Тед Той я погали по косата и прокара ръка по бузата ѝ.

— Радвам се, че си останала да ме изчакаш, сънливке — прошепна тя. — Тъй като съм тръгнал в твоята посока, ще те отнеса дотам.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Студеният вятър продължи да духа до ранни зори. Той беше толкова силен, че разтърсваше прозорците и по нищо не личеше, че ще утихне. Тед беше запалил огън и в стаята беше топло. Преди разсъмване той се беше измъкнал от леглото, беше се облякъл и бе слязъл долу. Елиз знаеше, че той я глезеше, но беше чувала баща си често да повтаря, че мързелът е лявата ръка на дявола. Тя среса косата си и я прибра на кок.

Елиз все още помнеше удоволствието, което двамата с Тед бяха изпитали миналата нощ, и ѝ се искаше да го види, преди да беше излязъл. Когато тревогите се опитваха да се вмъкнат в мислите ѝ, тя просто ги отблъскваше.

Тя влезе в кухнята. Тед я огледа от главата до петите и кимна одобрително, когато забеляза зеления ѝ кадифен халат. Топлината в погледа му я изгаряше. Тед не оставяше никакво съмнение, че отново желаше да се люби с нея тази сутрин.

— Надявам се, че си спала добре.

— Трябваше да ме събудиш.

Той стана и се приближи зад нея, дръпна иглата от косата ѝ и плъзна пръсти през лъскавата ѝ грива.

— Направих каквото можах.

Тя се облегна назад към него. Когато ръката ѝ хвана гръдта ѝ, Елиз усети отново притока на живот между тях, в собствената си плът, в твърдостта на неговото тяло.

— Сигурна съм, че ако се беше опитала да ме събудиш, щях да усетя. Пък и предпочитам, когато се будя, да виждам лицето ти над себе си. — Тя се изчерви от дързостта си.

Тед се ухили и допря буза до нейната, при което тя усети, че той не се беше обръснал.

— Ще го запомня. Има ли нещо друго, което трябва да знам?

— Ще ти кажа, когато му дойде времето. А ти искаш ли да ми кажеш нещо?

Той ѝ отвърна с леко поклащане на главата.

— Не, освен дето не знаех, че красивите жени хъркат. — Той се разсмя, когато забеляза ужасеното ѝ изражение. — Или че говорят насън.

— Не го вярвам.

— Вярно е.

— И какво казах? Когато не съм хъркала, де.

— О, нещо за красивия си съпруг. Не си спомням какво точно.

— Не ти вярвам.

Той ѝ заговори толкова тихо, че гласът му беше почти като шепот.

— Може би не съм те разбрал правилно. Може да си ме молила да се приближа до теб.

— Не би могъл да се приближиш — отвърна тя и се притисна до него. — Тук ли се мотаеше, преди да слеза? — Когато той не ѝ отговори, тя се обърна към него. — Забавил си се заради друг?

— Заради Мак.

Беше се случило нещо необичайно и той не искаше да ѝ каже. Тя се молеше то отново да не беше свързано с недоверие. Тед можеше да я нарани по начини, които дори не можеше да си представи. Тя се загледа в него в очакване той да продължи. След това Елиз се отдръпна.

— Още кафе?

— Не, благодаря.

Тя се опита безуспешно да прочете нещо в изражението му. Защо ли ѝ се струваше, че онова, което беше замислил, беше свързано по някакъв начин с нея?

— Какви са плановете ти за днес?

— Тръгваме да търсим Огън.

— Ами Джейк?

Тод въздъхна, вдигна чашата си и се загледа в течността в нея.

— Още не съм решил какво да правя с него. Този конекрадец трябва да бъде обесен. След като Слим изчезнал, Джейк поел отговорността за Огън. Държал я скрита. Дори се опитал да я продаде. Но истинският виновник е Пат.

— Съжалявам. Знам какво е, когато някой, когото обичаш, те разочарова.

Той я погледна изненадано, след което се разсмя сухо.

— Така ли, скъпа? — Тед замълча и след малко добави тихо: — Да, мисля, че наистина знаеш.

Очите му показваха съчувствие. Дали не си мислеше за нейния баща, както правеше самата тя? Или за Патрик? И баща ѝ, както Патрик, не бе познавал значението на думата самодисциплина.

Тед винаги бе носил отговорността и голяма част от вината за прегрешенията на брат си. Да бъде по-големият брат, сигурно беше бремене за него. Толкова много хора, близки до Тед, го бяха предали и измамили. Патрик, Джейк, Слим. Елиз предполагаше, че можеше да добави и своето име към списъка. Не че го беше измамила за лична облага, освен ако не се смяташе Тоди, но въпреки това му беше причинила големи тревоги.

Без да иска, тя беше насочила разговора към неприятна тема и сега се опита да се измъкне.

— Знаеш ли къде да търсиш Огън?

— Не. Мак дочул, че Макензи възнамерявал да избие конете, които са уловили в каньона.

— Но те сигурно са около хиляда — възрази тя.

— По-скоро около хиляда и двеста.

— И ти смяташ, че Огън може да е между тях. — Тя усети как кръвта напуска лицето ѝ и за миг ѝ се стори, че ще повърне. Внезапно осъзна защо Тед не бе искал да ѝ каже какво възнамеряваше да направи. Барабанист може би също беше в това стадо. — Господи! Ами ако са заловили Сивия ястреб?

В очите на Тед се появи саркастично пламъче, което изчезна почти мигновено.

— Не трябва да забравяме Сивия ястреб.

Тед ревнуваше от команча? Нарочно или не, той беше разбрал неправилно думите ѝ. Елиз се подпря на масата.

— Ако войниците са заловили Сивия ястреб, ще го вкарат в резервата, а Барабанист ще бъде отведен при останалите коне и попита.

Тед изгрухтя нещо, което трябваше да бъде изтълкувано като съгласие, след което заговори сурово.

— Той няма да бъде единственият команч, принуден да влезе в резервата, а ти няма да бъдеш единствената, която ще загуби коня си.

— След това той се успокои и хвана ръцете ѝ в своите. — Съжалявам, скъпа. Знам, че моментът е лош за теб. За мен също.

Елиз потръпна и се остави да бъде успокоена.

— Те ще избият конете само защото това е единственият начин да контролират команчите. Те са варвари. Животни.

— Индианците или войниците, любов моя?

— Знаеш кого имам предвид.

Той я притисна по-близо до себе си.

— Варвари са винаги онези, които мразим.

— Кога ще започнеш да търсиш Огън?

— Ще започнем от Хай-Медоу. Босуел чул някакви мъже да си говорят за черен състезателен кон, който били видели. Трябва да стигнем там, преди Джейк да продаде кобилата и новият ѝ собственик да я отведе в Монтана или Аризона. Информацията ни може да се окаже невярна и с Мак ще трябва да стигнем до военния лагер, преди армията да започне да избива конете.

— А Барабанист?

Той я целуна нежно по челото.

— Ще го потърсим, скъпа. Може да извадим късмет.

В съзнанието ѝ се загнезди мисъл, която не ѝ даваше мира. Ако Барабанист беше попаднал в ръцете на Макензи, тя трябваше да направи всичко възможно, за да го спаси.

— Идвам с теб.

— Нямах търпение, а? — Той се ухили. — Защо не се качиш горе и не почакаш малко?

Тя поклати глава.

— Искам да дойда с теб, докато търсиш конете.

— Не. — Той изрече тази дума близо до ухото ѝ. — И преди сме минавали през това. Искам да си стоиш у дома, където си в безопасност. Пък и ако сме сами, ще се движим по-бързо.

— Не можеш да знаеш това.

Тед се опита да отмине думите ѝ.

— Може да извадим късмет и да намерим и двата коня. — Той улови лицето ѝ с ръка и го повдигна. — Ще ме целунеш ли за довиждане, любов моя?

— Знаеш, че мога да остана на седлото цял ден — отвърна упорито тя.

Той се втренчи в полузатворените ѝ очи, след което наведе глава и я целуна. Елиз не искаше да му позволи, но тялото ѝ я предаде и тя забрави за всякаква съпротива. Целувката беше дълга и когато свърши, Тед се отдръпна, но не я изпусна от ръцете си.

— Сложи отново лампата на прозореца, жено. Това ме кара да се чувствам щастлив.

Елиз потърка буза в неговата и се намръщи, когато наболата му брада я одраска.

— Може би ще тръгна след теб.

Той изглеждаше уверен, че тя нямаше да посмее да направи това.

— По-добре недей. Не мога едновременно да гоня конете и непокорната си съпруга. Ако е възможно, ще ти върна коня. Ако не успя да го намеря, ще ти дам друг, когото ще заобичаш също колкото Барабанист.

— Никога няма да обичам друг кон така, както обичам Барабанист — възрази тя.

— Никога е тежка дума, скъпа. — Той закопча палтото и нахлупи шапката си, след което я плесна леко по задника. — Ще се върна колкото се може по-скоро.

Тя започна да мисли усилено. Ако Тед и Мак се забавеха в Хай-Медоу, когато пристигнеха в лагера на Макензи, конете вече може би щяха да бъдат мъртви. Елиз не искаше да мисли за това. Тя не можеше да обвини Тед, че мислеше първо за своя кон. Той сигурно щеше да я разбере, ако и тя постъпеше по същия начин. Животът на Барабанист може би беше в нейни ръце. Въпреки че ѝ се искаше да достави удоволствие на Тед, тя не можеше да си седи у дома, без да направи нещо.

Хуан оседла понито, огледа скептично индианската рокля на Елиз и украсената с мъниста кожена превръзка на челото ѝ. Той я наблюдаваше, докато тя обличаше палтото.

— Сеньората трябва да внимава — напомни ѝ учтиво той. — Команчите се крият под пясъка.

— Ще запомня това. — Тя посочи към кобилата. — Как се казва?

— Казва се Гъска.

— Гъска ли? — Елиз се разсмя, след което се обърна, за да види дали той не се шегуваше с нея. — А може ли да лети?

— О, не, сеньора, не може да лети. Само че има мека езда, сякаш седите на възглавница от гъши пух. Галопира с лекота. Бързо. Сеньор Бърк каза, че Гъска е за сеньората.

Тед все пак се беше погрижил тя да има на разположение кон, ако ѝ се наложеше. Той беше съпруг, който мислеше за всичко. Само че ѝ нямаше доверие.

Елиз погали кобилата по кадифената муцуна и се обърна усмихнато.

— Благодаря, Хуан.

— Няма за какво, сеньора.

Докато правеше полукръг с кобилата и излизаше от корала, тя усещаше погледа на Хуан върху себе си. Ранното слънце се виждаше над хоризонта, във въздуха все още се усещаше нощният студ. Благодарна, че разполагаше с роклята и мокасините от еленова кожа, които я предпазваха от студа, тя се впусна напред към следващото си предизвикателство.

Когато къщата вече не се виждаше зад нея, Елиз заби пети в хълбоците на кобилата. Хуан беше прав. Животното имаше мека езда и реагираше бързо на юздите. Кобилата беше бърза, толкова бърза, че можеше да се измъкне изпод някой неопитен ездач и да го остави някъде зад себе си.

Едва забележима пътека водеше към каньона. Придвижването стана по-трудно. Елиз насочи коня си надолу по склона и позволи на Гъска сама да избира пътя. Пътят беше дълъг, а времето малко. Барабанист беше в опасност и може би очакваше смъртта си заедно с още хиляда други коне. Тя не искаше да мисли какво можеше да се е случило със Сивия ястреб.

Първите няколко мили следваше следите, оставени от Тед и Мак; след това се отклони встрани и тръгна към военния лагер. Като яздеше бързо, до пладне щеше да е изминала значителна част от разстоянието.

Синя мъгла беше увиснала над хребетите и показваше къде се намираше каньонът. Вятърът не преставаше да духа.

Елиз спря в една падина и измъкна парче сушено месо от дисагите на седлото. Задъвка бавно храната, като междувременно оглеждаше околността и положението на слънцето. Военният лагер сигурно не беше далеч. Когато се нахрани, тя пи малко вода от манерката си.

Когато конят ѝ си почина, Елиз се качи на седлото и продължи да язди на североизток, почти успоредно на каньона. Високо над нея един ястреб кръжеше лениво в небето. Елиз сложи ръка над очите си и погледна към един хребет. Леко плясване с юздите и една тиха команда накараха кобилата да промени посоката си и да се насочи към хребета.

— Съжалявам, че ще се отклоним, Гъска, но трябва да се ориентираме.

Когато стигна до хребета, пред нея се откри истинска гора от вечнозелени дървета.

Конят ѝ наостри уши и Елиз забеляза предупреждението. Тя смушка животното с пети и го насочи към дърветата. Страхът накара косата ѝ да настръхне. Наблизо имаше някой. Ако я видеха индианци и разпознаеха дрехата ѝ на команч, може би щяха да я оставят да продължи необезпокоявана по пътя си. Вероятността за това беше толкова малка, че беше направо смехотворна.

Звукът от тропота на конски копита накара Гъска да изцвили. Елиз беше налетяла на банда войници. Тя осъзна грешката си, когато бе твърде късно. Брадясали мъже, облечени в мръсни униформи, се разкрещяха и обърнаха конете си към нея. Тя беше налетяла на разузнавателен отряд на Макензи и ако се съдеше от начина, по който препускаха към нея, те явно я бяха помислили за жена от племето на команчите.

Тед гледаше как слънцето преминава над главата му и се спуска на запад. Макучън яздеше до него. Мак беше вързал кърпата пред устата си, за да се предпази от студения вятър.

— Мислех, че ще срещнем някой, който да е виждал Джейк или да е чул нещо за него, но никой в Хай-Медоу не знаеше нищо. Сякаш копелето е потънало вдън земя заедно с Огън.

— За сметка на това се виждат много знаци за присъствието на команчи. — Мак свали шапката си и я закачи на рога на седлото, след което избърса лицето си с кърпата. — Бих казал, че са цял отряд.

— Вероятно търсят начин да си върнат конете.

— Човек би си помислил, че индианците ще се спотайват, докато Макензи не изгуби интерес да ги преследва.

— Макензи е хладнокръвен и е свикнал да изпълнява заповеди. Той няма да се откаже. Съмнявам се дали Барабанист и Огън са между

индианските попита. По-скоро Сивия ястреб язди Барабанист на запад, а Джейк е тръгнал на юг с Огън.

— Босуел чул, че Сивия ястреб бил пленен заедно с неколцина от войните си.

Тед се втренчи в него.

— В такъв случай е напълно възможно Барабанист да чака куршума.

— О, никой нормален човек не би застрелял добър кон.

Тед запали цигара, като драсна клечка в кожата на седлото си. След това се сети колко суха беше тревата в прерията и угаси пламъка между пръстите си.

— Ако е между още хиляда други коне, кой би го забелязал?

— Дори някой от пехотинците на Макензи не би могъл да обърка... — Той млъкна и се замисли. — Като си помисля отново, ти може би си прав.

Тед му се ухили уморено.

— Хората на Макензи изпълняват заповедите му също както Макензи изпълнява заповедите на Шърман.

Двамата продължиха да яздят, като последователно пришпорваха конете си, за да се придвижват по-бързо, и ги забавяха, за да им позволят да си починат. Постепенно теренът започна да се накланя към каньона. Малко под тях се виждаше една горичка от вечнозелени дървета и Тед се отпрати натам.

Изад дърветата се появиха индианци — безшумни, безмълвни, с безизразни, изрисувани в червено, охра и черно лица.

Тед изруга и инстинктивно посегна към револвера си. Разумът и знакът, който му даде Мак, го възпряха.

Преди да успее да разбере какво става, един от команчите излезе напред. Сини линии бяха изрисувани по бузите му чак до линията на брадичката.

— Моят приятел няма да вдигне оръжие.

— Сив ястреб, какво правиш тук? Чух, че са те вкарали в резервата. Радвам се да те видя.

Вождът изръмжа.

— Не се радвай твърде много, преди да чуеш какво имам да ти казвам.

— Слушам те.

— Жена ти е пленена от войниците.

— За какво говориш, по дяволите? Жена ми си е у дома.

— Може би... когато си тръгвал.

Тед за пореден път осъзна, че жена му не приемаше заповеди от никого. Освен това разбра и че тя изпитваше невероятно силна нужда да защитава онези, които обичаше — Тоди, Барабанист, дори онзи стар мошеник, когото наричаше свой баща. Сърцето му се сви и кръвта във вените му се смрази. В лагера на Макензи можеше да ѝ се случи всичко — изнасилване, смърт, мъчения, болести. Думите на Сивия ястреб сякаш идваха някъде отдалеч.

— Опитавме се, но не можахме да стигнем там навреме. Сините куртки вероятно са я помислили за индианка. Те я закараха при индианците, които очакват да бъдат изпратени във форт Сил. Може да е загазила, или поне да се чувства твърде неудобно, докато не разберат коя е.

— Само някой от идиотите на Макензи може да сбърка жена ми с индианка. — Той хвърли страничен поглед на Сивия ястреб. — Без да те обиждам, разбира се.

Вождът кимна, че го разбира.

— Тя беше облечена в индианска рокля. Уловиха я с ласо и я влачиха след коня. Моите войни вече се бяха скрили в прерията. Можех само да гледам — каза тъжно той.

Тед избухна с див рев. Бе мислил, че с нея се бяха разбрали да си остане вкъщи. Бе смятал, че може да ѝ вярва. Щеше да убие проклетия войник, който беше хвърлил ласото си по нея.

— Казах ѝ, че ще ѝ намеря кон.

— Тя е смела жена. И дрзка. Съжалявам, че загуби Барабанист, който бе заловен от войниците. Белите мъже ни взеха първо бизоните, а сега ни отнеха и конете.

Тед можеше да преживее всяка загуба, освен загубата на жена си.

— Сигурен ли си, че е била жена ми?

— Нямах как да я сбъркам.

Тед разбра, че трябва да побърза.

— Мак, имам да уредя една сметка с Макензи. — Той кимна на войните и се обърна към Сивия ястреб. — Нека моят брат команч приеме моето уважение.

Той се обърна и подкара коня си в тръс, а след това в галоп. С колко време разполагаха, преди Макензи да наредеше конете да бъдат застреляни? Или преди войниците да започнат да преместват индианците? Или преди нещо ужасно да се случи с жена му? Тед поведе Мак надолу по една пътека в каньона. След няколко мили чува стрелба.

Елиз се беше отпуснала до оградата на заграждението. Ако беше разчала правилно положението на слънцето, трябва да беше прекарала тук часове. Ядосана и наранена след влаченето зад коня на войника, който я бе уловил, тя трепереше на студения вятър. Бедрото я болеше след падането на твърдата земя, а краката ѝ бяха одраскани и кървяха. Тя се страхуваше, че ръката ѝ е счупена, но един бърз оглед ѝ бе показал, че страховете ѝ са напразни. Устните ѝ бяха напукани. Беше жадна.

Мокасините ѝ бяха раздрани, а босите ѝ крака бяха изтръпнали от студа. Тя ги сви йод себе си и безуспешно се опита да придърпа роклята си надолу, за да ги покрие.

Груб заслон, под който не можеха да се подслонят всички индианци, бе издигнат в единия край на заграденото пространство. Мъже и жени се бяха събрали на групи край децата си и се опитваха да ги предпазят, доколкото можеха от студа. Мнозина седяха около огън в средата на заграждението и се опитваха да се стоплят. Тя се чудеше какво правеха, за да задоволяват жаждата си или да се облекчават.

Тъй като се страхуваше да не привлече вниманието, тя не се опита да се приближи до огъня. Войниците не бяха подложили на съмнение индианския ѝ произход. Просто я бяха довели тук, бяха развързали ръцете ѝ и я бяха натикали в претъпканото заграждение. За тях тя беше жена от племето на команчите или някакъв мръсен мелез.

Стенейки и в полусъзнание, тя се беше опитала да ги убеди в самоличността си. Те ѝ се бяха изсмели и бяха започнали да се питат дали щяха да имат време да я обладаят, преди някой да забележи отсъствието им. Един от тях бе стиснал силно гърдата ѝ. Болката я бе заслепила и тя го беше зашлевила. Войникът я бе ударил, след което беше стиснал гърдата ѝ още по-силно и се беше отдалечил. Другарят му го беше последвал, без да спира да говори, че все още имали време да се позабавляват малко с тази скво.

Елиз се изправи на крака и огледа безизразните лица на индианците край себе си. Те не ѝ обръщаха никакво внимание. Ако я бяха познали, никой от тях не го показва. Дали бяха изпълнени с гняв, отчаяние или нежелание да живеят в Оклахома? Или всичко това, взето заедно? Какво щяха да направят, ако знаеха, че е бяла? Тя нямаше друг избор, освен да се преструва, че е такава, каквато не беше — индианка.

Стрелбата я изненада и тя долепи око до дървените колове, които я разделяха от другата страна на оградата. Цепнатината не ѝ даваше възможност да види много, но все пак Елиз забеляза множеството подплашени коне, прибрани в някакъв корал.

Най-зловещото беше отделението пехотинци, които се бяха наредили в редица с пушки в ръка. Конете, които се намираха в заграждението, биваха улавяни, отвеждани пред наказателния взвод и застрелвани. След това труповете им биваха отнасяни и захвърляни встрани.

По бузите ѝ започнаха да текат сълзи.

— Не! — изстена тя. — Не, не, не! — Всеки изстрел я караше да потръпва и с всяко повалено животно болката в гърдите ѝ ставаше все по-силна. Следващият можеше да бъде Барабанист.

Стрелбата продължаваше и сякаш никога нямаше да престане. Дори ръцете, които бе долепила до ушите си, не можеха да заглушат изстрелите. Тя се отпусна на колене.

— Моля ви, моля ви, стига толкова!

Елиз затвори очи, за да не гледа ужасното клане, разтърсвана от хлипане.

Повтаряше си, че Тед щеше да дойде да я потърси. Той щеше да спаси коня ѝ. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че той щеше да се появи твърде късно. Барабанист беше обречен. Елиз продължи да плаче, докато цвиленето на полуделите коне се сля с нейния плач и болката ѝ се превърна в празнота.

Когато най-сетне успя да вдигне глава, тя погледна към жалките останки от племето на команчите. Те бяха изгубили толкова много — конете си, земята си, начина си на живот. И в този миг тя си даде едно обещание. Този черен ден щеше да бъде увековечен на платно в памет на тези изстрадали хора.

Да се каже, че Тед беше ядосан, щеше да бъде твърде меко за яростта, която изпитваше. Жена му беше пленничка. Тед си я

представяше вързана и свалена от коня, влачена през каменистата прерия, изнасилена и страдаща от студа. Дали изобщо беше жива?

Той обаче я обичаше до полуда и трябваше да избие тази мисъл от главата си. Когато тя отново се озовеше в безопасност в ръцете му, той щеше да се държи с нея така, както тя заслужаваше. Бе изтърпяла твърде много заради онези, които обичаше дълбоко, включително и Проклетия кон. Тя очакваше Тед заобиколена от пленени команчи, оставена на милостта на безчувствени войници. Той никога не я беше обичал повече — нито се беше страхувал повече за нея.

Тед се приближи до заграждението. Не беше успял да види Макензи, но заместникът на полковника му беше дал заповед. Часовият при вратата не му обърна внимание, докато не прочете участта си в погледа на Тед, Когато влезе в заграждението. Тед се втренчи в измъчените команчи. За бога, къде беше жена му?

— Господин Бърк.

Тихият глас на Мак стигна до него в същата секунда, в която той забеляза малката фигура, свита до оградата. Тед изруга цветисто и се затича натам. Тъй като не искаше да я стресне, той я заговори тихо, след което постави нежно ръка върху рамото ѝ.

— Скъпа? — Стонът ѝ разкъса сърцето му. — Време е да се приберем у дома, любов моя.

Тя се хвърли в прегръдките му.

— Барабанист е мъртъв.

Тед я уви нежно в одеялото, което му подаде Мак.

— Все още не знаем това, скъпа.

На лицето ѝ се четеше силна болка, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Войниците ги застреляха всичките. Не видях Барабанист, но ако Сивия ястреб е бил заловен и е яздил моя кон, той не е имал никакъв шанс.

— Сивия ястреб не е бил пленен, скъпа. Видях се с него преди малко. Той ми каза къде да те намеря.

Тя вече не можеше да сдържа сълзите си.

— Радвам се, че е на свобода. Искане ми се да бях сигурна, че и Барабанист е в безопасност заедно с него.

Тед не посмя да ѝ каже, че вождът бе яздил петнисто пони.

— Достатъчно засега, любов моя. Ще говорим пак, когато се почувстваш по-добре. — Той я облегна на рамото си и я задържа така известно време, преди да кимне на Мак да тръгне пред тях. Когато стигнаха до вратата, двамата погледнаха часовия.

— Станала е грешка. Жена ми не е трябвало да бъде водена тук. Пуснете ни — каза Тед на войника.

Той го изгледа подигравателно.

— Получих заповед да ви пусна вътре, но не и да изведете някого навън. Най-малкото пък някаква скво.

Две сини куртки точно в този момент доведоха пленник в заграждението. Той беше висок индианец, облечен само в панталони от еленова кожа. Краката му бяха оковани, а ръцете — вързани. Индианецът издържаше на унижението със стоическо безразличие.

— Индианското копеле успя да ни се изплъзне веднъж — каза ядосано един от войниците, — но дните му на убийства и вземане на скалпове свършиха.

Всеки път, когато войниците подръпнеха веригите, краката на индианеца започваха да кървят. Той гледаше над главите им към хоризонта. Нито стойката му, нито гордо вдигнатата брадичка, нито презрителният му поглед не показваха признак на покорство.

Пехотинците свалиха оковите от краката на команча.

— Срежи въжето на ръцете му. Този мелез вече влезе тук и се кълна в бога, че ще си остане тук, докато не бъде въдворен в резервата.

— С удоволствие ще се отърва от него. — Единият войник освободи ръцете на индианеца. — Той създава само проблеми.

— Казва, че се наричал Сивия ястреб. Погледни тези очи. Наистина напомнят за ястребови.

Тед се опита да си представи в лицето на този войн приятния ирландец, който беше дошъл на сватбата му. Той отвори уста, за да каже нещо, след което погледна към отчасти закритото лице на жена си. Когато отново погледна към команча, Сивия ястреб поклати едва забележимо глава.

Тед кимна леко, че го е разбрал, но беше твърде късно. Жена му беше разпознала вожда.

— Колко войника ви бяха необходими, за да доведете този мъж, редник? Колко ще ви бъдат необходими, за да го задържите тук? — Тед

млъкна. — Трябвали са ви шестима, за да заловите една беззащитна жена.

Елиз се изправи с усилие и тръгна олюлявайки се към вратата.

— Страхливци. Всичките до един — измърмори тя.

Тед не беше подготвен за онова, което последва, и видя как жена му се хвърля към часовия, изненадва го и избива пушката от ръцете му. В същия миг Сивия ястреб нададе дивия боен вик на команчите, удари единия войник в стомаха и се втурна навън през вратата.

Тед измъкна револвера си и го насочи към войниците.

— Само един от вас да мръдне, и ще ви застрелям всичките. — Той видя как жена му тича, накуцвайки, към вратата и се придвижи предпазливо към нея. Мак се обади зад него.

— Изведи я оттук. Прикривам те.

Тед вдигна жена си на ръце и се затича към мескистовата горичка. Слънцето вече се беше спуснало ниско над хоризонта и хвърляше гигантски сенки. Той чу цвиленето на жребеца си, преди да беше стигнал до дърветата. Тед сложи ценния си товар на седлото и се метна зад нея, след което подкара коня си в галоп.

Бяха изминали около две мили, когато зад тях се чу тропот от конски копита. Тед забави ход, за да позволи на Мак да ги настигне.

— Следват ли ни?

— Ругаха и крещяха доста, но изглежда, че предпочитат да заловят Сивия ястреб, отколкото да преследват нас.

— Много съм ти задължен, Мак.

— Радвам се, че успях да ти помогна. Чудя се какво ли ще каже Макензи за онова, което се случи в заграждението?

— Не мисля, че той ще спомене за присъствието на жена ми в заграждението, а и се съмнявам, че ще тръгне да се хвали как е изпуснал Сивия ястреб.

— Преди да тръгнем за вкъщи, може би трябва да видим дали тя не е наранена.

— Не и преди да се отдалечим достатъчно от онази адска дупка.

Настъпи здрач и след няколко мили Тед потърси подслон при горичка вечнозелени дървета.

— Сега ще се погрижа за жена си.

— Доста е студено. Да запалят ли огън?

Тед долови напрежението в предпазливия въпрос на каубоя.

— Не, няма нужда. Няма да се бавим много.

Мак скочи на земята и развърза одеялото от седлото си.

— Не ми е нужно — каза той. — Най-добре ще бъде да се възползваш от това.

Тед кимна и хвърли одеялото на земята. След това настани жена си така, че лунната светлина я осветяваше добре. Той приглади нежно косата ѝ, като се надяваше, че тревогата му не е твърде очевидна.

— Аз ще се погрижа за теб сега, любима. Искам да проверя дали не си наранена. Ти само се отпусни. Няма да трае дълго.

— Боли ме и краката ми са студени. — Тя се опита да се усмихне. — Знаех, че ще дойдеш за мен.

Той трепереше толкова силно, че едва успя да овладее ръцете си.

— Щеше да ме улесниш, ако ми беше казала къде отиваш. Но сега трябва да се уверя, че си добре. — Той разтри краката ѝ, за да възстанови кръвообращението. След това прокара нежно ръце по стройното ѝ тяло, като търсеше драскотини, рани и счупени кости. Тя се намръщи, когато той докосна бедрото ѝ, и Тед усети как у него отново се надига омраза към войниците.

— Бедрото ми е натъртено, но нямам нищо счупено.

— Сигурна ли си?

— Лявата ръка ме боли.

— Ще ти мине след няколко дни. Гладна ли си? Имаме малко сушено месо.

Тя плъзна ръце около врата му и се притисна към него.

— По-късно.

Господи, изобщо не му се искаше да мисли, че тя е била на косъм от това да бъде наранена. Животът му щеше да бъде мрачен без нея. Той я обичаше по-дълбоко, отколкото бе вярвал, че може да обича. Гласът му стана малко по-неспокоен и в него се долови лека горчивина.

— Когато отведа жена си у дома, ще я любя цяла нощ. Но като си помисля, може би трябва да я набия за това, че ми изкара ума.

— Причиних ти толкова много тревоги. Невинаги ти казвах истината. — Тя притисна буза до неговата. — Но това няма да се повтори никога.

Тед обърна лице към нея и я целуна. Искаше му се да обвие ръце около тялото ѝ, да ѝ каже, че ѝ вярва, но те имаха да си казват още

толкова много неща. Никога не беше изпитвал толкова голямо удоволствие от това, че обичаше жена си и се чувстваше щастлив в прегръдките ѝ. Реши да изчака подходящия момент, когато тя щеше да се е възстановила от премеждията си и той щеше да може да я обича с цялата си нежност.

— И двамата направихме много грешки — каза Тед.

— Да, но сега аз те познавам. Ти си много добър.

— Продължавай да вярваш в това, скъпа. А аз ще се опитам да оправдая доверието ти.

Те отново поеха по пътя си. Тед забеляза сълзите ѝ.

— Защо плачеш?

— Мисля си, че светът е прекрасно място, особено когато обичам Тоди или ти обвиваш ръце около мен. Но никога няма да забравя какво се случи там.

Гласът ѝ беше толкова развълнуван и разтревожен, че Тед потърси думи, с които да я успокои.

— С времето спомените избледняват. Опитай се да не плачеш.

Тя все още изглеждаше развълнувана и Тед докосна лицето ѝ, за да я накара да го погледне.

— Какво мислиш, че се е случило със Сивия ястреб?

— Не знам, скъпа, но съм готов да се обзаложа, че е успял да се измъкне.

— Няма да понеса, ако разбера, че са го убили.

— Нека мислим само как да се приберем по-скоро у дома при сина ни.

Той погали лицето ѝ. „О, миличка, този свят е толкова грозен.“ Тед бе видял сълзите ѝ и въпреки че притискаше любимата към сърцето си, знаеше, че никога нямаше да забрави ужаса от тази нощ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Стой мирно. — Гласът на Веспер събуди напълно Елиз. — Само се опитвам да сложа малко мас на болните ти места. Тед казва, че имаш нужда от малко лечение и аз ще се погрижа за това. Трябваше да го направя още когато се прибра.

Елиз помириса въздуха и закри носа си.

— Какво е това? Вони ужасно.

— Тайна, която се пази в семейството ми в продължение на години. Мас, примесена с някои билки.

— Има ли полза от това нещо?

— Не ми ли вярваш, скъпа? Казвам ти истината и можеш да ми се довериш. Почакай само няколко дни и изобщо няма да помниш къде те е боляло.

Елиз си имаше някакви съмнения, но болката ѝ беше твърде силна, за да спори с готвачката. Бяха изминали пет дни, а тя все още не можеше да се буди рано сутрин.

Затвори очи и се облегна на възглавницата, като се питаше колко щеше да издържи на вонята, преди да повърне.

— Сложи легена до леглото ми, Веспер. Готвачката огледа лицето ѝ.

— Тед искаше да извика лекаря. Може би трябва да му позволиш да го направи.

— Ще се оправя. — Стомахът ѝ се разбунтува и тя даде знак на Веспер да си върви. Готвачката можеше да си мисли каквото си искаше.

— Имам нужда само от малко време.

Елиз се опита да се отпусне и да не мисли за гаденето, което изпитваше, или за признаците, които доведената ѝ сестра беше показала, когато беше забременяла.

Откакто Тед я беше върнал в ранчото тя, постоянно си спомняше за сцената в заграждението. Елиз бе заровила възмущението дълбоко в себе си и щеше да го извади на повърхността, когато бъдеше

необходимо. Тя потръпна при спомена, когато ласото се беше увило около раменете ѝ.

Стомахът ѝ се разбунтува отново и тя усети, че ще повърне. Елиз изстена и се обърна настрани към мястото, на което трябваше да се намира легенът.

Тя не усети, че някой бе влязъл в стаята ѝ, но отнякъде се появи студена кърпа, която покри челото ѝ. Елиз я сграбчи и избърса устата си с нея.

— Това е от маста, Веспер. — Тя отново се наведе над легена. Когато спазмите преминаха, се отпусна по гръб. — Натъртените ми места могат да се оправят от само себе си. — Тя дочу тихия кикот на Тед някъде над главата си и се надигна, за да го погледне.

— Ще накарам да ти приготвят вана, скъпа — каза той. — Може би трябва да повикам лекаря. Вече минаха пет дни.

— Ще се оправя. Гаденето ще ми мине след няколко минути. Само дръж настрани от мен Веспер и нейната гадост, с която ме маже.

— Откога имаш проблеми със стомаха, скъпа? Отпреди да тръгнеш да търсиш Барабанист ли?

Той подозираше същото, в което се съмняваше и тя.

— Откакто се върнах. Може би един или два пъти преди това. Ядох твърде много плодове. — Смяташе да му довери подозренията си по-късно, когато щеше да може да се държи на крака, без да повръща. — Може би трябва да намаля плодовете. Ти как мислиш?

Той се ухили съчувствено.

— Не бих прибегнал към драстични мерки. Как са наранените ти места?

— Все още ме болят. — Тя заклати глава. — Но не искам повече мас. Дори не си помисляйте да ме мажете отново.

— Искаш ли да се опиташ да седнеш?

— Чувствам се добре — увери го тя и откри, че наистина беше така. — Щом се изкъпя, ще слеза долу.

Той сбърчи нос и я целуна.

— Признавам, че ми е трудно да свикна с това. Ако не се оправиш до няколко дни, ще отидем да те прегледа лекар.

Внезапно Елиз усети силен прилив на енергия. Тя праметна крака през ръба на леглото и се изправи. След това огледа Тед Той

беше все така красив — мъжът, който сега беше неин съпруг и чието едро тяло постоянно ѝ напомняше за силата му.

— О, Тед, толкова се радвам, че съм си у дома! — Той знаеше, че тя е бременна от него. Елиз виждаше това по блясъка в очите му. — Това е прекрасно!

— Домът е там, където е сърцето, любов моя. — Той я целуна по бузата и я прегърна нежно. — Ела до корала. Ще те чакам.

Елиз остана да гледа как вратата се затваря зад него, след което отиде да се измие, преди ваната да бъде внесена в стаята ѝ.

След няколко минути Хуан и двама от племенниците му внесоха ваната, напълниха я с гореща вода и след много поклони излязоха от стаята. Елиз захвърли халата си и се потопи в горещата вода.

Тя прокара пръсти през косата си. Може и да грешеше, но дълбоко в себе си беше уверена, че носеше детето на Тед. Двамата с него бяха изминали целия кръг и сега отново щяха да бъдат поведени от бебе.

Тед отиде до вратата на кухнята и огледа прерията. Искаше му се да закрещи от радост. Неговото дете! Господи, такова невероятно щастие трябваше да бъде споделено с целия свят. Тя сама трябваше да му го каже и той щеше да го разгласи навсякъде.

Тед вярваше, че тя щеше да му каже, когато решише, че моментът е подходящ. Въпреки това му се искаше да чуе новината веднага.

Той прокара пръсти през косата и нахлупи шапката си. Тъй като двамата бяха щастливи заедно, на него му се искаше да разкрие душата си пред нея, да я люби, да ѝ казва колко много е копнял тя да му отвърне със същата любов. Не заради новото дете, а защото тя беше най-важното нещо в живота му.

Веспер се обади иззад него.

— Тя ще се оправи, Тед, няма нужда да се тревожиш. Ако е трябвало да загуби бебето, това вече щеше да се е случило. — Изражението ѝ се смекчи. — Хубаво ще бъде тук да има още едно дете. Тоди ще има с кого да си играе.

Тед не можа да се сдържи да не се ухили.

— Ти как разбра?

— Нито съм сляпа, нито съм вчерашна. На момичето му се повдига сутринта, след това цял ден му няма нищо. Всички признаци са налице.

— Вesper, тя казала ли ти е, че е бременна? И изобщо знае ли за това?

— Знае, но не ми е казала. Радваш ли се?

— И още как.

— Добре.

Решен да се направи на изненадан, Тед тръгна към корала. Искаше тя да не прочете нищо на лицето му, освен радостта, с която го беше дарила.

Затръшването на кухненската врата го предупреди и тя се затича към него с развяна от вятъра коса. Той разтвори ръце и тя се хвърли в прегръдките му. Когато се опита да се измъкне, той я притисна по-силно към себе си.

— Недей — каза Тед. — И без това ми беше трудно да не те докосвам, защото се страхувах, че може да те нараня.

— Да влезем в плевнята. — Тя се ухили закачливо. — Никой няма да ни види...

Елиз не можа да довърши. И двамата чуха едновременно скърцането на кожата на седло. Тед я пусна неохотно и се обърна, за да види как Мак се приближава към тях. Каубоят яздеше сив жребец и водеше една кобила.

Тед въздъхна.

— Ама че неподходящ момент избра Макучън да се появи.

Елиз се втренчи с удивление в конете пред себе си.

— Това е Гъска... Тя си е у дома. — Тя изтича до кобилата и потърка врата и хълбока ѝ. — Толкова се радвам, че те виждам, момиче. Благодаря ти, Мак.

Каубоят поклати глава.

— Предполагам, че не мога да си припиша заслугата за това, мадам. Просто я намерих там, където някой бе искал да я намеря.

— Все трябва да благодаря на някого и не виждам защо да не си ти.

Той се усмихна и кимна.

— Разбирам. — След това се обърна към Тед — Как си, Тед?

Тед го погледна изненадано. Съобщението беше в погледа на каубоя. Мак напускаше. Стомахът на Тед се сви; той бе знаел, че този ден ще настъпи, но се беше надявал, че няма да бъде толкова скоро.

— Къде намери кобилата?

— Някой я беше довел в корала при сухия поток. Седлото беше от външната страна на оградата.

— Чудя се кой ли е?

Мак му хвърли един поглед.

— Чух, че Сивия ястреб успял да избяга. Източникът е много надежден. Може да му се вярва.

Тед кимна, за да му покаже, че е съгласен.

— Това не ме изненадва. Мислиш ли, че той е довел Гъска?

Мак сви рамене и потупа коня си по врата.

— Не мога да знам. Най-накрая успели да ги натикат в един каньон, от който нямало как да се измъкне. Един от войниците се хвалеше, че го е застрелял.

Тед чу ужасеното възклицание на жена си и я хвана за ръката. Тя се разплака върху рамото му, забравила радостта си при тази зловеща новина. Най-накрая той се осмели да я заговори.

— Сивия ястреб не можеше да живее в резервата. Да гледа как хората му са натъпкани там като кокошки в кокошарник, щеше да го убие.

— Предполагам, че си прав — Мак скочи от седлото. — Трябва да поговоря за нещо с теб, Тед.

— Когато ме нарече Тед, разбрах, че съм изгубил най-добрия си каубой. Не знам кое не ми харесва повече — това, че губя каубой или че губя приятел.

— Аз все още съм ти приятел, но реших, че след като закараме стадото в Абилийн, ще си взема заплатата и ще се преместя в Сан Антонио. Радвам се, че яздих за теб, и се гордея с това, но вече е време да тръгвам. — Мак се обърна към Елиз. — Много се радвам, че не сте били наранена твърде лошо, госпожо Бърк.

Когато той й протегна ръка, тя го дръпна към себе си и го целуна по бузата.

— Благодаря ти за всичко, Мак. Искане ми се да се ожениш. Тогава ще можете да ни идвате на гости с жена ти и децата ти.

Мак се усмихна.

— Не са много жените, които се интересуват от скитник като мен.

— Приятели като теб не се срещат често, Мак. — Тед разтърси ръката на каубоя, сякаш не му се искаше да я пусне.

Жена му беше запълнила една празнота в живота му и той желаше с цялото си сърце да направи същото за нея. Пред Мак той бе разкрил най-големите си тайни, дори се бе вслушал в съветите му по лични въпроси — нещо, което не беше склонен да прави с чужди хора, най-малкото пък с някой от наемните си работници. — Наистина не искаме да те загубим, Мак, но щом вече си решил, мини през къщата, преди да си тръгнеш, и ще ти дам заплатата.

Тед го наблюдаваше как се отдалечава към спалното помещение. Мак беше по-стар, отколкото изглеждаше. Той се местеше от едно място на друго в търсене на начин да запълни празнината в своя живот.

Щастието, което жена му беше изпитала от това, че си беше върнала коня, се бе оказало нетрайно. Сивия ястреб бе мъртъв и смъртта му се беше оказала тежък удар както за нея, така и за него.

Тед улови погледа на жена си. Отчаяно му се искаше да забрави миналото, поне за известно време, и да мисли само за детето им. „Каж ми, любов моя — помисли си той, — кажи ми за нашето дете.“

Тед никога не я беше виждал толкова красива.

— Ела тук, любов моя.

Тя потупа кобилата за последен път, въздъхна и тръгна към него.

— Знам, че си ми ядосан, и каква е причината за това. Но когато някой, когото обичам, има нужда от мен, аз съм готова на всичко, за да му помогна. Понякога не мисля за последствията. — Тя преглътна трудно и го погледна с блеснали очи. — Надявам се, че ще можеш да ми простиш за всичко, което направих.

— Тихо. — Тед избърса една сълза, която се беше плъзнала по бузата ѝ. — Сега разбирам толкова много неща. Първото, което научих, беше, че аз нямам правото да съдя никого, най-малкото пък собствената си съпруга. Всичко, което се случи, е вече в миналото. Ти обичаш дълбоко и смело. Знам, че прояви голяма храброст и че изтърпя болка, срам и вина, когато дойде с мен в ранчото. И всичко това заради бъдещето на Тоди.

Когато тя се опита да го прекъсне, той я накара да замълчи с една целувка.

— Невинаги съм бил честен с теб. Желаехте и толкова много ми се искаше ти да беше майката на Тоди. Когато научих, че не е така, направо полудях. — Той се разсмя. — След това те принудих на брак с мен и съжалявах, че не ти бях дал време да ме опознаеш по-добре. Предполагам, че се страхувах да не те загубя.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Но ти каза, че искаш да се оженим, за да осигурим дом на Тоди.

— Истинската причина беше, че се влюбих в теб. Обичам те от мига, в който се изправи срещу мен край Боги Крийк. За първи път през живота си разбрах какво е радост. Обичам те твърде много, за да ти позволя да си тръгнеш — той се ухили широко — или да те изпусна от погледа си.

— Искан ми се да ми беше казал това по-рано.

— Когато разбрах, че се намираш във военния лагер, между войниците и команчите, се уплаших до смърт. — Той я прегърна и я целуна страстно. — Обичам те, скъпа съпруго.

— Знаеш, че невинаги съм ти казвала истината.

— Така е.

— И невинаги правя каквото ми казваш.

— По-скоро никога — поправи я той.

— Подарих един кон, едва не загубих друг и дори не съм майката на Тоди.

Той кимна.

— И това е вярно.

— И все пак ме обичаш?

— Толкова много, че ако не ми кажеш, че и ти ме обичаш, вероятно ще се спусна през прерията като бик, който е бил държан твърде дълго в обора.

Елиз уви ръце около врата му.

— Обичам те, скъпи. И мисля, че вече дойде времето да се запознаеш с жена си. Елиз Дюбоа Бърк. Лий ми беше доведена сестра. Бях решила да задържа Тоди, така че след бурята приех нейното име. След това просто бях твърдоглава. Сега вече си имаш Тоди и още едно е на път.

Тед се опита да изглежда изненадан, но не успя и се разсмя.

— Крайно време беше да ми кажеш.

— Ти си знаел, че съм бременна?

Тед кимна, разсмя се и я прегърна радостно.

— Знам.

— Но как?

— Ами, на теб започна да ти се гади сутрин. А и проявяваш и някои други симптоми, които не са тайна за мъжа.

Тя се изчерви.

— Разбирам.

— Мисля, че бих се зарадвал много на едно момиченце с кафяви очи, руса коса и устни, сочни като тези на майка й.

— Или момченце с черна коса. — Тя разпозна погледа му и сърцето й заби по-учестено. — Като на баща си. — Тя го целуна, първо нежно, а след това страстно. — Защо се дърпаш? — попита разочаровано Елиз.

— В момента мога да ти предложа само легло от слама — извини се той.

Тя го разбра и прошепна.

— Ще свърши работа — прошепна Елиз.

Той я вдигна на ръце и миг по-късно я положи върху сламата в плевнята. За първи път между тях нямаше въпроси без отговори. Те бяха свободни да простят, да забравят и да се обичат.

Той разкопча внимателно ризата й.

Елиз все още не можеше да повярва на очите си, докато прокарваше ръка по корема си. Беше толкова нетърпелива да роди детето на Тед. Усмихна се на люлката. Откакто се беше върнал от Абилийн преди сватбата им, Тед бе държал този подарък скрит в очакване на подходящия момент да й го даде. Още тогава бе знаел, че тя ще има дете от него.

Някакъв вик привлече вниманието й. Тя се надигна от стола и погледна през прозореца. Тед влизаше в двора повел един кон. Огън. Той беше намерил Огън. Тогава тя осъзна, че ездачът не беше Тед.

Патрик се беше върнал в „Мързеливото Б“ и се беше погрижил да го посрещнат с добре дошъл. Двамата с Тед си приличаха толкова много и същевременно бяха толкова различни. Тя метна един шал на раменете си и слезе долу.

В кухнята Елиз се поколеба за миг, преди да излезе да го посрещне. Къде беше Тед? Миг по-късно тя го видя да излиза от

корала и да тръгва към брат си. Преди да успее да каже каквото и да било, Тед вече беше засипал с въпроси Патрик.

— Къде я намери?

— Забравих, братле. — Патрик се изсмя. — Но трябва да признаеш, че изглежда добре.

Тед му хвърли остър поглед.

— Толкова по-добре.

Патрик се обърна и огледа Елиз.

— Добро утро, красива сестричке. Изглежда, че отново ще ставам чичо. Това е добре. — Той скочи от седлото. — Скоро ще имаш двама наследници, братле. Не ти беше необходимо много време да разбереш как се правят тези неща.

Тед не обърна внимание на думите му.

— Благодаря ти, че ми върна арабската кобила. Искаш ли нещо за ядене?

— Няма да ти откажа. Пък и докато водех коня, мислех, че трябва да ти кажа: с Меги ще се женим в събота вечер.

— Поздравления. — Тед му подаде ръка. — В Дъсти флатс ли ще останете?

— Меги продаде бара на някакъв комарджия от Таскуса. Ще започнем на някое друго място. Вероятно в Абилийн.

— Двамата с Меги сте винаги добре дошли тук.

— Ще запомня това. — Патрик се разсмя и се обърна към Елиз. — Искаш ли да се обзаложим дали бебето ще бъде момче или момиче?

Елиз се разсмя.

— Никога не се обзалагам за нещо сигурно. Мисля, че не е честно.

— Шансовете са петдесет на петдесет. Не е достатъчно добре, красива сестричке. Шансовете да загубиш са големи.

— Не и този път. И в двата случая печеля.

Пролетта беше покрила прерията с жълти цветя. Небето беше ясно, ветрецът — слаб. Тед огледа жена си. Бяха излезли на зазоряване с надеждата да останат за малко сами.

Намираха се на възвишението, където преди няколко месеца войниците я бяха взели за индианка. Тя и преди бе красива, но след раждането на близнаците бе станала още по-красива.

— За какво си мислиш, любов моя?

Елиз слезе от седлото и върза юздите за една фиданка. Тя се загледа към каньона и му отговори с тъга в гласа:

— Мисля си за индианците. Тед скочи на земята до нея.

— Макензи си свърши много добре работата. Той просто изби конете им, за да им попречи да кръстосват отново прерията.

— Сега костите им се белят някъде там.

Тед свали одеялото от седлото си и го простря на тревата.

— Старата костница на Макензи — така наричат тази местност хората.

— Предполагам, че и костите на Барабанист са някъде там.

Той седна до нея.

— Хората казват, че понякога при пълнолуние едно призрачно стадо препуска по ръба на каньона. Повече от хиляда и двеста коня. Сигурно е страхотна гледка.

Тя се облегна и положи глава на рамото му.

— Ще повярвам, че Барабанист е отново свободен и че някъде един индианец от племето на команчите язди своето петнисто пони и отива там, където пожелае. Като ястреба, от когото е получил името си.

Тед огледа хоризонта. Слънцето бе започнало да хвърля жълти ивици на изток. Той я бутна надолу върху одеялото, след което легна до нея и зарови лице в косата ѝ.

— Животът невинаги е справедлив, независимо дали го посрещаш импулсивно, смело или честно.

Но както би казала жена му, любовта изравняваше шансовете.

Издание:

Велда Шерууд. В плен на любовта

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1998

Редактор: Мая Асенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 123–456–789–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.